

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 60

Izlazi subotom

Zagreb, 30. svibnja 2009.

Sadržaj:

Moj hrvatski dom	2
Urednikovo slovo	3
Hrvatska knjižara	4
Okupljanje	5
Odličje	21
Drugi o okupljanju	22
Bleiburško polje 16. 5. 2009.	26
To su im uzori	33
Vrijeme je za pravdu	34
Povijest i čovjek	35
Svijet	36
Jugoistok Europe	38
Fra Martinova propovi- jed hrvatskom puku	40
Bosno moja	41
Zgodopis	47
Osvrti	49
Živjeti NDH	54
Hrvatski jezik	55
Podlistak	56
Bog nas je stvorio	57
Pokolj u Maceljskoj	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Glasnik je
besplatan

Prijaviti se možete
na hitrozov
[hrvatska.uljudba
@gmail.com](mailto:hrvatska.uljudba@gmail.com)

„JOŠ HRVATSKA NIJ' PROPALA, DOK MI ŽIVIMO ...“

mr. sc. Dragan Hazler:

**JEDAN KAMENČIĆ IZ MOZAIKA
BLEIBURŠKE TRAGEDIJE I KRIŽNOG PUTA**

Mladen Schwartz:

TITOV ŠUMSKI GUERILLERO

Mr. sc. Dragan Hazler: Znamo da je taj zločinac Tito odgovoran za ubojstva utvrđena iztraživanjem: 661.543 Hrvata, 580.767 građana BiH, ubojstva i progon oko 700.000 Nijemaca te za ukupne ratne i poratne žrtve od 2,042.373 iz redova drugih naroda s prostora nestale Jugoslavije.

„JOŠ HRVATSKA ...“

Šandoru Ćalskome

Fran Mažuranić: OD ZORE DO MRAKA, Matrica Hrvatska, Zagreb, 1927.

Dragi Ljubo!

Evo Ti one crtice, za koju Ti -

Na Rijeci - rekoh,

Da je nekoj Tvojoj slična.

Bit će tome, jedva jedvice,

kakovih četrdeset i pet godina ...

Fran

Vladimir Fran Mažuranić
26.3.1859. - 21.9.1938.

Djetešce se u sobi igra, a otac novine čita. Lijevom rukom podupro glavu, zahvativši kosu, kao da će je čupati. Desnicu grčevito stiska.

Teško diše, a usne mu ogorčeno dršću: „Izdaše nas! - Prodaše nas!“ stenje.

Pa zgužva novine, te ih baci u kut. I zamisli se.

Sinčić njegov uze zgužvane novine, natakne ih na štap i stane stupati po sobi - kao pod barja-

kom - tepajući:

„Još Hrvatska nij' propala, dok mi živimo ...“

Otac se prene, digne dijete k sebi, te ga poljubi.

„Da, anđele moj! Još Hrvatska nij' propala - a l' p r o p a d a, p r o p a d a! ...“

BOJE SE IZ DNA DUŠE. NEKA!

Ne bijaše nas mnogo. Nije ni trebalo. Nije bio preizborni skup kojemu s tisućama glasača. Samo se pozivalo na pokajanje ratnog zločinca Stjepana Hršaka. Ubojicu 20-tak fratara i svećenika.

Ni pokaja se.

Pa što. Nije, pa nije. Bit će to i za ne očekivati od partizanskih kuburaša. Onih što uvijek ciljaju u potiljak.

Doći će novi obraćenički pozivi. Naši. Njima. Bilo bi prekrasno pronaći partizana s ljudskim srcem. Zais-ta. Bilo bi prekrasno, ali je nemoguće. Nu – nada zadnja umire. Na 14 postaja Križnoga puta u potrazi za ljudima – s partizanskom kožom i s partizanskim okorjelim i ogrezlim srcem.

Rekoh i vijdeh – zasad bez uspjeha.

Nije iznenađenje. Svjesno smo se podlagali takvom rezultatu. Zašto baš nama pade ta neizvediva i neostvariva zadaća. Moramo ostvariti nemoguće. Nemoguće!

Partizan, a nije krvnik. U duši, ako ju ima, pa i na djelu. Nemoguće! Postoji li uopće takav slučaj?

* * *

Zove me prijatelj. Nakon Okupljanja. 17 sati. „Ništa ne će biti spomenuto u dnevniku HRT.“ Zašto? Čemu onda onoliki novinari? „Naredba iz vrha!“ Bit će Sanader nezadovoljan nedodjelom mu odličja vele-reda Hude Jame. Neka malo trpi, doći će i on na red.

Ne dam se zavarati.

Ne će biti to. Ma kakvi. Nešto je drugo u pitanju. Sigurno.

Boje se! To je.

* * *

Napljačkali se, naotimali se. Kriza je na vratima. Slijedi stari odgovor: promjena vlasti, preuzimanje vlasti. Prevrat. Onda: Karte na stol! Koje karte? Nemaju oni nikakvih karata. Samo duge prste.

Obezobrazili se. Skupa odijela. „Plenković.“ Jahte. Kanari. Da, Islas Canarias. Urbane vile. Podsljemski dvorci. Bože moj, kako li im izgledaju zahodske školjke? Kako će stegnuti remen?

Optuživali su i optužuju. Sude. Osuđuju i zatvaraju. Ubijaju. Kucaju li im to novodolazeći?

Vodili su, nosili su monstrum-državu. Nose ju i dalje. Hoće ponovno s nama u nju. Gotovu ju nametnuše. A ako dignemo glavu, a ako podignemo ruku. I zamahnemo. Ode glava.

Postadoše bogovi. Jupiteri. Saturni. Glede? Glede čega? „Prah si čovječe, i u prah ćeš se pretvoriti.“

* * *

Dan za danom. Tko to kuca na vratima? Oni, to jest mi? Oni, mi. Nisu pričinili? Kako onda?

* * *

Jedan, dva, tri ... „Uznemiren sam. Ne bojim ih se, ali me to živcima.“

* * *

U pravu si Stjepane. Ni ostali drugovi nisu u krivu. Eh, da im je dvadeset godina, eh da im je Walter, eh da im je Valter. Nema. Čorav posao.

Zašto se onda ne pokajati?

Ne ćete. Dobro.

Strepite dok se vrata lagano otvaraju. Mladen, Ljubo, Vjekoslav, Branko, Dean, Marko, Šime, Ivan, Vladimir, Josip, Dragutin, Miroslav ...

Novi i novi. Nikad im kraja.

Nikako da svane. I ne će.

T. Dragun

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjigu

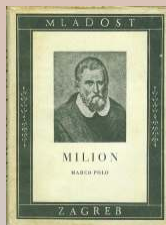
Barbare Cartland:

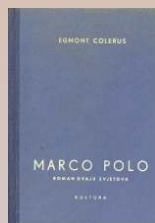
1. DUH LJUBAVI, 2001., 138 str., 2. ČUDO U MEKSIKU, 2003., 136 str., 3. LEDENJAK U INDIJI, 2002., 138 str., 4. LJUBAV ZA KORMILOM, 2003., 136 str., 5. LOV NA MUŠEVЕ, 2001., 140 str., 6. NEVINA OBMANA, 2001., 137 str., 7. ODBJEGLA ZVIJEZDA, 2003., 136 str., 8. OSVETA JE SLATKA, 2001., 135 str., 9. PLAVOOKA VJEŠTICA, 2001., 137 str., 10. SAN I SLAVA, 2001., 135 str., 11. SKRIVANJE, 2001., 109 str., 12. VJEČNA ČAROLIJA, 2002., 137 str., 13. ZALJUBLJENI KRALJ, 2001., 143 str., 14. ZAROBLJENICA LJUBAVI, 2002., 135 str.

Cijena: 14 x 35,00 kuna

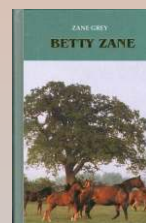
Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

Marco Polo:
MILION,
str. 222, 1954. god.
45,00 kuna

Egmont Colerus:
MARCO POLO
str. 615, 1957. god.
45,00 kuna

Zane Grey:
BETTY ZANE,
str. 296, 2002. god.
50,00 kuna

Herman Bang:
GROFICA URNA,
str. 190, 1914. god.
Zabavna biblioteka br. 14
40,00 kuna

Irwin Shaw:
BOGATAŠ I SIROMAH I-II,
str. 435+314, 1977. god.
80,00 kuna

KRONIKA

10.30 – Branko Stojković pali svijeće za ubijene svećenike i franjevce

11.00 – Početak Okupljanja. Molitva. Riječ na početku

11.10 – Fran Živičnjak: U VJEČNI SPOMEN, čita Diana Majhen

11.20 – Prvo pismo Stjepana Hršaka, čita Hrvoje Mirković

11.25 – Govornici: Branko Stojković, Marko Francisković, Dean Golubić, Vjekoslav Škreblin, Mladen Schwartz

11.50 – Mile Prpe: PRELUDIJ ZA MARŠEVE SMRT

11.55 – Dodjela odličja Velereda Huda Jama, Lovorka Dragun Mirković i Miroslav Rovis

12.03 – Govornik: Josip Kokić

12.05 – Pozdravna poruka Lea Pločkinića, predsjednika Hrvatske Republike Herceg-Bosne, čita Ivo Matanović

12.10 – Podravne poruke: Zvonko B. Ranogajec i Radovan Smokvina

12.15 – Govornici: Vladimir Biondić i Šime Tolić

12.25 – Pozdravne brzjavke hrvatskim generalima: Anti Gotovini, Branimiru Glavašu i Mirku Norcu

12.30 – Govornik: general Ljubo Česić Rojs

12.40 – Zaključci

12.42 – Govornici: Dragutin Šafarić, Miroslav Rovis i Ivan Pandža

12.50 – Završetak Okupljanja

NEKO LIKO NAZNAKA PRIJE SLUŽBENOG POČETKA SKUPA

Prvo,

Hvala Ministarstvu unutarnjih poslova RH, te posebno djelatnicima Policijske uprave Zagrebačke g. Duvnjaku i gđi Čovo s obzirom na brzo dobivenu suglasnost za održavanje ovoga skupa.

Drugo,

Ne možemo, na žalost, reći isto i

za Poglavarstvo grada Zagreba, posebno za gradonačelnika Milana Bandića i gđu Belopeta. Naime, još 8. travnja o.g. podnijeli smo zahtjev za odobrenje podizanja govornice na ovom skupu. Naš zahtjev još uvijek nije stigao na dnevni red nadležnog gradskog tijela. Stoga, prisiljeni smo raditi kao u doba Krapinskog pračovjeka.

Treće,

Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata je tribina slobodnog mišljenja i necenzuriranog govora. Stoga, možda Vam se i ne će svidjeti poneka izlaganja. Unatoč tomu, molimo Vas, budi tolerantni prema dotičnim govornicima.

ZAKLJUČCI

Prvo,

Nastaviti s istraživanjima zločina počinjenih nad domoljubnim i državotvornim Hrvatima, zbog njihova hrvatstva, u razdoblju od 1. prosinca 1918. godine do danas. Taj posao treba povjeriti i prepustiti isključivo udrugama, a financirati ga iz Proračuna RH, te ga izuzeti iz utjecaja i djelovanja onih državnih tijela u kojima još dominiraju osobe koje tek treba lustrirati zbog njihove komunističke i novokomunističke aktivnosti. Osobama nad kojima su počinjeni navedeni zločini treba odati dostojno trajno priznanje.

Drugo,

Provesti kaznene istražne radnje nad živim zločincima, partizanskog, komunističkog i četničkog određenja, zbog zločina počinjenih nad domoljubnim i državotvornim Hrvatima. Tamo pak gdje dotični zločinci više nisu među živima, obilježiti ih trajno – u literaturi, na spomeničkim oznakama i sl. – na odgovarajući način, a troškove svega toga podmiriti iz Proračuna RH.

Treće,

Stjepana Mesića brisati iz popisa predsjednika RH, te ga u tom

svojstvo staviti u trajni zaborav.

Četvrto,

Hrvatskog mučenika i heroja generala Antu Gotovinu kandidirati za predsjednika RH na sljedećim predsjedničkim izborima.

Peto,

Sljedeće, Drugo okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata održati 19. rujna 2009. godine u Zagrebu, u Nazorovoj ulici br. 57, ispred kuće Josipa Jože Manolića, a u svezi s partizanskim zločinima počinjenim na području bjelovarskog kraja.

IZDAJICE I ŠTAKORI

Dragutin Šafarić, Velenje, Slovenija, <http://www.safaric-safaric.si/>

Zagreb, 25. svibnja 2009.

Poštovani prijatelji,

Ja vam se ovdje predstavljam u ime hrvatskog društva „Društvo za istraživanje ratnih i poratnih žrtava“ i u ime Hrvatskog povjerenstva za Sloveniju, te u ime nedavno prekinutog rada slovenskog „Društva za ureditev zamolčanih grobov“.

Preko 25 godina radim na sakupljanju podataka o žrtvama 2. svjetskog rata i poraća, onih žrtava, kojih nije moralo biti a bile su zbog komunističke kriminalne ideologije: ubijaj i uzimaj tuđe!

Moj uvodni dio je osvrst na plakat, koji je bio javno obznanjen u Du-

brovniku, tko je sve osuđen na smrt uz pljačku njegove imovine,

– Velenje – Slovenj Gradec - Austrija. To je Gornji Dolič. U knjizi

bez prava na obranu. Bilo je to 24. svibnja 1944. godine. Sve se zna. Zna se za otok Daksu kod Dubrovnika, franjevački otok, kao uzor onoga što dolazi sa komunizmom!

Pažnju posvećujem jednom malom selu u Sloveniji na putu Celje

autora Franca Strleta pod naslovom „Veliki finale na Koroškem“, objavljenoj 1977. godine, na stranici 174 je tekst, kojeg ne mogu preskočiti, a mnogi povjesničari ga preskaču. Ja ću vam ovdje taj dio pročitati kao prijevod sa slovenskog na hrvatski, a koji glasi ovako: „Izdajice su kao štakori. Kada pro-

padne njihov gospodar, propadne i njihova proti ljudska tvorevina, koji napuštaju bezglavo kao prljavi glodavci potonuli brod. Tako je bilo i s ustašama, s izdajničkom i zločinačkom vojskom, koja je po okrutnosti prerasla svoje fašističke kolege. Ova gamad je znala uglavnom otimati i ubijati. A to je

radila i u povlačenju kroz Sloveniju."

(Izdajalci so kakor podgane. Kar dar propade njihov gospodar, propade tudi njihova proti ljudska tvorba, ki jo zapuščajo brezglavo kot opolzki glodalci potapljačo se ladjo. Tako je bilo tudi z ustaši, z izdajalsko in zločinsko vojsko, ki je po okrutnosti presegla svoje fašistične vzore. Ta drhal je znala predvsem ropati in moriti. In to je počela tudi na umiku čez slovensko ozemlje.)

U jednom ljutom razgovoru s nekim povjesničarima ja im postavio pitanje: a gdje su ostale ove silne ustaške pljačke? U vašim su skladistima i u vašim (tuđim) kućama u koje ste se vi uselili kao u svoj dom, kada ste pobili njihove vlasnike. Godine 1999. Slovenski državni zbor za ovaj zaselak Gornji Dolič navodi podatak, da je tu bilo pobijeno oko 8 tisuća ljudi, uglavnom civila Hrvata.

U veljači 1998. g. u tjedniku „Hrvatsko slovo“ na tri pune stranice objavljen je taj „MASAKR“ pod naslovom „Bleiburg prije Bleiburga“. Ovaj pokolj u Gornjem Doliču dogodio se dva dana prije bleiburške tragedije. Hrvatski povjesničari imaju amneziju za ovaj pokolj. Na tom području Gornjeg Doliča nema apsolutno nikakvog znamenja, a toliko je nevinih žrtava. Na relaciji Celje – Slovenj Gradec na dužini 50 km zna se za oko 50 masovnih grobišta.

Poslije predaje hrvatske vojske i ljudi, svoje živote završava više desetaka tisuća ljudi u Kočevskom

rogu. Kada je g. Franc Perme 1961. godine nekom prigodom rekao, da su tamo pobijeni ljudi, dobio je zatvor od tri mjeseca. Na tom mjestu sada stoji Permetov spomenik žrtvama kod Jame pod Krenom.

Kada su započeli radovi na obilaznici južne autoceste kod Maribora 1999. godine, na području Tezno, slovensko društvo „Društvo za ureditev zamolčanih grobov“ traži zaustavljanje građevinskih radova i izvođenje sondaža na području

vine „uklještene“ žrtve. Tri kilometara južno od Celja nalazi se jedva spomenut napušteni rudnik Pečovnik. Župnik i kroničar Štefan Kušer u 90 godini života govorio mi je, da je u napuštenom rudniku Pečovnik potopljeno oko 12 tisuća ljudi. Malo dalje desno u zaselku Košnica, nekoliko mjeseci poslije „oslobođenja“ pobijeno je preko 500 imućnih domaćih ljudi, a pokolj od 400 domaćina u Slovenskoj Bistrici izvršen je u siječnju 1946. godini.

radova. Dio protutenkovskog rova koji se proteže od pruge Pragerko-Tezno, pa istočno prema rijeci Dravi, dugačak je oko 2.300 m. Na dužini od 70 m ekshumirano je 1.179 ljudskih kostura. Broj žrtava na Teznom ocjenjuje se od 40.000 – 80.000.

Tamo postavljeni spomenik žrtvama na groblju Dobrava nema slova, a niti brojki, ali se ipak sve zna.

Celje je grad, koji ima u svome urbanom okrugu preko 30 masovnih grobišta, a s okolicom još više. Istražitelji procjenjuju broj žrtava na područja Celja na 25 tisuća. Veliki državni spomenik na Teharju kraj Celja simbolizira ne-

Rudarski rov Sveta Barbara u zaselku Huda Jama blizu Laškog, udaljenom od Celja 16 km, u ovo vrijeme u posebnoj je pozornosti. Kada je slovensko društvo „Društvo za ureditev zamolčanih grobov“ 1996. godine tražilo dozvolu za postavljanje spomen kapele „Sveta Barbara“ u neposrednoj blizini rudarskog ulaza, u svome dopisu navelo je da je broj stradal-

nika u rudniku od 10 do 15 tisuća žrtava. Spomen kapela bila je sagrađena 1997. godine. Nekoliko dana kasnije dobila je i crvenu zvijezdu. Danas zlotvori govore „otkrila se masovna grobnica“, a na tom mjestu u Svetoj Barbari moli se za nedužne žrtve već 12 godina. Ja im poručujem: sve se zna!!! Već se zna, da su u rudniku Svete Barbare u Hudoj Jami pronađena – otvorena dodatna tri rudarska rova napunjena tijelima: **s muškim, ženskim i dječjim tijelima.** Podzemni rudarski rov potječe od Šmihela – Hude Jame – Brezno ukupne dužine je 4.800 m. Treće rudarsko područje u tom sustavu komunističkih zločina je nedaleko Hrastnika s poznatim

lokacijama „Stari Šaht“, Brnica i graba Praprotno a s područjem planine Jelenca imamo preko 20 masovnih grobišta, najviše njih u napuštenim malim rudnicima.

Četvrto rudarsko područje je na relaciji Gornji Dolič - Stranice – Zreče – Slovenske Konjice – Zgornja Bistrica kod Slovenske Bistrice. Kada se je pojavila poslije revolucije potreba za metalnom rudom, onda su počeli iz tih zatrpanih rudnika na spaljivanje odvoziti ostatke u peći Impola u Slovenskoj Bistrici. U javnosti je to poznato kao spaljivanje 4 tisuće leševa u peći Impola!

Proučavajući materijale o žrtvama već sam 1997. godine na specijalnoj elektronskoj karti zabilježio i prikazao oko 900 masovnih grobišta samo na području Slovenije. Kada bi završio sve materijale, broj masovnih grobišta za Sloveniju vjerojatno bi se popeo na oko 1.200. U poznatoj knjizi slovenskog društva pod naslovom „Tudi mi smo umrli za domovino“ izdanoj

2000. godine, u kojoj je tada objavljen i jedan moj dio, u komunističkim redovima došlo je do panike. Bio je sazvan borački skup u planinarskom domu na Čebinah iznad Trbovlja (na istom mjestu gdje je bila donesena odluka o podizanju revolucije) i tamo je donesena odluka, da se neće dozvoliti da se ijedan njihov počinitelj pozove na saslušanje – i tako je to bilo i ostat će sve do sudnjeg dana. Neka komunistkinja je mene u časopisu Delo naz-

vala „tamo neki čovječuljak u toj knjizi nešto piskara...“. Danas je slovenska državna komisija zabilježila oko 640 masovnih grobišta u Sloveniji. Komisija je zaobišla mnoga hrvatska grobišta. Tako to rade udbaši. Obave oni prije nas, ali znamo mi nešto drugo: **sve se zna**. Poznato je, da Slovenija ima oko 6 tisuća podzemnih spilja i drugih prirodnih jama ili vrtača. Prema izvješću speleološkog saveza pronađeni su ljudski kosturi u 180 jama. Ovo navodim kao skretanje pažnje na Žumberačko područje, gdje, čvrsto vjerujem, tamo pored ja-

područjima, kao na i hrvatskim područjima, hrvatske vlasti nemaju hrabrosti pojaviti se i pokloniti se žrtvama. Umjesto njih to rade drugi.

Kada europska zajednica poručuje hrvatskim komunističkim vlastodržcima, da je potrebno provesti lustraciju, počinju trčati naokolo i trošiti novce poreznika. Tako je ove godine dva puta došlo državno izaslanstvo na područje Hude Jame pokloniti se žrtvama. U ime slovenskog društva brinem se za tu kapelu više godina. Znao sam za dolazak tih hrvatskih delegacija, ali nisam htio

doći tamo, da ih čekam i da im otvorem kapelu. Ako takva državna izaslanstva nemaju niti toliko informacija, da ne znaju, da na području Hrvatske i Slovenije brinu za žrtve i spomen obilježja razna društva, onda si za-

me Jazovke ima još mnogo drugih jama sa žrtvama.

Hrvatska područja su najviše istražena na području Varaždina, Bjelovara, Dubrovnika i još ponešto drugih područja, poznati broj masovnih grobišta na području Hrvatske je preko 600.

Na otvaranju protutenkovskog rova kod Maribora 1999. godine, na komemoracijama u Kočevskom rogu, u Crngrobu, kod Hude jame i na ostalim slovenskim

služuju, kad donose cvijeće i pale svijeće i da ih ostavljaju ispred zatvorenih vrata. I tako bi...

Već je nekoliko puta hrvatsko Ministarstvo unutrašnjih poslova zamolilo hrvatsko društvo za istraživanje žrtava, da mu da svoje podatke. Njima čak nije niti poznato, da već godinama postoji naša internetska stanica PIETETA, koja je javna, tu se svatko može poslužiti našim podacima.

ZAPOČNIMO POZDRAVOM - BOG I HRVATI - ZA DOM SPREMNI

Vladimir Biondić, Zagreb

Svi Vi koji ovu zemlju smatrate ne svojim vlasništvom već svojom domovinom - poslušajte – vrijeme je za promjene.

Nesporo je, da u Hrvatskoj već danas postoji tzv. kritična masa za promjene.

Anno domini 16.05.2009. našao sam se na Bleiburškom polju okružen mnoštvom Hrvata svojih istomišljenika. Atmosfera je bila izvanredna i prštala od domoljubnih emocija.

Sjećanje na one kojih više nema pomiješalo se s vjerom i nadom u bolju i sretniju Hrvatsku.

Upitah se - kako je moguće, da se svi ovi dragi ljudi izgube u amorfnoj masi čim se vrate svojim kućama i pomiješaju s onima kod kuće.

A zatim uslijedio je Lurd, hodočasnička misija Majci božjoj

Lurdskoj. Koliko sam samo bio ponosan kada sam u dugačkoj procesiji vidio veliki broj hrvatskih zastava – Da, dragi moji Hrvatska je ovog tjedna u Lurdu bila dominantna, hrvatski jezik se čuo gotovo na svakom kvadratnom metru Lurda, hrvatskih je zastava u procesiji bilo najviše. Pokazali smo svijetu tko smo mi, Hrvati. Znači imamo snagu i

munističkih zločinaca bude početak. Mi kao kršćani možemo dati oprost ukoliko ga zločinac zatraži, ali ne možemo zaboraviti.

Nama ne trebaju Hršak i slični u zatvoru već na ulici gdje nakon osude svako dijete može pljunuti za njima isto kao i na spomen Titovog imena.

Naš Kazališni trg ne može nositi ime nekakvog maršala, a najmanje ime najvećeg zločinca na ovim prostorima čiji će spomen uvijek ostati, ali kao spomen na osobu ogrezlu u krvi hrvatskog naroda.

I za to na sve Vas apeliram da dođete 6. lipnja u 11 sati na prosvjed na Kazališni trg. Osudimo omraženog zločinca. Pokažimo zajedništvo Krenimo.

S Božjim imenom na usnama, s Hrvatskom

u srcu ponavljajmo -

**Pro aris et focis deo propitio
(Za žrtvenike i ognjišta s božjom milošću).**

Tako nam Bog pomogao.

moć.

Krenimo isto tako i kod kuće u Hrvatskoj. Pod zaštitnim znakom majke Božje, s Gotovinom, Pavunom ili nekim sličnim na čelu.

Neka današnji skup i osuda ko-

TITOV ŠUMSKI GUERILLERO

Mladen Schwartz, Zagreb

Hrvatska braćo i sestre!

Okupio nas je ovdje Titov šumski guerrillero, osumnjičen za ozbiljne prekršaje ratnoga prava i običaja. Nemam iluzija da će dotič-

nik na naše pozive izmiliti iz svoje neoduzete mu vile, niti da će mu sadašnja pseudohrvatska kvazidržava, kao ni njemu sličnima, a ima ih! – suditi za njihove ratne zločine. Štoviše se usuđujem ustvrditi kako je mnogo veći zločinac, onaj koji i danas počinja najgnjusnije zločine protiv

vlastita naroda u njegovoj navodno obnovljenoj nacionalnoj državi, upravo na vlasti, i on obnaša ulogu predsjednika hrvatske republike. U tom svojstvu, drug Stjepan Mesić svoju ne posve sporednu zadaću vidi i u provedbi sustavne, djelotvorne zaštite izroda tipa hršakâ i kompanije.

Tomu služe redoviti žido-partizanski derneći u Jasenovcu, tomu služi izrugivanje Bleiburškim žrtvama, tomu služi nesmiljeni Tito-revival kojemu smo svjedocima.

Hrvate je teško ujediniti. Neprijatelj čini sve kako bi nas razbio, kako bi nas držao postrani jedne od drugih, kako bi među nama sijao nepovjerenje. A osobito je teško ujediniti desne, konzervativne, nacionalističke, državotvorne snage. O tomu bih romane mogao pisati i iz vlastita iskustva. Pa i ovaj naš današnji skup postao je metom posve neumjesnih kritika još prije negoli se i održao, i iz redova onih koji su mu trebali, ili mu pribivaju. Tek što je Okupljanje najavljeno, već su na poznati način počeli zanovijetati: Zašto u 11 sati, a ne u 10 ili 12! Zašto u ljetu, a ne u zimi! Zašto pet ili petnaest minuta za govor, a ne više ili manje! Zašto

je pozvan ovaj, a ne onaj! I tako dalje i tomu slično! Mogao sam i ja otkazati sudjelovanje, kada sam vidio da je za govornika predviđen čovjek koji u zadnjih četvrt stoljeća nema ništa pamećnije negoli voditi svoj privatni rat protiv Mladena Schwartz. Ali nisam uvjetovao svoj dolazak njegovim nedolaskom. I evo, nema ga. A da ga je i bilo, vjerujem da bih to posve lako preživio. Niti bih ja propao, niti Hrvatska. Ona propada od drugoga!

Poznata hrvatska bolest! Neprijatelj nas razbija i zavađuje, ali ipak on dobrim dijelom dolazi već na gotovo. Cjepidlači se, mudruje, sve bi se dovodilo u pita-

nje, svi bi odlučivali o svemu i svačemu. Demokracija je iskvarila hrvatski narod! A pritom je jasno kako ovaj nametnuti nam

ževne odluke.

Ovo Okupljanje, ali i ona koja će tek uslijediti, pozdravljam kao nešto novo i svježije, nešto što nas vodi onkraj nametnutih nam podjela, povezuje ono što skupa spada. Neka stvar krene i zaživi, i uvijek ćemo imati mogućnosti i vremena stvari u hodu postavljati na svoje mjesto. Pratim i druga okupljanja. Nešto se, očito, događa. Događa se možda i drugačije negoli smo to očekivali i pripremili, ali ne čudimo se! Uvijek je tomu tako kada u igri nije samo ljudska sila, nego se prepoznaju znaci da se uplela i vječna snaga Onostranoga. I to su dobri znaci, bodre nas i krijepe da nastavimo, uvjeravaju nas da smo na dobrom putu. Mala je Božja četa u početku, ali buja, raste, prerasta

u moćne falange, u nepobjedive legije. Tako od jedne grude alpskoga snijega nastanu ubitačne lavine, tako od niza potočića na Sjevernom moru naraste smrtonosna plima!

U borbi za nacionalnu slobodu i državnu nezavisnost – a za njih se još uvijek borimo! – sva su sredstva dopuštena: i riječ i djelo, i letak i metak, i mač i duh. Postoje Božji i ljudski, prirodni i narodni zakoni koji stoje iznad onih šepavih, traljavih, promjenjivih zakona, što ih izglasavaju naši zemaljski parlamenti. Naša je dužnost oduprijeti se zlu, kazniti nenarodnu rabotu, slistiti krvnog neprijatelja! Dužnost nam

je pomesti domaće izdajice, jer dok je njih, imat ćemo tuđina za gospodara. A dok izdajice traže vanjske zaštitnike, ne ćemo biti vrijedni slobode. Ne ćemo biti svoji, pa do nas ne će stajati čiji ćemo biti. Bit ćemo – svačijakovići, kao što smo to danas. Svačiji, samo ne svoji. To nisam ja kazao, to je Starčević. Ali Starčević, tobožnji veledemokrat, poručuje nam i ovo: radimo po savjesti, ne pitajmo narod, a on će

naša djela, kada shvati da smo u pravu, naknadno prepoznati i odobriti!

Važnija je nacija od demokracije! Vrijednija je sveta vojska od babljih parlamenata! Ono što broji, to nisu papirnati ustavi, koji se ionako stalno mijenjaju prema zapovijedima izvana (pa i tako da uključe strane, protunarodne zakone, kakav je onaj o suradnji sa zločinačkim Haaškim tribunalom), nego plemeniti, uzvišeni i

veličanstveni ciljevi Hrvatske Nacije i Države.

Tako nam Svevišnji Bog pomogao!

Živjela velika i vječna Hrvatska u svojim granicama, odana samo sebi!

Borba se nastavlja – Za Dom Spremni!

OSUĐUJEMO I TRAŽIMO

Branko Stojković, Bjelovar

OSUĐUJEMO KOMUNISTIČKE ZLOČINE U HRVATSKOJ I DRUGDJE U SVIJETU

Komunistički režim provodio je masovne egzekucije nad zarobljenim Hrvatima:

- * s hrvatskih ulica tražimo brisanje Titova imena,
- * partizanska i komunistička obilježja treba proglašiti zločinačkim,
- * komunističke vođe koje su se ogriješili o zakon trebaju ići pred sud,
- * umirovljeni partizani danas dobro i bezbrižno žive i za ništa nisu odgovorni,
- * Stjepan Hršak, Simo Dubajić, Josip Manolić,..., osobno su sudjelovali u likvidacijama i ubojstvima Hrvata,
- * treba istražiti sve dokumente komunističkih zločina.

Zna se, tko je sve ubijao Hrvate i tko danas manipulira ideologijom zločinačkog komunizma.

TRAŽIMO KONAČNI OBRAČUN S KOMUNISTIČKIM REŽIMOM I S KOMUNISTIČKOM PROŠLOŠĆU

Komunistički zločin je bio planiran i izvršen nad Hrvatima:

- * donošenje Zakona o lustraciji je konačno rješenje – o zlodjelima,
- * Hrvatska zemlja je natopljena krvlju u Drugom svjetskom ratu (1943-1946),
- * jugoslavenski montirani procesi i kaznionice su mjesta zločina totalitarnog komunizma,

* sve žrtve partizana i komunista trebaju se dostojanstveno pokopati i obilježiti.

Pronađimo i druge komunističke zločince i prokažimo ih – neka hrvatska mladež iz ovoga uči.

POMIRBA NAM JE JEDINI PUT, KAO I 1991!

Miroslav Rovis, Zagreb

Premda sam bio jedan od samo dvojice jedinih u crno obučenih, koji su na prosvjedu 25. svibnja pred kućom Stjepana Hršaka, zločinca, prema svjedoku Franu Živičnjaku koji je nakon objelodanjenja knjige u kojoj opisuje kako je isti Hršak pobio 22 svećenika i fratra na Maclju, ubijen u nerazjašnjenim okolnostima 1992., ipak sam održao kratak govor koji bih mogao nasloviti:

"Pomirba nam je jedini put, kao i 1991!"

U tom govoru sam bio napomenuo, citirajući iz teksta u jednom broju časopisa "Politički zatvorenik", kao i iz emisije o Jazovki, sa HTV-a iz 1990., da je jedan partizan zaustavio daljnje krvoproliće na Jazovki i pozvao sam nazočne i one koji bi o tome kroz medije čuli, da saznamo njegovo ime (i njegovu sudbinu)! I čudio sam se što partizani kriju ovog poštenog častnika - oficira- svoga. Jer on je došao i naložio krvnicima da zaustave klanje. Naveo sam da tako svjedoči Mijo Samac, domobran, koji je jedan od onih koje je taj partizan spasio.

Napomenuo sam da se neki materijali koji potvrđuju moje gornje tvrdnje mogu u mojoj Udrugi Croatia Fidelis iz Zagreba javno nabaviti, a neki drugi materijali se pak mogu nabaviti u Udrugi Hrvatsko društvo političkih zatvorenika (HDPZ). Njihove su internetske stranice: www.hdpz.htnet.hr.

Pojedinosti o gornjem sam upravo potražio i našao u video zapisu koji je u posjedu moje Udruge, te u glasilu "Politički zatvorenik" broj 158 iz 2005. g.

I nisam potpuno točno naveo događaj zaustavljanja jednog od inače brojnih pokolja na Jazovki kroz skoro cijelo razdoblje Drugog svjetskog rata u Hrvatskoj.

Radi jednostavnosti (lakše preslikati nego transkript pisati), ovdje navodim sve što se u navedenom broju P.Z. o toj zgodi može naći.

...

Ajme, nije lakše!

To nije PDF datoteka od znakovslika kao što PDF datoteke obično jesu!

To je PDF datoteka od slika cijelih stranica, vjerojatno skeniranih čitavih stranica tiskanog glasila! To se može samo pješke ili OCR programom, koji mi se ne isplati pokretati za ipak nedostatnu količinu posla za OCR (Optical Character Recognition, optičko prepoznavanje znakovlja) rad...

...

Iz glasila "Politički zatvorenik" broj 158 iz 2005. g, str 40, iz pera Mije Samca, jednog od preostalih

samo oko 12 preživjelih između nekoliko stotina, vjerojatno uglavnom Domobrana, a manje Ustaša, vođenih na egzekuciju na Jazovku za samu Novu Godinu 1943, nakon izgubljene bitke za Krašić. Još jednom, Jazovka je već i prije, a još će više poslije primati vrlo brojne žrtve...:

„Uskoro se počela spuštati noć. Preostalo nas je još 20 do 30 živih. Tada se iznenada, iz smjera Sošica, pojavio njihov kurir, jašući na konju. Na komadiću papira donio je nekakvu poruku. Došavši blizu jame, zaviknu:

'Prekini! Prekini! Dosta! Što je ubijeno, ubijeno je!' Dok je on to vikao, krvnici su odlučili zaklati još četiri para i govorili da ih još mogu poklati koliko oni hoće. Kada su prestali, ostalo nas je oko dvanaest osuđenika, šest pari.'

Ah, nedostatan je za moje standarde ovaj moj, ha ipak samo prijepis, dakle pješke, a ne računalni preslik znakovlja (Copy-Paste)...

Nedostatan, budući da, koliko god mi bilo naporno, imam još i video

zapis svjedočanstva Mije Samca, ali 15 godina ranije načinjen, godine 1990. Dakle ipak osjećam da moram i taj video zapis sada transkribirati...

0 sati 26 minuta od početka zapisa na DVD disku. Mijo Samac govori i sniman je (ovo je transkript audiovizualnog zapisa):

„I kolona je krenula i mislio sam, sve je gotovo.

I kad smo došli ono blizu, kako je cesta, prije nego se penjemo gore.

Ja nikad nisam znao gde je jama, šta je jama, on je došao i on je

stražarima reko:

'Dosta, nemojte više. Ovo je zadnje', a mi smo bili na začelju.

Bilo nas je ovako dva i dva, tri po dva. 'Vrati ove šestori...'

'Ko je došao?' (ovo pita izvijestitelj)

Neki taj čovjek u civilu, radi svojega ovoga, poznatoga.

Onda mu je ovaj reko: 'Pa i ovi su moji, ništa nisu krivi. Vratimo ih!'

I sad je ovaj, ovi sprovednici, bili su toliko, da su nas vratili:

'Evo ti ih, pa radi s njima što 'oćeš.'

Gledajte, žalim za mojim onim mladićima koji su poginuli nevini, pravedni.

A zašto je to tako bilo, ja vam ne mogu ni sad reći.

Zašto smo bili tako strašno kažnjeni?!"

0 sati 27 minuta od početka zapisa na DVD disku.

Ostalih pedesetak minuta zapisa možete pogledati, a možete i sami koju minutu transkribirati i poslati mi. Ma šalim se... Velik pos'o

bi to bio! Pogledajte samo, postaviti ću, ako Bog da, štand na Jazovki i ove godine, kao i 2007. i 2008., pa se učlanite u Udrugu Croatia Fidelis i dobit ćete diskove koje želite, i o Jazovki, i o Bleiburgu, Hrvatske slikopise iz 1940-tih i puno drugog imat ćete na izbor...

Ako, to jest, UDB-a i Srbohrvati ne odluče udariti baš na mene i moju Udrugu u međuvremenu... Imam već nekoliko sudova, i čini mi se da se svađaju poštene i nepošteni iz onih ograna u Hrvatskoj vlasti koji su upoznati sa mojim predmetima... Jedni me ne daju, drugi sve pokušavaju da mene i moju Udrugu ugase...

Pa ipak bih rado saznao tko je bio taj partizanski kurir, kojeg sam krivo zapamtio kao častnika... (Možda i jest bio, ali Domobran Mijo Samac ga u promišljenom pisanom svjedočanstvu navodi samo kao kurira...

Govorim o promišljenom svjedočanstvu 2005., jer do 1990. nije imao kome ispričati što se dogodilo. Jer je njegovo zabranjeno sjećanje donekle blijedilo u dubini njegove duše, jer da je kome kazao što je bilo, mogao je biti od

Milicije uhićen ili od UDB-e likvidiran. I, premda će pozorni čitatelj naći male nepodudarnosti, shvatite da se smio početi sjećati tek te 1990. godine kad je dao prvo svoje svjedočanstvo, dakle nakon 45 - četrdeset i pet - godina šutnje!)

A ja sam eto tog partizanskog kurira krivo zapamtio kao častnika...

(Imam naime ne stotine sati, ne tisuće sati, nego desetke tisuća sati video zapisa iz Hrvatske povijesti, od čega ponajviše iz Domovinskog rata, ali i iz bitnih drugih razdoblja Hrvatske povijesti, poput doba NDH, kao i novije povijesti - do najsuvremenije, do današnje koja se upravo odvija... podosta i s vjerske strane, pretežno s katoličke, jer sam Rimokatolik... Nije još sve ni na raspolaganju za članove Udruge, nije sav posao dovršen...)

Ipak bih rado saznao tko je bio taj partizan, jer on je ipak pokušao zaustaviti klanje, spasivši makar samo desetak od više stotina Hrvata...

Kad bi nam on, ako je živ, znao

reći tko je stajao iza te vrlo zakašnjele zapovjedi, koji partizanski zapovjednik?

Zar će te pojedinosti iz tih dana Hrvatske povijesti ostati nepoznate?

Da li baš zaslužuje taj kurir ulicu u Zagrebu, kad ovako malo bolje iz dva svjedočanstva Mije Samca u rasponu od 15 godina pogledamo, baš i ne, premalo su ih od toliko žrtava spasili za cijelu, pa i najmanju ulicu...

Ali ipak štujem i tu zakašnjelu čovječnost kod tih nekoliko partizana koji su strepili pred krvoločnošću vlastitih neljudskih suboraca. Nisu imali hrabrosti da se njihovom krvološtvu prije suprotstave.

Uvjeren sam da bih sa takvim partizanima mogao ljudski i danas razgovarati, ako bih do njih mogao nekako doći.

I vjerujem da vrijeme ističe za nalaženje njihovog svjedočanstva, ako su živi, i ako su voljni

pričati... Može li tko do njih, zna li tko njihova imena i njihove ratne puteve?

I na kraju, kao što iz prkosa protiv demoniziranja Ustaša, od kojih su mnogi, mnogi bili vrlo častni borci za Domovinu Hrvatsku, hrabri i čovječni, volio bih da su svi bili, ali nisu, ne opravdavam zločine kojih je bilo i u Jasenovcu, i u Gradiški i drugdje... Ali u kojoj to vojsci kukolja nije bilo, i u kojim su to zemaljskim ratovima svetci, a ne ljudi ratovali, na bilo čijoj strani...?

Pa na kraju, kao što na štandu svoje Udruge na zagrebačkom Hreliću redovito držim ono izgubljeno slovo Hrvatske abecede: "U", maleno, ali na vidnom mjestu svakom posjetitelju, tako sam se namjerno obukao sasvim u crno za prosvjed pred kućom još neosuđenog ratnog zločinca Stjepana Hršaka. Ne nisam ipak nosio ikakvih ustaških oznaka.

Jedan od mojih stričeva bio je partizan u Istri i to u okolici Žmi-

nja, odakle mi je rodna obitelj pokojnog otca, u Istri u većem čijem teritoriju od Hrvatske vojske nikad ni vojnika nije bilo za čitavoga Drugoga svjetskoga rata... pa tko zamjeri nimalo prava nema, jer Nijemci su mi ipak skoro iz dosade vlastitog otca bili ubili, bez ikakvog razloga...

Pa ipak sam antikomunist po uvjerenju, jer gledajući koliko naši današnji (post)komunisti od domovine moje Srbohrvatsku državu čine što demoniziranjem Hrvatskih povijesnih pokreta poput Ustaša, što srbiziranjem jezika i dovlačenjem Srba koji duboko u dušama Hrvate još više mrze nego Krajišnici 1990-tih... Jer gledajući kako Dom Hrvatski gaze u većini medija... hoću biti spreman boriti se i umrijeti za Dom!

Bog nek nam pomogne, jer izdaja se razmahala, Hrvati tvrdo spavaju i ne vide ni prevare ni zasjede, a Dom nam se ruši...

GRAĐANI EUROPSKE ZAJEDNICE

Šime Tolić, Stuttgart

protiv ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju.

Želim vam kratko opisati što danas znači biti građanin Europske zajednice.

Dobar dan, zovem se Šime Tolić. Rođen sam 1987. u Doboju. 1992. sam kao prognanik došao u Njemačku iz svoje zavičajne Bosanske Posavine. U Stuttgartu sam završio osnovnu školu i danas radim kao stručnjak za zaštitu i sigurnost.

2007. sam osnovao ogranak HP-HPP-a u Stuttgartu i želim vam kratko reći što me je potaklo da se borim

Kad se prošetam glavnom ulicom Stuttgarta osjećam se malo čudno. Pitam se često da li je ovo sve stvarnost ili sam već u paklu?

Kada se na primjer vozim tramvajem u središte Stuttgarta moram već računati na to da će naletjeti neka arapsko-

turska skupina koja će bez razloga tražiti svađu i tučnjavu s nevinnim narodom. Takve primjere u Njemačkoj imamo svaki dan kada su na primjer u Berlinu mladi Turci izboli nožem vozača autobusa, jer je pomogao nevinoj žrtvi tih napadača ili nedavno smo u Münchenu imali također dobar primjer gdje su jedan Turčin i Grk pretukli njemačkog umirovljenika do kome jer ih je zamolio da ugase cigaru u vlaku. To je svakodnevna slika u njemačkim velegradovima, ali tragedija te cijele priče je da Europska Unija štiti te zločince koji dolaze većinom iz Orijenta, Azije i Afrike i koji imaju veća prava od etničkih Nijemaca, EU traži sve više prava za manjine koje onda slobodno vrše zločine nad većinom.

Pravedan čovjek će sada misliti da će ti arapsko-turski zločinci biti izbačeni iz Njemačke ali tko to misli debelo se vara. Ne želi EU da nas napuste emigranti s tuđih kontinenata nego oni žele da nam dođe još milijuna emigranata iz Orijenta, Azije i Afrike tako da nestanu europski narodi i europska kultura. EU želi da postanemo samo robovi koji će raditi za materijalna bogatstva pa zato u takvoj Europi nema mjesta za tradicionalne vrijednosti kao sto su Bog, Obitelj i Domovina.

U Njemačkoj su se odavno stvorili turski kvartovi gdje više uopće nije potrebo govoriti njemački. U Berlinu postoje 38 škola u kojima je 80% učenika emigranata, a njemačka manjina u tim školama je izložena diskriminaciji i nasilju pa mnoge njemačke obitelji bježe iz gradova poput Berlina, jer za njih tamo više nije sigurno. Nije im više sigurno u

zemlji koja je bila vjekovima njihova. Ne samo da anacionalne vlade u Europi ništa ne čine da vrate te strance u njihove zemlje nego još na koljenima mole azijsku Tursku da uđe u EU tako da nam još milijun Turaka prepilavi Europu i da ju napokon mirno okupiraju kada nisu već uspjeli mačem.

Želim vam kratko navesti nekoliko statistika iz Europe.

Za 15 godina će glavni grad Europe Brüssel imati preko 50% arapsko-turskog stanovništva.

U Njemačkoj su 1970. godine bile 3 džamije. Danas ih ima 2.500.

Švedska će 2040. godine imati preko 50% arapsko-turskog stanovništva.

U Berlinu su među mlađim od 18 godina preko 50% emigranti.

Europska Unija je naumila u Europu uvesti još 50 milijuna Afrikanaca iako se svi žale da nema dovoljno posla.

Cijela Njemačka tuguje da je u njoj ubijeno 6 milijuna Židova, ali samo manjina tuguje za 9 milijuna djece koja su pobijena pobačajem samo u Njemačkoj.

EU se danas bori protiv svega što je konzervativno i nacional-

no. Zato u Njemačkoj netko tko niječe masovno ubijanje Židova za vrijeme 2. svjetskog rata dobiva veću zatvorsku kaznu nego silovatelji i ubojice. U Njemačkoj se preko medija širi velika mržnja prema svemu što je desno i nacionalno, jer im smetaju ljudi koji vole svoj narod i svoju zemlju. Takvi ljudi im kvare viziju o novoj Europi bez nacija i kršćanske vjere u kojoj ćemo svi biti samo Europljani, najobičniji robovi i mješavina bez korijena.

Da veliki njemački mediji veličaju Isusa Krista još nisam vidio, ali zato vidim svaki dan na dalekovidnici kako se veličaju arapski i crnački reperi koji veličaju nasilje, prostituciju i drogu, a to sve u doba kada naša omladina sjedi pred dalekovidnicom i koja onda misli da je najveća stvar biti kriminalac i nasilnik.

U EU nema mjesta niti za Boga. Crkva i kršćanska vjera se blate na svim mjestima. Nedavno su odlučili skinuti križeve u njemačkim školama radi diskriminacije učenika drugih konfesija. Ali zato možete na svim mjestima gledati pornografiju i nemoral koliko god želite. Čim izađete vani iz kuće možete na plakatima vidjeti veličanje alkohola, pornografije i homoseksualnosti.

Na zapadu je danas velika moda biti homoseksualac. Što se je do nedavno vodilo kao psihička bolest. EU danas štiti i predstavlja čak i propagira kao nešto najnormalnije na Svijetu. Kada se šetam Stuttgartom mogu vidjeti u svakom kutu klubove za homoseksualce i propagandu za njihove parade i njihovo pravo na posjedovanje djece. Možda će i naša djeca jednog dana radi te propagande misliti da je najbo-

lja stvar biti peder, jer nekada mi se čini da u ovakvoj Europi gdje su žene novi muškarci niti nema ju drugog izbora.

EU propagira obitelji bez djece u kojoj žena preuzima mušku ulogu i koja misli samo na karijeru i tjelesnu građu umjesto na razlog života, a taj razlog života je davati život znači rađati djecu. Nedavno je njemačka moderatorica Eva Herrmann javno izjavila da je ženi mjesto u kuhinji i glavni zadatak odgajati djecu. Sada sigurno mislite da su joj svi dali pravo i da su je pohvalili, ali opet nije tako, nego su je svi javni mediji napali i ismijali.

Kada stignem u središte grada Stuttgarta i kada krenem glavnom ulicom vidim na svakom koraku plakate i grafite sa srpom i čekićem na kojima većinom piše da se treba boriti protiv "nacionalizma". ali gdje god pogledam ne mogu pronaći njemačkog nacionalistu, ali zato vidim gdje god pogledam arapske, turske, indijske i afričke obitelji s njihovim tuđinskim nošnjama, vidim muškarce koji vode muš-

karce za ruku, također vidim i žene koje vode žene za ruku, vidim ljevičarske punkere koji se opijaju po danu tako da bi ih naša djeca vidjela i uzimala kao uzor, vidim bijele žene kako se masovno šetaju s crncima i koje vode mulatsku djecu za ruku, vidim bijele muškarce koji se šetaju sa jadnim Filipinkama i Tajlandankama.

Nisam rasist niti ikoga mrzim, ali mi leži na srcu da sačuvamo različitost u Europi i Svijetu tako da bude i u budućnosti Nijemaca, Nigerijaca i Hrvata, a ne da postanemo neprirodna nova europska ili svjetska nacija o kojoj sanjaju masoni.

I kada to sve vidim i malo razmislim pitam se da li želim takav Svijet jednog dana i za svoju djecu?

Ne, to ne želim, nego želim da mi djeca odrastu u Svijetu gdje su glavne vrijednosti Bog, Obitelj i Domovina, želim da rastu u Svijetu gdje je svaki narod kod svoje kuće, jer ja kao hrvatski nacionalist nikoga ne mrzim, ali čvrsto vjerujem da je Bog svim naro-

dima poklonio svoj Dom. Tako je poklonio Njemačku Nijemcima, Tursku Turcima i Hrvatsku Hrvatima. Tek kada budu svi narodi ponovo kod svojih kuća na Svijetu će biti mir.

Mi domoljubni Hrvati moramo se konačno ujediniti u jedan novi moderni hrvatski desničarski pokret i tražiti kontakt s nama srodnim desničarskim pokretima diljem Europe. Jer samo ujedinjena europska desnica je sposobna spasiti Europu od njenog sotonističko-masonskog utjecaja. Složna desnica je jedina mogućnost da stvorimo od Europe ponovo razlikama bogati kontinent europskih nacija i regija. Sami smo nemoćni protiv opasnosti koje nam donosi Europska Unija, ujedinjena i složna. Hrvatska desnica je posljednja nada koja može obraniti Hrvatsku od europskog ropstva i diktature. Ujedinjena hrvatska desnica je i potrebna da stvorimo napokon stvarnu nezavisnu Hrvatsku u kojoj će vječno vladati samo Bog i Hrvati i nikad više Beč, Budimpešta, Beograd ili Brüssel!

POZDRAVNO PISMO ALTERNATIVNE VLADE HRVATSKE REPUBLIKE HERCEG-BOSNE

Leo Pločkinić, predsjednik Alternativne Vlade Hrvatske Republike Herceg-Bosna

Mostar, 24.svibnja 2009.

Pozdrav svim prijateljima istine, pozdrav svim zagovornicima pravde i pozdrav svima ljudima dobre volje!

Danas imam tešku zadaću izvijestiti Vas kako su Hrvati u Bosni i Hercegovini opet izručeni svojim neprijateljima i danas se bore za

svoju slobodu i danas branimo našu vjeru. Hrvati u BiH danas se nalaze ostavljeni na novom Bleiburgskom polju u Bosni i Hercegovini, izdani, izručeni i poniženi, ali

ne mole za milost već se snažno bore za svoja prava, bore se za vlastitu jednakost i vlastitu budućnost sami. Ne brinite se za nas, jer nas brani i štiti dragi Bog i Majka Božja koja nas je čuvala tijekom povijesti ispunjene Golgotom. No, dolaze bolja vremena, dolazi naše vrijeme i dolazi naša zora prepuna svitanja.

Znam da ni našoj braći u Hrvatskoj nije lako, jer neki "bradati" političari tvrde kako je "super" zaboraviti hrvatsku povijest prepunu ožiljaka, neki tvrde kako je uvjet za Europsku Uniju zaboraviti hrvatski jezik, jer se svi ionako služe engleskim, a još neki "naši" političari čak traže da se zabrani vjeronauk u školama kako bi se mladež lakše naviknula na liberalizam novoga svjetskoga poretka, itd.

Sve se to čini kako bi se Hrvatska uništila ali ovoga puta kroz dugotrajan proces, a ne tvrdim ratom i prekomjernim granatiranjima za koje nitko nije niti odgovarao. Kao da nije potrebno, jer Hrvatska može primati udarce, ali ih ne smije uzvraćati, jer time krši nepisana pravila. Nepravde su nam mnoge nanesene, ali je moralno bolje da ih trpimo ustrajno nego da ih mi zadajemo nekome drugome.

Dragi moji prijatelji,

što god činili ostanite dostojanstveni, ustrajni i do kraja zajedno, jer svima nam je proći kroz žrvanj povijesti i bolje je da o nama govore kao o moralnim, čvrstim i principijelnim ljudima koji se nisu lako samljeli ideološki, ne kao o mekušcima koji se predstavljaju kao klimavci gla-

vama što svakako nije u našoj naravi. Jedan Bog, jedan hrvatski narod i jedna Domovina Hrvatska u našim srcima. Mi imamo na što biti ponosni i dostojanstveni, jer ćemo mi ostaviti trag u povijesti, a izdajnici će biti povijesno zaboravljeni i osramoćeni.

Ostanimo takvi i dragi Bog u kojeg vjerujemo će nam dati još snage i pomoći da izdržimo do samog kraja u našim pravednim zahtjevima.

POZDRAVNA PORUKA KRŠĆANSKOG TV PRODUCENTA ZVONKA B. RANOGAJECA

Zvonko B. Ranogajec, 2537 Eastwood Avenue Evanston, Illinois 60201 SAD

Srdačan pozdrav.

Hvala na službenom pozivu na Okupljanju domoljubnih i državnih Hrvata zakazanom za 25.

svibnja 2009. godine u Zagrebu.

Iz razumljivih razloga ne mogu prisustvovati "Okupljanju", ali se želim obratiti svojoj braći i sestrama u domovini sljedećim riječima iz Svetog pisma:

"Vladajte se među poganima da bi u onome u čemu vas sada kle-

veću kao zločince, zbog vaših dobrih djela, kad ih promatraju, kasnije pomno hvalili 'Boga na dan pohode-nja!'" (Prva Petrova poslanica 2:12)

POZDRAVNA PORUKA RADOVANA SMOKVINE IZ ŠVICARSKE

Radovan Smokvina, Švicarska

Hallo,

Značili to da je gospodin zločinac još pri svijesti. Najbitnije bi bilo tražiti od institucija RH da mu se

oduzme sva imovina koju je stekao "zaslugama" i da se odmah iz Tuškanca preseli u Remetinac. To generalno važi za svu "zločinačku gospodu" koji su za zasluge od Ljubičice bijele dobili tuđe vile i stanove na Tuškancu, Pantovčaku ili u Nazorovoj.

Isto važi i za današnju tuđmanovu elitu koja čak stanuje u dvorcima plaćenim krvlju branitelja.

Nažalost moram ostati u Švicarskoj tako da neću biti prisutan, ali moju poruku možete javno pročitati.

POZDRAVNA BRZOJAVKA HRVATSKOM GENERALU ANTI GOTOVINI

Autor: **Akademik Mirko Vido-
vić**, Pariz

VITEŠKI POZDRAV GOTOVINI

Ante! U tvom rodnom kraju u narodu živi 'Legenda o Bijelom Vitezu' kao davna uspomena na Vitezove Ivanovce čija tvrđava se i danas vidi na obali Vranskog Jezera u ruševinama. Narod zna da je Bijeli Vitez nepobjediv jer je neuništiv: kad ga neprijatelj sasiže u komade, od svakog komada nastane novi - Bijeli Vitez! Narod vjeruje da je Bijeli Vitez bačen u tamnicu pod vodom gdje čeka, neuništiv, da mu damo slobodu kako bi nas mogao osloboditi!

Odbivši služiti Titovu vojsku, radije si pristupio Legiji stranaca. Tvoja hrabrost po afričkim pustarama donijela ti je čin francuskog časnika i francusko državljanstvo. Malo je onih koji znadu da si, po izlasku iz Legije, postao aktivni časnik francuskih specijalaca formacije SAC, koju je utemeljio general De Gaulle i čiji specijalci ne smiju imati milosti prema štetočinama na tlu Francuske.

Imamo, Ante, dosta toga zajedničkog: nismo služili Titu. I ja nosim, već 38 godina Vojnu knjižicu

Francuske vojske a time sam i vojnik NATO Saveza. Specijaliziran sam u psihološkom ratovanju i to mi je donijelo najviši čin u toj specijalnosti. Oba smo francuski državljani, ponosni na činjenicu da je iz Napoleonovih Ilirskih provincija 'Hrvatska regimenta' u korpusu Velike Armije s Napoleonom ušla i u Moskvu.

Mi znamo da vojska ima svoju logiku i svoje metode koje se svode samo na jedno: osigurati nezavisnost domovine i biti samo neprijatelju - neprijatelj. A onima koji propovijedaju priče kastrata i usidjelica, kad se o vojnoj logici radi, trebamo napomenuti da je Napoleon opljačkao Vatikan. To nije smetalo Papu da dođe u Pariz i da posveti njegovo krunisanje za Imperatora. Bez obzira na sve što je počinio po Europi, Napoleonov tijelo počiva u porfirnoj škrinji iza oltara Crkve Svetog Luja u Parizu

kao čovjek koji - jer je bio vojničar - za primjer svim modernim vojskovođama - uživa iskreno poštovanje i štovanje svih sljedbenika viteškog ratovanja i posvuda.

Ante, nisi ti na Svetoj Heleni, nego samo na otoku Elbi - još uvijek i zauvijek - un vieux grognard - stara vojničina koja i caru kaže 'ti'.

Ti si na nov način na položaju - na braniku Hrvatske. Imaš u ruci najjače oružje u miru - oružje istine. Ne će ti manjkati 'streljiva' - mi smo tu! Hrvatska zna da bez Tebe na Kninskoj kraljevskoj tvrđavi ne bi bilo hrvatskog barjaka. Hrvatska zna da će tvoja vojnička čast ukazati na ono bitno: tko je bio vrhovni zapovjednik a tko vojničina koja ih doslovno izvršava.

To će biti argumenat kojim će Tvoj nastup, u ime Hrvatske vojske na međunarodnoj sceni donijeti - psihološku pobjedu, jer Tvoje djelo ostaje trajna vrijednost moderne hrvatske povijesti.

Časnik koji je samo prema neprijatelju imao neprijateljske stav. U viteškom boju - jednakim oružjem, pobjednik si turnira i takav ćeš i ostati u narodnom sjećanju kroz stoljeća, kao novi Bijeli Vitez!

POZDRAVNA BRZOJAVKA HRVATSKOM GENERALU BRANIMIRU GLAVAŠU

Autor: **fra Martin Planinić**,
Ploče-Tepčići (BiH)

Dragi naš Generale!

Lako je biti u tami noćnoj.
Teško je biti u tami podnev-
noj. Ti i Tvoji supatnici u tom
ste položaju. Tko je u tami
podnevnoj dužan je tražiti i,
po mogućnosti, naći zraku
svjetlosti što ne razlikuje dan
od noći ni noć od dana.

Ova je godina, Godina aposto-
la Pavla, koji je cijelo vrijeme
svoga radnog vijeka nosio
okove. Okovi su s njim srasli.
Okovi su, njemu siromašnom, bili
jedino vlasništvo. Mogao je on to
junački i snositi i podnositi, oslonjen
na Isusa Krista koji reče svojim apo-
stolima: „Bez mene ne možete ništa
učiniti!“ (Iv 15,5). Zato je on, svjes-
tan te činjenice, od Krista pomoć
tražio i traženu pomoć dobivao pa
je, iskuvši istinitost njegovih riječi i
snažnu pomoć slabom čovjeku, istu
tu Isusovu misao na svoj način sro-
čio: „Sve mogu u onome koji mi
daje snagu“ (Fil 4,12).

Po primjeru apostola Pavla okreni se
Isusu pravom svjetlu pa Ti noć – ni
stvarna ni umjetna – ne će biti tam-
na. Jer, u tom ćeš svjetlu vidjeti i
odgovor naći, čim, obasjan tim Svje-
tlom, odgovoriš: Tko je danas sla-
van? Ivan Krstitelj ili Herod! Neron
ili sveti Pavao! Car Leopold ili Zrinski
i Frankopan!?

U vremenskom mutnom vrtlogu mo-
žeš izaći drukčiji od moćnika koji su
Ti život zagorčavali i konačno ga
ogorčili. Koliko Ti životna gorčina

bude nesusnija,
toliko ćeš poslije biti
mirniji, zadovoljniji,
ponosniji i, na kraju,
slavniji.

Nije važno kakav je
netko sada, koliko je
važno kakav će biti,
koliko će vrijediti i
koliko će se do njega
držati kad bude šaka
grobnog praha. Jer,
Bog koji zna iz praši-
ne podići i u visine
ponižene uzdići, sigur-
no će Te i podići i
uzdići i proslaviti, ali

ne samo u Nebu nego i na zemlji,
Tvojim sadašnjim suznoj dolini.

Neka Te, dragi naš Generale, ove
riječi ohrabre i snagu Ti uliju, kako
bi i Ti mogao istu tu snagu svojim
supatnicima velikodušno i nesebično
darivati i s njima uspravan izaći i
ponosno kraj života čekati.

Toliko, uz pozdrav, i Tebi i svim su-
patnicima Tvojim.

POZDRAVNA BRZOJAVKA HRVATSKOM GENERALU MIRKU NORCU, JUNAKU HRVATSKOG OBRAMBENOG OSLOBODILAČKOG RATA, OSLOBODITELJU OD SRBSKE OKUPACIJE I OBNOVITELJU HRVATSKE DRŽAVE

Autor: **Tomislav Nürnberger**,
Zagreb

Gospodine Generale,

Hrvatski Ti Narod izražava najveće
divljenje i najdublje poštovanje te
Ti duguje vječnu zahvalnost za
junačka djela, kojima si spasio Hr-
vatski Narod od genocida, koji su
dugo planirale „institucije sistema“

tzv. Jugoslavije. Obnovom Hrvats-
ke države sramotni je Versailleski
mir kojim je stvoren monstrum
zvan Jugoslavija konačno završio
na smetlištu povijesti, a za kaznu i
osvetu osloboditelji Hrvatske su
umoreni ili su postali sužnji! Tako
si se Ti generale Mirko Norac, zaje-
dno s dr. Franjom Tuđmanom,
Gojkom Šuškom, Dariom Kordi-
ćem, generalima Ante Gotovinom i

Branimirom Glavašem pridružio
slavnom nizu besmrtnih hrvatskih
domoljuba i junaka: banu Petru
Zrinskom, knezu Krsti Frankopan,
dr. Eugenu Kvaterniku, plemeni-
tom dr. Milanu Šufflayu, dr. Ivi Pi-
laru, Stjepanu Radiću i mučenicima
iz beogradske krvave skupštine,
kao i blaženom kardinalu Alojziju
Stepincu.

POZDRAVNA BRZOJAVKA HRVATSKOM GENERALU MIRKU NORCU

Autor: **Petar Vulić**, Split

Uvaženi gospodo,

Lijepo Vas pozdravljam i ujedno Vam se od srca zahvaljujem na trudu za predviđeno okupljanje pred kućom ratnog zločinca Stjepana Hršaka u Zagrebu - Tuškanac 61. Nastojat ću doći, ali Vam ne jamčim...

Moram Vam reći da imam jednu

opasku na Vaš program pa Vas ovim putem lijepo molim da ju ispravite.

Kako vidim Vi kanite uputiti brzojavke hrvatskim generalima Anti Gotovini (autor: Akademik Mirko Vidović) i Branimiru Glavašu (nemam ništa protiv!), ali ste zaboravili na zbiljskog i velikog hrvatskog sina - istinskog junaka Domovinskog rata - alkarskog vojvodu i generala HV - VITEZA

MIRKA NORCA, pa Vas usrdno molim da to ispravite, tj. da mu uputite pripadajuću brzojavku.

Norac je ratnik s prve crte i nije se kurvao, kao neki, dok su po nama padale granate.

Od mene za ovaj put samo toliko.

Srdačno Vas pozdravljam želeći Vam svako dobro.

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana

Pete poljanice 7

ZAGREB

Dodjeljuje

Orden

VELERED HUDE JAME

Prvog stupnja

Drugu

NIKOLI POPOVIĆU

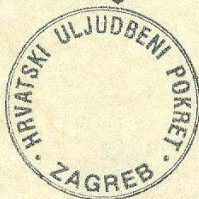
iz Novske

Za provedbu likvidacije 3.000 Hrvata na području Slovenj Gradeca tijekom svibnja 1945. godine čime je pomogao zločincu Titu u njegovim ubojstvima 661.543 Hrvata i 580.767 građana BiH, te ubojstvima i progonu oko 700.000 Nijemaca, kao i u pogubljenju 2.042.373 ratnih i poratnih žrtava iz redova drugih naroda s prostora nestale Jugoslavije.

Orden će se predati naslovniku putem listonoše i preko hrvatske javnosti

U Zagrebu, dne 7. ožujka 2009. godine

Broj: 11-2009-NGUH

T. Dragun
dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

DESNIČARSKI PROSVJED PROTIV ANTIFAŠISTA

Ankica Barbir- Mladinović,
www.slobodnaevropa.org,
25.5.2009.

Prosvjed pred Hršakovom kućom

U Zagrebu se, na Titov rođendan, pred kućom nekadašnjeg partizanskog komandanta, Stjepana Hršaka, okupila skupina ekstremnih hrvatskih desničara optužujući Titovog partizana za ubojstvo dvadesetak katoličkih svećenika u svibnju 1945. godine. Sam Hršak i Savez antifašističkih boraca Hrvatske to opovrgavaju i upozoravaju na ponovo ojačani trend blaćenja Tita i antifašističkog pokreta u Hrvatskoj, uz sve grublje falsificiranje povijesti.

Oko dvadesetak članova i štovatelja ekstremne hrvatske desnice, više njih u crnim košuljama i s ustaškim znakovljem, okupilo se prijepodne, uz policijski nadzor, pred vilom na zagrebačkom Tuškancu u kojoj živi 90-godišnji partizanski komandant Stjepan Hršak i skoro puna dva sata ga prozivali da izađe, te optuživali Tita i partizane za zločine nad Hrvatima u svibnju i lipnju 1945. godine.

Predsjednik Hrvatskog pokreta Štit, **Branko Stojković:**

Umirovljeni partizani danas dobro žive i bezbrižno i za ništa nisu odgovorni. Stjepan Hršak, Simo Dubajić, Josip Manolić - osobno su sudjelovali u likvidacijama i ubojstvima Hrvata.

"Sa hrvatskih ulica tražimo brisanje Titova imena. Partizanska i Titova obilježja treba proglasiti zločinačkim. Komunističke vođe, koje su se ogriješili o zakon, treba izvesti pred sud. Umirovljeni partizani danas dobro žive i bezbrižno i za ništa nisu odgovorni. Stjepan Hršak, Simo Dubajić, Josip Manolić - osobno su sudjelovali u likvidacijama i ubojstvima Hrvata. Tražimo konačan obračun asa komunističkim režimom i prošlošću."

Ekstremna desnica je protiv partizanskog zapovjednika Hršaka već početkom devedesetih pokrenula sudski postupak i optužila ga da je odgovoran za ubojstvo dvadesetak katoličkih svećenika i bogoslova u lipnju 1945. godine na Macelju u Sloveniji, no postupak je obustavljen zbog nedostatka dokaza. Danas su najavili da u rujnu nastavljaju slična okupljanja pred kućama ostalih partizanskih funkcionera, od Josipa Manolića pa nadalje, koje smatraju odgovornima za zločine, a optuženim hrvatskim generalima Gotovini, Norcu i Branimiru Glavašu uputili su posebne brzopjave potpore.

"Živo! Ovakve trebamo - poštene, pravedne."

"Za dom spremni! Borba se nastavlja!"

Poručujemo svima onima koji su okaljali i počinili ratne zločine - raznoraznim tovarišima, Burdušima, Mesićima, Sanaderima, Milanovićima i svima - njima će biti suđeno za veleizdaju.

Potporu skupu pružio je i umirovljeni hrvatski general iz Domovinskog rata, **Ljubo Česić Rojs:**

"Poručujemo svima onima koji su okaljali i počinili ratne zločine - raznoraznim tovarišima, Burdušima, Mesićima, Sanaderima, Mila-

novićima i svima - njima će biti suđeno za veleizdaju, a ovim ratnim zločincima koje oni odlikuju da ćemo mi pojedinačno podnijeti kaznenu prijavu. Stjepane Hršaku, ako treba, organizirat ćemo se svaki dan ovdje. Iziđi ako ti nisi počinio zločine i reci tko je poubijao 20 fratara franjevac."

Rijetki prolaznici nisu se zaustavljali, a iz Hršakove vile nitko nije izišao niti ušao. Na skupu je pročitano Hršakovo pismo u kojem on odbacuje svaku krivnju za navedeni zločin. Skup je završen mirno, ironičnim uručivanjem takozvanog antidolikovanja "velered Hude jame" zbog prikrivanja komunističkih zločina, i to hrvatskom predsjedniku Stjepanu Mesiću, predsjedniku Hrvatskog sabora Luki Bebiću, članu Saveza antifašističkih boraca Hrvatske, **Ivanu Fumiću**, i još nekolicini antifašista.

Fumić tvrdi da je partizanski komandant Stjepan Hršak nedužan i da je u Hrvatskoj na djelu grubo i teško falsificiranje povijesti:

"Veze nema čovjek sa tim ubojstvima, ama baš nikakve veze. To je jednostavno organizirani pokušaj diskreditiranja. Hrvatski nacisti žele sada na papiru dobiti rat. Tu se ujedinila i ekstremna desnica, desno krilo crkve i vladajuća stranka koja želi pred svake izbore homogenizirati tu desnicu, kako bi ona bila centar okupljanja svih tih desnih snaga i jedan organizirani trend napada na sve antifašističko - od mijenjanja ulica, rušenja spomenika, do falsificiranja biografije Tita i falsificiranja jama i žrtava. Ispada da smo mi pokrenuli II svjetski rat, a ne Hitler i Musolini."

NAŠE PRIMJEDBE NA ČLANAK OBJAVLJEN NA RADIJU SLOBODNA EUROPA

Cijenjeni g. uredniče,

Danas ste objavili članak Ankice Barbir-Mladinović "Desničarski prosvjed protiv antifašista" u kojem stoji i sljedeće:

"Okolo dvadesetak članova i štovatelja ekstremne hrvatske desnice, više njih u crnim košuljama i s ustaškim znakovljem ..."

Istaknuti navod je neistinit, zlonamjeren i otvoreno pogramaški, te je bezrezervno usmjeren protiv našeg zakonitog djelovanja.

Nitko na skupu, bilo naši članovi, bilo gosti, nije nosio nikakva ustaška obilježja. Također, nitko nije bio niti obučen u crne majice, osim sljedećih izuzetaka. Bila je samo jedna osoba u crnoj majici (Miroslav Rovis), koja je registrirana za proizvodnju reklamnih majica, ali sa slikom generala Ante Gotovine, te jedna osoba u cr-

nom odijelu (Dean Gulubić), kojemu je prije deset dana umro otac.

Uostalom zar je crna boja zabranjena?

Tim svojim postupkom nanijeli ste nam veliku moralnu i materijalnu štetu.

Stoga od Vas tražimo:

1. Suspenziju i stegovni postupak za Ankicu Barbir-Mladinović,
2. Javnu ispriku i obećanje da se nešto slično ne će ponoviti,
3. Objavu interviewa na temu "Okupljanja domoljubnih i državotvornih Hrvata", što je službeni naziv skupa, koje će imati ukupno 14 postaja (Križni put - Bleiburg), a koje se organizira u svrhu potpore rezolucijama Skupštine Europskog parlamenta o komunističkim zločinima, a što se u Hrvatskoj političkoj i društvenoj praksi ignorira,

4. Adekvatnu donaciju, odnosno financijsku potporu, za daljnje održavanje skupova Okupljanja.

U protivnom morat ćemo podnijeti tužbu za naknadu pričinjene nam moralne i materijalne štete.

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET
Radni ustoj SINOVI OTCA
DOMOVINE

dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

PS:

Vaš članak i naša primjedba bit će objavljeni u sljedećem broju (br. 60 - 30.5.2009.) Glasnika Hrvatskog uljudbenog pokreta, internetskom časopisu, koji se redovito šalje na 30.000 adresa u Hrvatskoj i svijetu.

OSVRT ČITATELJA NA ČLANAK OBJAVLJEN NA RADIJU SLOBODNA EUROPA

Stvarno je sramotno ovako iznositi neistine i pljuvati po ljudima koji žele da se istraže masovni zločini. Odmah ih se proglašava neakvim ustašama. Još ste taj prilog namontirali u sklopu proslave DSana mladosti. Prvo je bilo iz BG, pa iz BIH pa CG i onda na kraju kazete, a u ZG su se skupile osobe s ustaškim znakovljem da protestiraju protiv Titovog generala. S ovakvim priložima pokazujete svoje pravo lice, mržnju prema RH i Hrvatima. Kao u svim bivšim republikama se slavi Tito, koji je po vama izgleda svetac, a u RH se skupljaju nekakvi zločinci, fašisti. Ovaj vaš radio se u RH ne sluša. Napravite anketu. Nitko za

vas nije čuo. A znam da se u Srbiji i BIH dosta sluša. S takvom politikom samo idete na ruku Velikosrbima. To je isto kao da poslije 2. svjetskog rata pljujete po Židovima. Svako malo imate nekakve priloge gdje se uspoređuje Srbija i RH, Tuđman i Milošević. Zanimljivo bi bilo da tako počnete uspoređivati naciste i Židove. Nije mi jasno kako možete slaviti Tita i Jugoslaviju, totalitaristički režim kojeg je europska zajednica osudila i izjednačila s fašizmom. A vi o Titu sve lijepo govorite, o režimu koji je pobio preko 100.000 ljudi, političkih protivnika, režim koji je imao Goli otok, režim protiv kojeg niste smjeli ništa reći, a

da ne završite u zatvoru. Zastupate li vi s RSE takve vrijednosti? Po vašem pisanju ispada da je Jugoslavija bila demokratska zemlja sa svim slobodama. Ako ste željni Jugoslavije lijepo ju napravite, Srbija, CG, Kosovo, MKD, lijepo se ujedinite i pjevajte „Ide Tito preko Romanije“ i plešite Kozaračko kolo i ostavite se već jednom RH i Hrvata. Dosta je bilo življenja na račun RH i Hrvata. Zato lijepo države istočno od Drine neka se udruže, jer po svemu ste slični. 500 godina Turske je ostavilo utjecaja. Imate istu kulturu, pravoslavci ste i uživajte u Balkanu i Jugoslaviji. (sdsds)

I S CRNIM ĐAVLOM SAMO DA JE PROTIV HRVATA!

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

U dokumentu koji je, u povodu difamacije protiv hrvatskih rodoljuba, disidenata i protivnika svakog ideološkog fanatizma, preko Radio Slobodna Europa dala objaviti dugogodišnja suradnica Radio Free Europa Ankica Barbir-Mladinović, vrijedi imati u vidu slijedeći podatak:

Njezin otac Mate Barbir, propali student prava u Zagrebu, je, početkom šezdesetih godina, po zadatku partije i Udbe poslan u Zadar da se tamo upiše na Filozofski fakultet. On se je, slušajući predavanja iz slavistike, družio sa svakim do koga je mogao sjesti na predavanjima ili ga 'slučajno' sresti u gradu. Ustvari, on je u zadarskom SUP-u bio namješten kao - stručnjak za ispipavanje studenata i mladih fakultetskih nastavnika.

Trebalo je dugo vremena da otkrijemo tko je ta osoba, koja nikad nije išla na neke ispite, pa da doznamo kako on svoje privatne razgovore sažima u posebne 'Izveštaje' i protiv poglavito pripadnika Pokreta Nezavisnih Intelektualaca.

U svojoj knjizi "Svetac i Magle" srbijanski visoki činovnik UDB-e, Pera Simić je, 2007, u izdanju beogradskog 'Službenog lista', donio, u ćirilici-

noj transkripciji, pun tekst prijave koju je Mate Barbir uputio J. B. Titu i u kojemu Barbir od Tita traži da što prije da uhapsiti Mihajla Mihajlova, Rusa koji je u Zadru predavao rusku književnost i svoje dojmove s puta u Moskvu dao objaviti u beogradskom časopisu 'Delo'. Barbir tvrdi da Mihajlov nanosi teške štete socijalizmu a osobito dobrim odnosima između SSSR-a i Jugoslavije.

Nakon toga, Mihajlov je bio uhapšen i suđen uz neviđen interes stranog tiska, koji je u cijelosti stajao na njegovoj strani - u svjetskom tisku, uključujući tu i Radio Free Europe.

Tko je tu ostao isti, a tko je evoluirao zajedno s europskom civilizacijom nakon rušenja Berlinskog zida i urušenja Komunizma?

Tom prilikom, već sam bio u izbjeglištvu i Radio Free Europe je tada emitirao iz Pariza. Bio sam smješten u Studentskom gradu u Lyonu, i tu me je nazvala gospođa Obaldia u vezi s tim nemilim događajima i ja sam im dao interview koji je naišao na veliki odjek. Sutradan su mi došli

Na 118 strana (rukopis) u prologu, naslovom *Дело московско 1964* у виду путописа изложио своје утиске и запажања за вријеме боравка у Совјетском Савезу, када је тамо боравио на име културне разmjене (Југославије са СССР). Импресије су веома субјективне, а тиме и нетачне. Путотпис је написан са литерарним претензијама, али се на томе није аутор задржао, јер није говорио само о литератури, него је говорио и о личностима које је сусретао и о појавама из политичког и другог живота. У читавој радњи наглашена је слобода личности; међутим, аутор сам себи протарјечи, јер узима себи за право да у једном кратком року на основу површних импресија даје дефинитивне закључке о догађајима и о људима уопште. Ти закључци су браоплети и претенциозни, а и нетачни, јер се не може на основу једног површног кратког разговора са једним књижевником или критичаром или врхунским интелектуалцем било које домене давати суд о њему, што Михајлов редовито чини.

Посебно је незгодно закључивање у поглављу „Психологија хомо-совјетикуса“. Ту Михајлов узима толико слободе, па совјетске грађане црта као плебејце духом, који су захваљујући тоталитарном режиму од цара преко Стаљина постали несамо-стални, дјетљивости, рјечју гомила која чека некога да јој се стави на чело и која је спремна, без обзира тко ти био и какву пдеју проповиједом, да крене за њим. Аргументи којима поткрепљује те своје тврдње су веома лабави и неозбиљни. Он моралне шта-тима из Толстојева „Ускрснућа“, из „Дневника писца“ Достоје-вскога, Пастернакова „Др Живага“ и других сличних дјела руских

172

novinari iz lyonskog 'Progresu' na razgovor. Od tog razgovora, s jed- nom slikom, objavljen je narednog dana moj interview, a dan kasnije isti interviu je prenesen i u vodeći francuski dnevnik "Le Monde".

Da li je Radio Free Europe svjesna s kime sad surađuje? Jer čini nam se nemogućim da oni koji stoje iza te kratkovalne radio postaje dugih do- meta da oni žale za komunizmom i za komunističkim tiranima, za ma- sovним ubojicama i u svijetu prezre- nim potpaljivačima subverzivnih ra- tova po čitavoj kugli zemaljskoj, u kojima je stradalo na tisuće vojnika NATO Saveza.

PISMO UREDNIŠTVU RADIJA SLOBODNA EUROPA

Diana Majhen, Zagreb

Cijenjeno uredništvo,

I sama sam jučer nazočila prosvjedu održanom ispred kuće Stjepana Hr- šaka, te želim izraziti svoje neslaga- nje sa zlonamjernim i neistinitim člankom, koji je povodom istog ob- javljen na vašem radiju i na vašim web stranicama.

Nikakvih ustaških znakovlja na sku- pu bilo nije, niti se radi o bilo kak- vom ustaškom skupu. Ne bi bilo zgoreg da shvatite kako ustaša već

odavno nema i da ih vide jedino oni kojima je u interesu da se i dalje govori samo o ustašama, a ne o zločinima koji su počinjeni u ime komunističke ideologije, niti o onim zločinima koji su počinjeni od strane partizana.

Tita više ne možete vratiti, Jugosla- vije više nema i ne će je biti više nikada.

Ovakvim neistinitim člancima njega ne ćete oživjeti, ali i te kako pružate jasnu sliku široj javnosti o metoda-

ma koje su korištene za vrijeme nje- gove vladavine, kao i način na koji se cijeli njegov sustav obračunavao sa neistomišljenicima.

Na svu sreću, mogućnost da nas ubijate i zatvarate više nemate, os- talo vam je još jedino pisanje neisti- ne.

U svoje osobno ime, kao nekog tko je skupu nazočio, tražim ispriku za laži koje su u članku vaše novinarke napisane.

ROJS U ŽANRU ORIJENTA I ZAPADA

Ivana Arapović, Kanada

"Hrvatska se vojska diže," možda je i ovo za smijeh kad se podigne tek 30-ak uljudbaša, vojske i "ekstremnih desničara": Hrvatski uljudbeni pokret, predvođen kandidatom Jedino Hrvatske – jedinim Rojsom (sa 10.011 glasova na posljednjim lokalnim izborima) te Mladen Schwartz, urednik magazina "Ultimatum," sa sjedištem u SAD-u... Ali i ...

U nesvakidašnjoj konstelaciji Orijenta i Zapada, uljudbaši, pravaši i generali – legitimna skupina, zna se već iz naslova njihovih titula i pokreta, makako izgledali više komični nego tragični. Tragedije uz vesele i bogate gozbe nisu nikakva novost u Hrvata, međutim, ova je posljednja smrtno ozbiljna, da uporabim Schwartzovu poštapalicu.

Podiglo se, ipak, 500.000 kostiju stradalih Hrvata od mogućeg egzekutora Stjepana Hršaka pred čijom se vilom na Tuškancu okupila ova junačka desnica, njih šaka. Mogli su mu suditi 1992., ali nisu, premda danas konačno evociraju Špegljove prijedloge upada u domove protivnika, još uvijek demokratski. Pročitani su i pisma progonjenim generalima: Glavašu, koji je sklonjen na sigurno u Hercegovini, Norcu, u hrvatskom zatvoru, a Gotovini, u Haagu, kojeg su čak proglasili svojim budućim predsjednikom. Potom su svoj vlastiti mikrofon predali u tragične intrige hrvatske komedije, da upotpune svoju veselicu Mladenom Schwartzom i pozivom vojski da preuzme vlast u Hrvatskoj.

Ovo je smijeh, da samo gledamo i ništa ne razumijemo. Ipak treba razlučiti žito od kukolja, Apokalipsu od fatalističkih intriga. Sam je predsjednik Mesić – isti onaj kojem je Rojs čestitao i poljubio ga pred kamerama HRT-a čim je došao na

čelo tzv. Prvosiječanjske diktature, 2000. godine – znao, još tada, optužiti generala Gotovinu za pripremanje vojnog udara. A general je Gotovina, HDZ zna, da se ikad kandidirao, mogao dobiti vlast bez ijednog udarca. Nije on čovjek kojim treba plašiti švrake, jer dosta bi mu bilo preko 90% potpore hrvatskog naroda u Domovini i svijetu, da ga je kao disciplinirana i profesionalnog vojnika, hrvatska politika uistinu zanimala.

Ali zato imamo komedijaše, koji su do jučer bili protiv vrenja strasti, a danas su grozničavo uzavreli, opet na račun ljudi koje su i vlastitim intrigama otpremili u zatvore. Mogu pozivati na udare, dati i vlastite vile da se ruše zbog nelegalne izgradnje, jer će sagraditi veće i bolje... Oni izlaze iz svih procesa, nedužni. Njih ipak nitko ne shvaća ozbiljno, dok su generala Gotovinu shvaćali.

Možda je ovo smjela ocjena – Rojs je ipak gradio tolike ceste (poput Sanadera danas), štoviše, branio je Hrvatsku i spašavao Židove iz Sarajeva... Sad redovito izvodi kazališne predstave u Sanadervom teatru političkih intriga, a nijednom ne fali dlaka s glave. Na štetu ljudi čijim si imenom osigurava kredibilitet.

Rojs je, uistinu, mogao izvesti vojni udar, da je htio, ali ni njemu to nije bilo potrebno. Imao je sigurne veze u svim elitama koje formiraju hrvatsko javno mišljenje, od nekih u Crkvi do državnog vrha. Pristajali su na jedinstvo u izdaji, a Rojs se javlja tek kao komičar kad treba ismijati hrvatska patriotska nastojanja – pa gdje im je vojska, u Haagu? Toliki generali, još samo NATO treba intervenirati kad Schwartz pozove na podizanje vojske, što se Sanader ipak ne bi odvažio, jer svi oni piju kavu skupa, kako reče jedan dobar poznanik HDZ-a u Emigraciji.

Suludo je pozvati vojsku na vojni udar s generalima u Haagu i 30-ak ljudi na terenu. Kada je ministar Šušak gostovao na okupljanjima Kluba povratnika hrvatskih iseljenika, gdje su zalazili i Rojs i ostali, Mladenu Schwartzu je ulaz bio uglavnom zabranjen. Njegovi prijedlozi o vojnom udaru u istim su krugovima bili označeni kao provokacija. Povod okupljanja i sadržaj poruka pred Hršakovom vilom mogu biti posve legitimni i demokratski, ali provokacija ipak nije slučajno poslužila ismijavanju same ideje preuzimanja vlasti. Kad to ne čine ispadima, ove elite to čine šutnjom, povlačenjem, samoizolacijom.

Konačno, u civiliziranom programu Rojsove stranke uopće nema spomena Haaškog suda, premda je suradnja s njim predstavljala, službeno, sve ove godine strategiju ukupne hrvatske vanjske, a očito i unutarnje politike. Možda je krajnje vrijeme razmisliti zašto je "desničar" Rojs prepustio riječ još "desnijem" Schwartzu na skupu koji se tako poigrava s hrvatskih 500.000 žrtava i sa zatvorenim generalima, ako je uistinu dobro namjeran. Koji je to žanr: satira, tragedija ili komedija i gdje mu je mjesto? U HDZ-ovom grotesknom kazalištu, gdje je ionako svaka patriotska inicijativa smrtno ozbiljan smijeh.

Možda je akademik Vidović imao pravo što je upravo ovih dana rasparčavao jedan stari članak o sprezi nacista, OZNe i UDB-e, kako bi podsjetio da su tako nastali Josip Boljkovac, Josip Manolić, Josip Perković i Stjepan Mesić, elita HDZ-a u ratu, kakve su, po svemu sudeći, i ove danas s Mladenom Schwartzom i u mimodopskom HDZ-u. Sumnje više nema da znaju što čine. Ali zašto, kad u svoje stvaralačke zamke uvijek mogu sami pasti.

MOJ ODGOVOR IVANI ARAPOVIĆ

Diana Majhen, Zagreb

Naravno, to je vaše pravo.

S obzirom da sam i sama nazočila prosvjedima ispred kuće Stjepana Hršaka, mogu reći da poziv na vojni udar Mladena Schwartzu nije u nikakvoj vezi s onim što je govorio i zastupao general Rojs.

General Rojs je povukao usporedbu

između partizanskih zločinaca, koji još uvijek nekažnjeno uživaju u vilama koje su otieli od onih koje su pobili, a osudama i progonima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata. Mišljenja sam da je Rojs održao odličan govor.

G. Schwartz je govorio ono što je on htio. To nije bila stvar nikakvog dogovora između generala Rojsa i njega. Jednostavno je koristio svoje pravo na

slobodno izražavanje.

Ja se također ograđujem od onoga što je g. Schwartz uradio, od tog poziva na vojni udar. Nisam na skup došla radi toga, kao što i ostali ljudi nisu došli iz tog razloga.

Osobno sam mišljenja da je skupu ovim nanosena velika šteta, te je skrenuta pažnja s njegovog stvarnog cilja.

JEDAN KAMENČIĆ IZ MOZAIKA BLEIBURŠKE TRAGEDIJE I KRIŽNOG PUTA (2)

Uz obljetnički dan najveće hrvatske tragedije počinjene od Titovih crvenih fašista

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

Par uvodnih pripomena

Bleiburgška tragedija započeta 15. svibnja 1945. je mozaik najbrojnijih i najstrašnijih oblika ubijanja Hrvatskog naroda u čitavoj njegovoj povijesti, a počinili su ga komunistički teroristi predvođeni najvećim ratnim i mirnodobskim zločincem, koji se zove

Josip Broz Tito.

Znamo da je taj zločinac Tito odgovoran za ubojstva utvrđena iz traživanjem: 661.543 Hrvata, 580.767 građana BiH, ubojstva i progon oko 700.000 Nijemaca

te za ukupne ratne i poratne žrtve od 2,042.373 iz redova drugih naroda s prostora nestale Jugoslavije.

Unatoč tomu ima Tito diljem Hrvatske spomenike; njegovo

zločinačko ime još uvijek krasi najljepše trgove i parkove u našim gradovima, dijelovi Jadranskih priobalja nose još uvijek ime maršala Tita...

Predsjednik RH drug Stjepan Mesić se izražava u pjesničkim diti-rambima o

svome predhodniku, drugu Titu. Ništa ne smeta Mesića u diti-rambiji posvećenoj zločincu Titu, što se imenom i prezimenom Josip Broz Tito nalazi zajedno s Hitlerom, Staljinom, Pol Potom i sličnim zločincima na internacionalnim listama, među deset najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca dvadesetog stoljeća.

Na takvim crveno komunističkim temeljima zasniva se politika današnje Republike Hrvatske pa nikakvo čudo, da je narod bezvoljan, pada životni standard, rastu dugovi u bezkraj, vode se montirani politički postupci protiv hrvatskih branitelja kao u vrijeme Staljina, Hitlera i Tita.

Zapis za trajnost o jednom zločinu na Hrvatima

Ovdje ću upisati za trajnost samo jedan kamenčić u mozaik Bleiburgške tragedije, odnosno samo jedno hrvatsko stratište, o kojem sam čuo od počinitelja zločina, kapetana komunističkih četnika Nikole Popovića, Srbina iz okolice Novske. Sada je star oko 85 godina i možda još živi pa mu

treba suditi za zločine.

Izvor i opis zločina iza potrebnog pojašnjenja

Bio sam voditelj Galenskog odjela u Plivi. To je bio najmnogoljudniji Plivin odjel s oko 220 djelatnica i djelatnika, s najvišom godišnjom produktivnošću, najvišim čistim dohodkom i najvišim zaradama svih djelatnika. Primjerice, od 12 mjeseci 1962. godine Galenski odjel je bio 11 mjeseci vodeći po najznačajnijim pokazateljima u čitavoj Plivi. Ovo ne navodim radi nikakve osobne samohvale Dragana

Hazlera, nego radi slučaja prvoborca, rezervnog kapetana Nikole Popovića, kojeg je tadašnji personalni direktor Mirko Jeć premjestio iz Plivine administracije u Galenski odjel. Meni je direktor Jeć pojasnio ovaj premještaj jakim financijskom moći, vodećeg Galenskog odjela, za razliku od Plivine administracije, koja živi na teret svih proizvodnih odjela.

Nije skrivao niti slabu sklonost za rad rezervnog oficira NOB-a. Galenski odjel kao financijski vrlo jak moći

je dobio na platni teret prvorazrednu bitangu, koji je pušio cigaretu za cigaretom, sjedio ili šetao po odjelu i pričao o svojim herojstvima iz partizanske borbe.

S vremenom sam otkrio, da je personalni direktor Mirko Jeć, inače sekretar SK u Plivi poslao Nikolu Popovića u Galenski odjel ne samo kao neradnika, nego i kao doušnika jer je u druženju dvojice istaknutih mladih farmaceuta: mr. ph. Vladimira Tominca i mr. ph. Dragana Hazlera otkrio pojavu hrvatskog nacionalizma, dakako zvanog ustaštvo. Obadvojica smo, svaki na svoj način, potvoreni za nacionalističke zatrovanosti dobili odkaze u Plivi.

Plivini doušnici su otkrili da mi odlazimo sa sebi sličnima u šumsku gostionicu k Mili ustaši, nedaleko Zaprešića. Da bismo se zaštitili od raznih posljedica radi nacionalizma, koje bi prije ili kasnije uslijedile, kolega Vladimir Tominac je emigrirao u Njemačku, a ja Dragan Hazler u Švicarsku.

će plaćati jednog neradnika. Direktor Jeć je u toj ocjeni imao pravo. Galenski odjel

Zločin Nikole Popovića po zapovijedi i po sudioništvu u njemu

Iz brojnih hvalospjeva komunističko-partizanskog kapetana Nikole Popovića o borbenim pobjedama izdvajam samo jednu jer ima dokumentarnu vrijednost. Evo je doslovce po dobrom pamćenju najvažnijih dijelova njegovog samohvalnog izkaza:

„Vodio sam s nekoliko drugova zarobljenu ustašku pukovnicu, na čelu s pukovnikom Pešutom, koji je (p. mu materina) bio Srbin. Nije to bila samo pukovnica ustaša, nego još toliko domobrana i civila, čak i djece, možda i poneki Švabo.

Nas vodiča je bilo jako malo, nepuna moja četa, prema nekoliko hiljada razoružanih bandita, da su nas mogli sve podaviti, iako smo imali automate i svaki od nas po desetak ručnih bomba. Jahali smo ispred, iza i oko njih na zarobljenim njemačkim konjima, koji nisu razumjeli srpskohrvatsku komandu pa nam ni s konjima nije bilo lako.

Vodili smo ustašku i frankovsku bandu uz jednu rijeku. Ne znam

tačno ni danas je li to bila Drava ili Sava, ali se dobro sjećam, da smo ih uveli u jedan kanjon i komandovali odmor. Ja sam pozvao k sebi dva vodiča i komandovao im, da

i dovedu desetak mitraljezaca s mnogu punih redenika i što je moguće veći broj bombaša.

Za nepunu uru vremena vratili su se vodiči s čitavim vodom slovenskih partizana: mitraljesci i njihovi pomoćnici, koji su nosili redenike municije, a ostali drugovi su nosili više ručnih bomba, nego su bili teški. Sve smo radili strogo tajno da neprijatelji ne primjete. Oni su većinom od umora i gladi pozaspali na zemlji. Zemlja i šumarci uz obalu rijeke su bili prekriveni banditima, da igla nije mogla pasti na zemlju između njih. Bilo ih je sigurno najmanje tri hiljade.

Kad smo se rasporedili oko njih, komandovao sam da tačno na sekundu, svi zajedno otvorimo bombašku i mitraljesku vatru. To se je tako i dogodilo. Vatra i bombaška detonacija je bila tako jaka i zaglušujuća, da nismo mogli čuti niti smrtne jauke od bandita. K nama uzbrdo nisu niti pokušavali, da se spase jer ih je čekala smrt. Neki su skakali u rijeku, ali su ih naši mitraljesci pokosili. Kad smo ih sve

otidu i najbliže slovensko selo

da igla

jeljen s mojom četom na Sajmište..."

Ovo, često ponavljano hvaljenje partizanskog rezervnog kapetana Nikole Popovića iz okolice Novske, zapisao sam ovdje, da se sačuva za trajnost i objavi u javnost. Nije mi poznato, je li u broju od blizu 200 (dvjesto) masovnih grobnica od poubijanih Hrvata na Križnom putu u Sloveniji uvrštena i ovdje opisana tragedija, počinjena od Titovih partizana.

pobili, mrtve smo prepustili rijeci da ih odnese i Slovenci, da ih pokopaju, a jedino pukovnika Pešuta smo povelili sa sobom prema Zagrebu. Ni njega nismo dugo vodili jer nije mogao trčati s našim konjima. Bilo nam je žao konja pa ga nismo vezali za repove, nego smo slučajno usput naišli na velike skupine poubijanih bandita i najprije smo ga bili nogama i kundacima, a onda smo ispalili u njega svaki po nekoliko metaka. Jašući smo došli do Zidanog Mosta. Tu smo u uredno organizovanoj kantini dobro jeli i čak se napili rakije i vina. Nakon odspavane noći nastavili smo put do Zagreba i ostvarili ga istog dana. Na putu smo nailazili na veće kolone ili manje skupine bandita s našim vodičima. Neke od bandita smo u dogovoru s vodičima izveli iz kolone i gađali ih. Bolje nisu niti zaslužili. U Zagrebu sam bio dodi-

Ovime sam izpunio samo svoj dug prema nedužno poubijanim ljudima i ukazao na jedan u vrlo brojnom nizu strašnih komunističko-partizanskih zločina nad preko 3.000 (tritisuće) poubijanih Hrvata na jednom mjestu, bez iztraže i suda.

Podatak o opisanom zločinu Titovih „antifašista“ je vjero-

dostojan jer se je njime obilato hvalio počinitelj zločina neposrednim ubijanjem i kao zapovjedajući kapetan strjeljačkog stroja - Srbin iz okolice Novske Nikola Popović.

Možda ovaj zločinac Nikola Popović još živi u Zagrebu ili u okolici Novske, gdje je bio poznat u poraću Drugog svjetskog rata po crnoj trgovini ogrievnim drvima pa bi ga trebalo pronaći, privesti pravdi i primjerno kazniti za njegova ubijanja zarobljenih hrvatskih vojnika i civila, među kojima je bilo i djece.

Eto, na takvim „tekovinama“ je obnovljena tamnica za Hrvatski narod, druga Jugoslavija - komunističkog oblika, koja je bila za Hrvate neusporedivo strašnija od propale Kraljevine Jugoslavije.

Na obljetnički dan Bleiburgske tragedije, 15. svibnja 2009.

64. OBLJETNICA BLEIBURŠKE TRAGEDIJE I 20. HODOČAŠĆA U BLEIBURG U NEZAVISNOJ DRŽAVI HRVATSKOJ (3)

Ivo Šimićanin – Ivina, Zadar

„ČETVERONOŽNI HODOČASNIK“

I ove 2009. godine Gospodnje, na nadnevak 16. svibnja, u Bleiburg su Hrvati i Hrvatice hodočaštili iz svih krajeva svijeta, od tamo gdje Hrvati obitavaju, a ponajviše ih je bilo iz Republike Hrvatske i susjedne nam Bosne i Hercegovine. Prema mojoj procjeni bilo je ih je ukupno oko 25 tisuća. Dakle, daleko više nego su to neki, Hrvatima neskloni mediji već izvijestili. Kao i obično, tragedija na Bleiburgu i Križnom putu želi se relativizirati, a pokojnike (žrtve) prikazati kao ratne zločince koji niti ne zaslužuju da se uopće spominju, a kamoli da im se odaje počast. Više o tome poslije, a sada vratimo se samim hodočasnicima.

Uz preko stotinu svećenika i isto toliko i časnih sestara, koncelebriranu svečanu Svetu misu ove godine predvodio je Mostarski

„U svom je govoru pozvao one koji štite komunističke zločine da se dođu pokloniti svojim žrtvama i priznaju zločin. Svetu misu služio je mostarski biskup mons. Ratko Perić, koji se uz ostalo s govornice na polju stradavanja zapitao – 'Ako ovo nije bio genocid i pokušaj istrebljenja dijela zajednice, bez suđenja, što je onda genocid, jer se na ljudskom sudu pravde niti nakon više od 60 godina nije pojavio niti jedan zločinac'.

nadbiskup mons. Dr. Ratko Perić.

Citate govora mons. Perića dosta korektno je prenio Večernji list, pa ga stoga u cijelosti prenosimo.

drugim ornamentima, koji simboliziraju kraj iz kojeg dolaze hodočasnici. Drugi jedan dio hodočasnika dolazi obučen u povijesnim bojovničkim odorama iz raznih ratova, pa i iz vremena ratova protiv Turaka. Zamijetili smo i jednu novu, do sada ne viđenu odoru, na

Gušeno je nacionalno i vjersko pravo u nakani sve jugoslavenizirati, a u vjerskom ateizirati, upustili su se u zatiranje 13-stoljetnog katoličanstvu okrenutog naroda, ali desetak godina se nakon njegove smrti (Josipa Broza Tita, op. aut.) umjetna tvorevina raspala, isticao je u propovijedi mostarski biskup iznoseći vjerske i nacionalne slobode u državi nastaloj nakon Drugog svjetskog rata čijim je dijelom do samostalnosti bila i Hrvatska.

Biskup se osvrnuo na rad Saborске komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava osnovane 1991. godine, koja je do rujna 1990 godine na području Hrvatske popisala preko 1.000 grobišta, ističući kako je ukidanjem komisije onemogućeno daljnje prikupljanje podataka o ratnom i poratnom stradavanju.

Pozvao je i europsku zajednicu da gledajući na Bleiburg nikada ne doživi više njegove zločine protiv čovječnosti i zlodjela anti-fašizma protiv ljudskog dostojanstva".

Pored hodočasnika koji na bleiburško polje dolaze obučeni u svojim svakodnevnim civilnim odorama, mnogobrojni dolaze i u svečanim oblekama, najčešće narodnim nošnjama svoga kraja, ukrašenim s nacionalnim hrvatskim simbolima - hrvatskim povijesnim grbovima, trobojnicama i

hodočasnici koja je svijetlo-branon boje. Više slična onoj odori koju su nosili ustaše u Drugom svjetskom ratu, ali s novim znakovljem na rukavu i ovratnicima.

Pitali smo gospodina Ivu Matanovića, nositelja ove odore, da nam kaže nešto više o njoj. Gospodin Matanović objasnio nam je, da je odora percipirana tako da svojim vanjskim izgledom, bojom i kompozicijom, obuhvaća poprilično izgled odora svih postrojenih hrvatskih bojovnika iz Drugog svjetskog rata 1941-1945.g. i Domovinskog rata 1991-1995. g.

Dosta je simpatična, zar ne? Vidite ju i na slici dole.

Što se tiče hrvatskih nacionalnih znamenja i njihova isticanja na

na Bleiburškom polju, nismo ništa vidjeli što bi sramotilo ili, ne daj Bože, ponižavalo dostojanstvo hrvatskoga naroda. Dapače, sve je zračilo hrvatstvom i njegovim dostojanstvom, što se rijetko koji narod može podići time. Pa ipak, neke su novine sramotno izvijestile da je zbog nošenja ustaških odora privedeno nekoliko mladića. To nije točno. Austrijska policija je intervenirala tek onda kada je jedna manja grupica mladića (ne ova na slici) bila vidno alkoholizirana i glasna i bučna pri misnom ceremonijalu. Dakle, intervenirala je zbog buke a ne zbog nošenja odora i ustaškog znakovlja. Druga jedna neprimjetna intervencija od strane austrijske policije dogodila se je, kada je jedan austrijski policajac u civilnom odjelu, upozorio nositelje dvaju transparentata s likom Ante Gotovine i Mirka Norca od strane hodočasnika iz udruge Hrvatskih političkih uznika iz Zadra „da slike- na transparentima mogu nositi, al' ne smiju ih podi-

zati u zrak, za vrijeme dok traje ceremonijal". Nije nam preostalo drugo nego da se glasno nasmejemo ovom simpatičnom policajcu. Na našu sreću, nije se ništa ljutio. Smijao se skupa s nama, rekavši pri tome, da je on dobio usmeno upozorenje od nekih hrvatskih dužnosnika. Najvjerojatnije državnog dužnosnika ministra policije Karamarka ili njegovih pomoćnika, jer i njih smo vidjeli na Bleiburškom polju.

Vrlo zanimljivih i manje zanimljivih prizora na ovom skupu bilo je na pretek. U masi ljudi teško je to i primijetiti, al' za ovu prigodu ipak sam jedan prizor vrijednog divljenja i nacionalnog ponosa vrijedno istaći.

Vidio sam jednoga starijeg osamdesetogodišnjaka kako hoda „četveronoške“. Imao je na koljenima od vune ispleten štitnjak za koljena, pa je tako oslanjajući se na ruke hodao četveronoške. Nažalost, nisam taj prizor uspio snimiti niti doznati ime hodočasnika, koji, kako vidite, „četveronoške“ hodočasti, jer se nalazi-

o u hrpi svjetine. Pretpostavljam da se radi o preživjelom sudioniku Bleiburške tragedije, kojeg su prijatelji negdje iz daleka dovezli autom, a potom mu omogućili da i u takvom položaju prati Svetu

misu zadušnicu za sve umorene u ovoj tragediji.

I za kraj ovog izvješća, ne mogu a da ne spomenem i hodočasnike iz Zadra, koji su organizirano s autobusom putovali s udrugom Hrvatskih političkih uznika „Ivo Mašina“ i Zadra i drugim autobusom u organizaciji udruge „Hrvatski domobran“-ogranak Zadar. Primijetili smo također, da je dosta Zadrana putovalo i svojim osobnim vozilima, pa je za pretpostaviti da je ukupno Zadrana hodočastilo oko 150 ljudi.

VOĐINE BESANE NOĆI (3)

Anton Kolendić: POSLJEDNJI DANI KULTA LIČNOSTI, „Otokar Keršovani“, Rijeka, 1980.

Berija je zapazio ovo:

„Evo jednog slučaja kojeg se sjećam iz 1937. godine. Poznati sveučilišni profesor Petrov napisao je pismo osobnom prijatelju Vjačeslavu Molotovu (tada predsjedniku vlade) u kome objašnjava da mu je otac, stari učenjak i član Akademije 'greškom uhapšen'. U pismu moli za intervenciju i da se ispravi ta greška.

Sačuvano je Molotovljevo pismo Ježovu:

'Dragi Ježove! Zar je ovaj Petrov još na sveučilištu. Zar nije kod Tebe?'

Dakako, Petrov je zajedno s ocem i obitelji likvidiran!

Da li treba još nešto reći o Molotovu?

Evo, zimi prošle 1952. godine, kad je Staljin započeo novu antisemitsku kampanju, Molotov je Staljinu poslao zabilješku, a ja i m a m t u 'zabilješku':

'U mom MININDE-LU (Ministerstvo Inostrannyh Del) čisto je od Židova. Otjerao sam i posljednjeg!'

Na kraju još nešto o Molotovu. Sačuvano je pismo iz 1949. godine u kome on piše Staljinu da se '... služ-

beno odriče' svoje žene Poline Semjonovne Žemčušine."

Staljin je poslije tog pisma natjerao Molotova da na sjednici vlade podnese „službeni prijedlog“ da Polina Semjonovna ne može više biti ministar kemijske industrije i član vlade, uz zaključak da vlada odobrava njeno hapšenje.

Berija nastavlja:

„Nekoliko dana iza tog sastanka pozvao me Staljin i zapovjedio mi da moram uhapsiti Kalinjinovu ženu Jevdokiju, jer da je dobio više izvještaja o tome da ona čak i strancima odaje najveće državne tajne.

Pokušao sam se suprotstaviti, naglašavajući da ćemo najprije sve ispitati i da ćemo je staviti pod kontrolu. Rekao sam da je ona ipak stari boljševik i da je uz to i žena poglavara države...

Staljin je bio odlučan. Ponovio je zapovijest uz dopunsko 'objašnjenje'. 'To će biti dobra opomena onom senilcu Mihailu Ivanoviču da se ne pokušava uplitati u poslove koji ga se ne tiču!'

Dakako, nalog je izvršen i ona je ostala u zatvoru sve do 1946. godine. Staljin se tada na moju molbu i zauzimanje Vorošilova suglasio s tim da je pustimo iz zatvora i dovedemo u Moskvu. Stigla je nekoliko dana prije smrti Kalinjina, tek da se oprost i njega i da prisustvuje pogrebu. Zaboravio sam reći da je ona u logoru bila više puta kažnjavana. Jednom, 1940. godine, bila je osuđena na novih deset godina robije zato što je, dok je cijeli ženski logor slušao prijenos novogodišnjeg govora državnog poglavara M. I. Kalinjina demonstrativno prekinula prijenos uz poklike da je sve to što on govori o sreći i

slobodi sovjetskih ljudi laž, da je on prodana ništarija i slično. Bila je zatvorena sve do 1946. godine. Kad je stigla u Moskvu, na svečanom pogrebu, gdje je bilo i stranih državnika, opet je učinila izgređ protiv Staljina i opet je bila zatvorena.

Staljin je ovaj put zapovjedio da ju se 'zbriše', no ja sam je i opet spasio ..."

U VJEČNI SPOMEN (10)

na hrvatske vojnike, svećenike, franjevce i sve hrvatske mučenike pobijene u svibnju i lipnju 1945. godine na prostorima Maceljske šume kod Krapine i logorima u Mirkovcu kraj Sv. Križa Začretje i Oroslavlju

Fran Živičnjak, Zagreb-Đurmanec, 1997.

Zvonko Bešenski i njegov očuh Slavko bavili su se u svibnju i lipnju 1945. u Krapini uglavnom pljačkom zarobljenika i lažnim prijavljivanjem ljudi OZN-i, a mnogi su na njihove prijave kasnije pogubljeni na prostorima Maceljske šume.

Nakon rata s tom opljačkanom imovinom radili su razne malverzacije kupujući i preprodavajući kuće u Krapini, dok na koncu Zvonko Bešenski nije kao borac za zasluge dobio besplatni društveni stan u Zagrebu, gdje je svoj prljavi život skončao 1. svibnja 1994. Obojica su donosili i protiv mene prijave Hršaku i kasnije Kataleniću u Civilnoj OZN-i u kojima su me teško i lažno teretili."

Šafranko nam je dalje rekao da su ti odabrani dobrovoljci imali određene dane u koje će u turnusima ubijati u Maceljskoj šumi, a kada su jedni bili na zadatku, drugi su se odmarali i spavali na I. katu tadašnjeg hotela "Central" u Krapini. U prizemlju toga hotela u kuhinji se je za njih pripremala hrana, a vino su dobivali iz opljačkanog podruma obitelji Pažur.

U prizemlju hotela bila je i Komanda mjesta, a komandant je bio partizanski poručnik Šepetauc.

Na suprotnoj strani hotela s lijeve strane bila je žandarmerijska stanica, u kojoj je na I. katu stano-
vao komandant Vojne OZN-e Stjepan Hršak s dvije partizanske poslužiteljice, a komandant Civilne OZN-e Leopold Horvat stano-

vao je kod obitelji Dolički, koja je imala gostionu u Krapini. Smještaj nikada nije platio.

U nastavku razgovora Šafranko nam je ispričao da su mnoge zarobljenike pobili u jami s lijeve strane Mirkovečkog jezera. I okolni su seljaci pričali da je u toj jami pobijeno oko 1.500 ljudi, a kada su ih na večer vodili na strijeljanje, da su mnogi iz kolone skočili u vodu kako bi preplivali jezero i tako si spasili život, ali su ih sve pokosili šmajserskim rafalima na površini jezera. Dalje je rekao da su mnoge zarobljenike pobili u šumi zvanj Gaj nedaleko od logora Mirkovca.

Budući da su u desnom logoru u Mirkovcu pored ustaških postrojbi bili zatočeni i njemački vojnici pripadnici Rommelovog korpusa, tamo se nije smjela donositi hrana niti voda.

S obzirom na broj ubijenih u opisanoj jami, pretpostavljam da su s njima zajedno pobijeni i njemački zarobljenici pripadnici Rommelovog korpusa, a uleknuce te velike jame je vidljivo i da nas.

Kako su njemački vojnici oko vrata nosili aluminijske pločice na kojima je bio urezan broj vojnika, to bi trebalo oformiti međunarodnu stručnu komisiju i pozvati predstavnike njemačkog poslanstva u Zagrebu te u njihovom prisustvu s predstavnicima naše vlasti otvoriti jamu radi identifikacije pobijenih mučenika te da se kosti njemačkih vojnika vrte njihovim obiteljima u Njemačku i omogućiti im se dostojan pokop ili da se pokopaju na njihovom prostoru na Mirogoju.

Kosti naših mučenika trebalo bi staviti u lijesove prekrivene hrvatskom trobojnicom i dostojno pokopati u prisustvu hrvatske javnosti i sa misom zadušnicom, također na prostoru gdje je bilo vojničko groblje poginulih hrvatskih vojnika u Drugom svjetskom ratu, a koje su 1947. godine preorali komunistički zlikovci da im tako i mrtvima zametnu trag.

Ostale koji tu nisu ubijeni pred večer su otpremali pod naoružanom pratnjom na željezničku postaju u Sv. Križ-Začretje i dalje noću u zatvorenim vagonima preko Krapine u Đurmanec.

Iz logora u Oroslavlju također su ih pod pratnjom naoružanih partizana otpremali noću u zatvorenim marvenim vagonima preko Zaboka i Krapine u Đurmanec. Neki su se spasili bijegom iz vlaka za Đurmanec, po kazivanju sada pokojnog gospodina Slavka Ivankovića iz Hrvatske Kostajnice, Utolice 153, u glasilu "Hrvatski Domobran" broj 2, travanj 1996. i u glasilu "Zatvorenik" broj 60, ožujak 1997.

Gospodin Ivanković je također boravio u logorima u Mirkovcu i Oroslavlju 1945. godine.

Iz Maribora su preko Zidanog Mosta također dovozili zarobljenike u zatvorenim marvenim vagonima pod pratnjom naoružanih partizana preko Velikog Trgovišta na likvidaciju u Maceljsku šumu, a o tome svjedoči živi svjedok gospodin Zvonimir Zorić, koji se je uspio spasiti 18. svibnja 1945. oko 19 sati bijegom iz jednog transporta u Velikom Trgovištu, a danas živi u Zagrebu.

USPOSTAVA HRVATSKE DRŽAVE, DR. FRANJO TUĐMAN, TUĐMANIZAM I DETUĐMANIZACIJA (6)

Marko Francišković, HRVATSKA KNJIGA OPSTANKA, ulomci

Time Starčević predstavlja najbolji dokaz ove teze da je Tuđman sa svojim ljudskim manama bio ono što je toga povijesnog trenutka hrvatsko državištvo potrebovalo više od svega. Štoviše, Starčević i cijeli niz hrvatskih političkih idealista prije i nakon njega predstavljaju svojevrsni mučenički zalag za dolazak Tuđmana takvog kakav je bio i daju mu svu moralnu slobodu da djeluje onako kako je potrebno da se konačno uspije u ostvarenju nezavisne države Hrvatske.

Posebno je sve navedeno vjerodostojno kada se postavi u suodnos sa stvarnošću velikosrpskog zagrljaja u koji je Hrvatska dospjela upadom u tu nesretnu Jugoslaviju u bilo kojem obliku: monarhijskom ili partijsko-boljševičkom. Istovremeno uspješno organizirati jednu organizacijsku strukturu koja se opire velikosrpskim težnjama iz Beograda, kao i unutarhrvatskoj rascjepkanosti, predstavlja vrhunac Tuđmanove pragmatične kombinatorike i po tim pitanjima balansiranja i manevriranja nema mu ravnoga, te je realno za pretpostaviti da nema toga tko bi u tome uspio kao što je to uspio Tuđmanu.

Da bi u tome uspio i da može istovremeno nadmudriti-nadigrati akademike SANU-a, generalštab JNA, obavještajno-špijunsku mrežu SFRJ (KOS, SDB/SDS – nekadašnja UDBA), inozemne špijunske agenture (posebno one iz Londona i Pariza), srbijansku političko-društvenu elitu koja je aklamativno bila i ostala protiv bilo kakve Hrvatske i Hrvata uopće, domaće srpske figure koje služe Beogradu, biološke Hrvate koji ne žele Hrvatsku, kao i sve ostale snage koje su se unutar SFRJ

više ili manje opirale ideji hrvatske nezavisnosti, Tuđman je morao posjedovati sposobnosti velikog kombinatorika, a to je sve i ispoljio.

Ono što je presudno uvidjeti je upravo to da je Tuđmanova najveća državnička vrijednost bila upravo u tome da Hrvatsku istrgne iz Jugoslavije. Odnosno, Hrvatskoj je trebalo onaj koji ima takve vrijednosti koje to omogućuju. Budući je to predstavljalo nešto iznimno zahtjevno i skoro nemoguće po mjerilima racionalnih parametara mogućnosti političkih snaga, time je na tome problemu izlaženja Hrvatske iz Jugoslavije tražena politička virtuoznost. Traženo je jedno vrhunsko majstorstvo potpuno fokusirano na tu krajnje konkretnu problematiku odcjepljenja od velikosrpskog zagrljaja dodatno osnaženim vanjskom političkom potporom. Tuđman je bio pravi virtuoz, jedan vrhunski majstor po tome pitanju, te je zato i uspio upornim radom kroz desetljeća izolacije posložiti sve kockice svojega plana što je na kraju rezultiralo uspješnim hrvatskim izlaskom iz SFRJ kao i svakog drugog oblika velikosrpsstva. No, to što je bio virtuoz po traženoj problematiki borbe unutar SFRJ kao i tadašnje SR Hrvatske, poslije predstavlja uzrok kasnijih propusta u izgradnji osamostaljene države jer se on sam na neki način istrošio kroz fokusiranje na odvajanje od Beograda kao tada uistinu najvažnijeg problema hrvatskog državištva.

Pojašnjeno kroz jedan primjer porredbe, to je kao da se jedan kompozitor iz razloga egzistencijalne nužnosti na početku svoje karijere usmjeri na ovladavanje jednim instrumentom te postaje najvećim virtuozom na tom instrumentu kojemu se po nuždi više sile posvetio. Kako je to učinio iz razloga da poslije može biti nezavisni dirigent sa

svojim orkestrom, jednom kada uspijeva kroz svoju virtuoznost sebi osigurati egzistenciju, okreće se onome što je na početku htio – dirigranju vlastitim orkestrom. Najednom dolazi do teškog, praktički nesavladivog problema.

Cijeli se život borio svojom virtuožnošću na odabranom instrumentu kako bi postigao svoj cilj i tako si osigurao svoj orkestar kojim će moći slobodno dirigrirati, ali desetljeća uskoga rada na svojoj virtuoznosti pokazuju se kobnima zato što nije uspio razviti svoje dirigentske sposobnosti onako kako bi to inače mogao, ali kako bi i trebao u skladu s okolnostima u okruženju orkestra kojim dirigira i upravlja. Riječ je jednostavno o ljudskoj ograničenosti da se bude uistinu vrhunskim samo po jednom fokusnom usmjerenju ili samo po jednome poslanju. To ne znači da se u nečemu drugome automatski biva lošim, ali nikaako nije moguće biti jednako dobrim kao što se bilo na onome čemu se intenzivno i vremenski dugotrajno posvetilo određeno djelovanje. Može tako netko biti najbolji tenor na svijetu i istovremeno odličan violinist, ali neće biti moguće tome tenoru postati najboljim violinistom kada mu se to eventualno prohtije nakon što se najprije mukotrpno izbori i potvrdi kao najbolji svjetski tenor. To su jednostavne zakonitosti ljudskog življenja koje su i iskustveno potvrđene kroz generacije ljudskog roda, pa tako i kod Franje Tuđmana to što je bilo njemu nužno za postizanje cilja izlaska Hrvatske iz bilo kojeg vida jugosrpskog zajedništva, jednom kada mu je to pošlo za rukom nije imao ljudskih mogućnosti za daljnje djelovanje na onoj visokoj razini koju je prethodno iskazao.

'VIJEĆE' ISTO KAO I 'POVJERENSTVO'? - UJEDINJENI NARODI I ZAŠTITA LJUDSKIH PRAVA

Andre de Nesnera VOANews.com - 27/05/2009

kih prava."

Brojni analitičari kažu da je ono što je počelo kao istinski napor za stvaranje novog vijeća rezultiralo tijelom koje je slično onom prijašnjem. Pokušaji za reformu izbornog procesa i uspostave striktnih kriterija za članstvo na kraju su brojne članice razvodnile. John Bolton, bivši američki veleposlanik pri Ujedinjenim narodima, o tome kaže: "Dat ću vam jedan primjer. Jedna od posljednjih stvari od kojih su Europljani odustali bila je odredba u kojoj je stajalo da niti jedna zemlja koja je pod sankcijama Vijeća sigurnosti zbog kršenja ljudskih prava ili podržava terorizam, ne može biti članica UN-ova Vijeća za ljudska prava. Vjerovali smo da je to vrlo jednostavna, izravna odredba. No dosta zemalja tome se protivilo, a Europljani na tome na kraju nisu inzistirali. Za mene je to bio konačni znak da novo tijelo, u najboljem slučaju, neće biti drugačije od prethodnog."

Sjedinjene Države su zajedno s još tri zemlje glasovale protiv osnivanja Vijeća. Washington je također odlučio da se neće protiviti izboru u novo tijelo. Analitičari primjećuju da je većina članica Vijeća, 25 od 47 zemalja, prema rejtingu organizacije Freedom House svrstana u kategoriju "neslobodne" i "djelomično slobodne".

Stručnjaci kažu da su u Vijeću zemlje koje se proziva za kršenje ljudskih prava poput Rusije, Kine, Saudijske Arabije, Kube i Kirgistana. Nancy

John Bolton

Soderberg je bila američka predstavica pri Ujedinjenim narodima u doba administracije predsjednika Billa Clintona. Ona primjećuje da neki od najgorih kršitelja ljudskih prava, poput Irana, više nisu u Vijeću. No Anne Bayevsky kaže da su dosadašnji rezultati Vijeća za ljudska prava otužni: "U protekle tri godine Vijeće je ukinulo istrage kršenja ljudskih prava koje su se dogodile nakon utemeljenja tog tijela poput istraga Irana, Bjelorusije, Kube, Kirgistana, Uzbekistana, Turkmenistana i slično. To je učinjeno jer kršitelji ljudskih prava zadržali vlast i to su htjeli."

Brojni stručnjaci tvrde da je Vijeću za ljudska prava, nakon svega tri godine postojanja, već potrebna ozbiljna reforma. Američka veleposlanica pri svjetskog organizaciji Susan Rice nedavno je izjavila da Washington očekuje ojačavanje i reformu Vijeća za ljudska prava. No unatoč takvom stavu stručnjaci se pitaju hoće li Washington biti u mogućnosti progurati značajne reforme s obzirom na trenutni sastav tog tijela.

Dvorana Vijeća UN-a za ljudska prava

Ujedinjeni narodi nedavno su izabrali novi saziv UN-ova Vijeća za ljudska prava. Ovo tijelo osnovano je prije tri godine u sklopu temeljite reforme za koju se zalagao tadašnji glavni tajnik svjetske organizacije Kofi Annan. U rezoluciji o osnivanju Vijeća stoji da će novo tijelo biti odgovorno za promicanje univerzalnog poštivanja svih ljudskih prava i temeljnih sloboda za sve. Pored toga, Vijeće, koje čini 47 zemalja, odgovarat će na kršenja ljudskih prava diljem svijeta.

Anne Bayevsky, stručnjakinja za Ujedinjene narode pri Institutu Hudson, kaže da je Vijeće zamijenilo Povjerenstvo za ljudska prava, koje su činile 53 zemlje: "Povjerenstvo su činile brojne zemlje koje su bile kršitelji ljudskih prava. U ne tako davnoj prošlosti Libija je bila predsjedatelj tog tijela. Ono je jednostavno bilo diskreditirano zbog lošeg nošenja s katastrofama na polju kršenja ljuds-

KRUNA NA KIPU SLOBODE USKORO ĆE OPET PRIMITI TURISTE

Nathan King VOANews.com - 28/05/2009

Turisti koji dolaze posjetiti New York uskoro će se ponovno moći popeti na sam vrh Kipa slobode – skroz do

slavne krune ove statue. Vidikovac je bio zatvoren nakon 11. rujna 2001. godine, kada su izvršeni teroristički napadi na Sjedinjene Države, a za javnost će ponovno biti otvoren 4. srpnja, na američki Dan nezavisnosti.

Kip slobode jedan je od najprepoznatljivijih kipova na svijetu – znan kao svjetionik nade useljenicima koji su tijekom više od jednog stoljeća, u potrazi za boljim životom, ulazili u Ameriku kroz New York. On je i jed-

na od glavnih turističkih atrakcija u zemlji. No, od terorističkih napada na Svjetski trgovinski centar u New Yorku 2001. godine, jedan mali dio ovog imponantnog kipa – njegova kruna – zbog sigurnosnih razloga bio je zatvoren za javnost. No, nakon gotovo osam godina, 4. srpnja – na dan kada Amerika obilježava svoju nezavisnost – ova će kruna još jednom biti otvorena za turiste.

Darren Boch koji nadgleda aktivnosti

koje se odvijaju unutar Kipa slobode kaže: "Vrlo smo uzbuđeni što ćemo još jednom ponuditi priliku američkom narodu, kao i ljudima iz cijelog svijeta, da dođu posjetiti krunu Kipa slobode – i to osam godina kasnije, na sâm američki rođendan."

Međutim, put ka vrhu nije za svakoga. Posjetitelji moraju svladati 200 strmih stepenica kroz sâm središte statue. A kada stignu na vrh, prostor je dosta tijesan pa je i pogled ograničen. No, to ih nije spriječilo da svoje karte rezerviraju unaprijed. "Stižu nam brojni telefonski pozivi i e-mail poruke s upitima kako bi svaki od zainteresiranih mogao postati prvi posjetitelj koji će se popeti do krune" – kaže Darren Bosch.

Djelatnici gradske službe kažu da je potražnja za kartama tako velika da im se na dan najave ponovnog otvaranja krune zamrznu web stranica. Oni znaju da će neki od potencijalnih posjetitelja biti i razočarani. Jer, ka-

Darren Boch

žu, dnevno će se moći popeti samo ograničen broj ljudi. Pretpostavlja se da će to biti samo oko 150 posjetitelja na dan. Otok na kojem se nalazi Kip slobode trenutno posjećuje preko tri i pol milijuna ljudi godišnje. Stoga, čak ako je to i naporan uspon, on bi na Dan nezavisnosti mogao biti jedna od najtraženijih karata u gradu.

FESTIVAL PUTA SVILE U SAN JOSEU

VOANews.com - 28/05/2009

Glazba i ples iz Irana, Afganistana, Kine i ostalih postaja nekadašnjeg Puta svile predstavljani su nedavno u kalifornijskom gradu San Joseu. Kako izvješćuje Mike O'Sullivan, Festival Puta svile zbližio je posjetitelje iz raznih krajeva svijeta u proslavi kultura ovog povijesnog trgovačkog pravca koji je povezivao Aziju s Europom.

Mreža trgovinskih puteva poznata kao Put svile protezala se od Europe i Srednjeg istoka do Indije i Kine. Putujući ovom drevnom stazom, trgovci i misionari dolazili su u kontakt s mnogim jezicima i kulturama. Mnogi imigranti u Sjedinjenim Državama potječu iz te regije. Došli su u San Jose, na Festival puta svile da predstave svojih domovina.

Cameron Douraghy, iz perzijsko-američke obitelji, izlaže stripove na engleskom jeziku temeljene na perzijskim mitovima, koje izdaje sa svojim bratom i jednim prijateljem. Jedna žena u tradicionalnoj odjeći prodaje tkanine iz Uzbekistana.

Vrhunac festivala bila je večernja prired-

Zemljovid Puta svile

ba s glazbom, uz ples i poeziju. Jedna od izvođačica, iransko-američka plesačica Farima Berenji, proučava umjetnost i plesove iz zemalja na Putu svile – Tadžikistana, Afganistana, Uzbekistana, Azerbejdžana, Irana, Kine, te Indije. U jednom modernom plesu očita je mješavina kultura.

Plesačica i koreografkinja Wan-Chao Chang je Kineskinja, no s obitelji živi u Indoneziji. U njoj se plesnoj točki isprepliću obje kulture. "Jako volim njihove pokrete i njihove sličnosti, i neki poseban šarm koji se ne može naći niti u jednom drugom etničkom plesu" – kaže ona. U blizini, Neema Hekmat podešava svoj santur, vrstu perzijskog cimbalu. Po zvanju inženjer, u glazbu Srednjeg istoka zaljubljen je još od djetinjstva. "Zvuci

ovog instrumenta pobudili su u meni izuzetan osjećaj. Posebno su me dimnuli. Zbog toga sam odlučio svirati ovu vrst cimbalu – njegov me zvuk jednostavno očarao" – kaže Neema Hekmat.

Tameem Afzali rođen je u Americi, ali afganistansku glazbu svira već 15 godina. Njoj ga je najviše privukao zvuk udaraljke tablasa. Onda je naučio pjevati i svirati harmonij i posve, kaže, "uronio" u afganistansku glazbu. Sharlyn Sawyer osnovala je plesnu skupinu Ballet Afshaneh 1986. godine, s ciljem promicanja glazbe i plesa Puta svile na području San Franciska. Ona je i producentica ovog festivala. Kaže da je Kalifornija dobra lokacija za takvu manifestaciju, jer je Zapadna obala Amerike dio svojevrstnog modernog Puta svile.

"Toliko se ljudi nađe zajedno, na ovom stjecištu kultura – upoznaju i iskuse kulture drugih, sjedinjuju ideje, razmjenjuju inspiraciju kao umjetnici. Ta se divna prilika ukaže kad ljude združite na jednom mjestu, baš kao što je to činio Put svile kroz stoljeća" – kaže gospođa Sawyer, koja se nada da će ovu proslavu glazbe i plesa iz zemalja Puta svile od sada moći organizirati svake godine.

TURSKOM PISCU SUDI SE ZBOG „VRIJEĐANJA VJERE“

SETimes.com - 27/05/2009

Istanbulski sud odgodio je u utorak (26. svibnja) suđenje piscu Nedimu Gurselu

Turski pisac Nedim Gursel kome se sudi na temelju optužbi za poticanje rasne i vjerske mržnje u njegovu novom romanu, odbacio je optužbe u utorak (26. svibnja) u istanbulskom sudu.

Njegova knjiga o rađanju Islama u 6. stoljeću "Alahove kćeri" objavljena je u Turskoj prošle godine. Ali Emre Bukagili, inženjer, podnio je tužbu protiv tog pisca ističući kako je njegov prikaz proroka Muhameda, njegovih žena i Kurana uvrjedljiv za muslimane.

"Ovo je roman i nije moguće da romani počine kazneno djelo", kazao je Gursel u utorak na sudu. Pobjegao je iz Turske tijekom voj-

nog udara prije približno 30 godina i sada je naturalizirani državljanin Francuske. "Odbacujem optužbu vezanu za ismijavanje vjere".

Pisac se nadao kako će optužbe biti odbačene, ali je ročište, koje je trajalo manje od sata, odgođeno do 26. lipnja. Ako bude osuđen, Gursel bi se mogao sučeliti sa zatvorskom kaznom u trajanju barem šest mjeseci.

Tužitelji kažu kako ne postoje dokazi koji potkrepljuju Bukagilievu tvrdnju, te kako nema opravdanja za suđenje tom piscu. Međutim, sud je odbacio takvu odluku na temelju inženjerovih odvojenih pri- tužbi o prvom i drugom izdanju knjige. Ova dva odvojena predmeta spojena su na ročištu održanom u utorak.

"Alahove kćeri", u kojima se postavljaju pitanja vezana za vjeru i nasilje u Islamu, predstavljaju fikciju čija nakana nije bila uvrijediti bilo koga, kazao je Gursel, ističući kako poštuje sve religije.

"Knjiga je u prodaji godinu dana", izjavio je Gursel Reutersu u telefonskom intervjuu. "Stigla je do 30.000 ljudi -- gdje je mržnja koju ona potiče? Gdje je bijes?"

Gursel, koji se i dalje nada osloba-

đajućoj presudi, bio je uznemiren odlukom Turskog ravnateljstva za vjerske poslove da intervenira u tom slučaju sastavljanjem izvješća o njegovoj knjizi. "Zabrinjavajuće je", kazao je, što je tijelo zaduženo za nadziranje džamija i teološku nastavu odlučilo prekoračiti svoje ovlasti i optužiti njega. Uz to, posao je književnih kritičara kritizirati knjige, a ne vjerskih institucija, kazao je.

"Tužno je što se piscu može sudi- ti s takvim mentalitetom", izjavio je Gursel, prenosi turska tiskovna agencija BIA.

Iako je Turska ukinula neka ograničenja slobode govora posljednjih godina, Gursel je samo posljednji u nizu turskih pisaca i intelektualaca kojima se sudi.

Orhanu Pamuku, dobitniku Nobelove nagrade za književnost 2006. godine, suđeno je primjerice na temelju optužbi za "uvrjedu turskog identiteta" zbog komentara u jednom švicarskom listu prije nekoliko godina kako je njegova zemlja odgovorna za smrt 30.000 Kurda i 1.000.000 Armenaca.

"Mislio sam kako su ta vremena prošla", kazao je Gursel tiskovnoj agenciji DPA komentirajući cenzuru u Turskoj.

BIVŠI RUMUNJSKI PREMIJER NASTASE OPTUŽEN ZA PRIMANJE MITA

SETimes.com - 27/05/2009

BUKUREŠT, Rumunjska -- Tužitelji Državne službe za borbu protiv korupcije (DNA) podignuli su u utorak (26. svibnja) optužnicu za korupciju protiv bivšeg premijera Adriana Nastasea koji je trenutačno član parlamenta iz Socijaldemokratske stranke. Nastase je optužen za uzimanje mita i krivotvorenje služ-

benih dokumenata u svezi sa stjecanjem svoje kuće u vriednosti od oko 1,5 milijuna eura. Donji dom parlamenta odlučio je u ožujku dozvoliti tužiteljima pokretanje kazne- ne istrage. Svi raniji pokušaji pokretanja zakonskog postupka protiv njega na temelju optužbi za korupciju propali su zbog proceduralnih pitanja u istrazi.

U BIH PRONAĐENA NOVA MASOVNA GROBNICA

SETimes.com - 27/05/2009

SARAJEVO, Bosna i Hercegovina (BiH) -- Forenzični stručnjaci pronašli su novu masovnu grobnicu u istočnom gradu Vlasenici, izvijestili su lokalni mediji u utorak (26. svibnja). Vjeruje se kako se u grobnici nalaze posmrtni ostaci bošnjačkih civila ubijenih u pokolju u Srebrenici 1995. godine. Do sada je ekshumirano 12 tijela, a stručnjaci vjeruju da će pronaći još. Približno 8.000 bošnjačkih muškaraca i dječaka ubijeno je u tom pokolju.

ORGANIZACIJA ISLAMSKJE KONFERENCIJE USVOJILA REZOLUCIJU O KOSOVU

SETimes.com - 27/05/2009

Zemlje članice Organizacije islamske konferencije nisu priznale Kosovo, ali su pohvalile njegov napredak

Ministri vanjskih poslova Organizacije islamske konferencije (OIC) izrazili su potporu neovisnom Kosovu na svojem 36. Ministarskom samitu u ponedjeljak (25. svibnja) u Damasku, u Siriji.

Pohvalili su "napredak postignut u smjeru jačanja demokracije" u rezoluciji usvojenoj na samitu. Albansko ministarstvo vanjskih poslova sastavilo je nacrt tog dokumenta, a podnijela ga je Saudijska Arabija.

Albanski ministar vanjskih poslova Lulzim Basha opisao je rezoluciju OIC-a kao velik uspjeh za Kosovo i za albansku diplomaciju.

Prema Bashinim riječima, rezoluciju je usvojilo svih 57 članova.

"Ovo je vrlo važna rezolucija za Kosovo i uvjeren sam da će Kosovo vrlo brzo biti prihvaćeno od

strane brojnih zemalja članica OIC-a", kazao je Basha.

U rezoluciji se navodi kako je od jednostranog proglašenja neovisnosti u veljači 2008. godine zemlja ostvarila napredak u izgradnji demokratskih institucija, modernizaciji svojeg ustava i doprinosu regionalnoj stabilnosti.

Rezolucijom se zemlje članice OIC-a i međunarodna zajednica pozivaju na potporu bivšoj srbijanskoj pokrajini i njezinu gospodarstvu. Iako se rezolucijom ne priznaje neovisnost Kosova, takva opcija ostavljena je otvorena za članice.

Uz to, ukazuje se na ubrzan preustroj UNMIK-a, raspoređivanje EULEX-a diljem Kosova -- u skladu sa smjernicama glavnog tajnika UN-a Bana Ki-Moona -- i kosovski institucionalni i zakonski okvir.

Prema rezoluciji, Ban će podnijeti izvješće na sljedećem samitu OIC-a.

Srbija je lobirala protiv rezolucije, ali bezuspješno. Međutim, uz potporu Sirije, Egipta i ostalih zemalja pod utjecajem Rusije, OIC nije priznao neovisnost Kosova.

Neobeshrabren time, kosovski ministar vanjskih poslova Skender Hyseni pozdravio je rezoluciju i istaknuo njezin značaj.

Predsjednik Fatmir Sejdiu nazvao je u utorak rezoluciju korakom u pravom smjeru. "Očekujemo nova priznanja i također izražavamo spremnost kosovskih institucija na suradnju sa svim ovim zemljama", kazao je.

UDRUGE GRČKIH MUSLIMANA TUŽE POLICAJCA

SETimes.com -26/05/2009

ATENA, Grčka -- Muslimanske udruge u Ateni podnijele su tužbu protiv policajca koji je navodno oskrnavio presliku Kurana prošlog tjedna, izvijestili su mediji u ponedjeljak (25. svibnja). Prošlog četvrtka policajac je na-

vodno uzeo Kuran od gosta tijekom policijske provjere u jednom atenskom kafiću, iskidao ga, bacio na pod i gazio po njemu. Policija kaže kako taj policajac nije znao da je to islamska sveta knjiga. Pakistanska zajednica u Grčkoj pozvala je vladu na preuzimanje odgovornosti za izgre-

doveo do dvodnevnih prosvjeda više stotina muslimana u središnjoj Ateni. U nasilnim sukobima s policijom u petak ozlijeđeno je najmanje 14 osoba, a oštećeno nekoliko tvrtki; 46 osoba je uhićeno.

SODOMA I GOMORA

10.5.2003.

Zbog zloporabe spolnosti Bog je kaznio Sodomu i Gomoru. Spolnost se i danas zlorabi, unatoč kršćanskom učenju da je tijelo sveto. Bog koji je kaznio Sodomu i Gomoru, kaznit će i današnje preljubnike i bludnike. Treba mlade **informirati**, ali i **formirati**. Treba im reći kao što te **kišobran** ne može zaštititi od kiše nego to može samo **zatvoreni pros-**

tor u kući, tako te ni **prezervativ** ne može zaštititi od spolnih bolesti nego samo mladenačka uzdržljivost i bračna vjernost. **Brak je ognjište gdje bi trebala gorjeti sveta vatra spolnosti**. Povratak spolnom moralu naših predaka, **utemeljenu na kršćanstvu**, najbolja je zaštita od spolnih bolesti i najistinitija informacija mladih o spolnosti. Zato upamtimo i, po mogućnosti

prihvatimo: bez savjeta s **Bogom izumiteljem spolnosti**, nema ni govora o **uspješnoj ni informaciji ni o uspješnoj formaciji o spolnosti**. Možete se sa mnom ne slagati. Ne smetam vam. Tko se ne slaže sada, složit će se poslije, ali ne znam ili će reći plačući ili će veselo poskakujući: "**Fra Martin je imao pravo!**"

Živi bili pa vidjeli.

SPOLNOST U CRKVI

Vlado Gašperov, 10.5.2003.

Pročitao sam pažljivo vaše razmišljanje o spolnosti i nisam primijetio da ste se osvrnuli na spolnost u samoj Crkvi i to, nažalost, onoj tamnijoj strani spolnosti, o kojoj je brujao čitavi svijet, a da ne govorim o svećenicima u Hrvatskoj koji se ponašaju kao da su u braku (imaju djecu i ne skrivaju to).

Bez ikakve skrivene namjere ili

misli, molim da mi odgovorite - zašto se niste osvrnuli na tu problematiku, koja postoji i o kojoj se raspravljalo čak i u Vatikanu?

JE LI SVEĆENIK MUŠKO?

Gospodinu Vladi Gašperovu!

Cijenjeni gospodine! Prvo ću se našaliti. Jednom zgodom bio je razgovor o svećeniku koji je na području spolnosti pogriješio. Zatekao sam se u društvu vjernika koji su o tom raspravljali. Iznenađilo me je pitanje:

- Je li to, velečasni, moguće?
- Je li svećenik muško?, dobacih.
- Jest, glasio je odgovor.
- Onda je i moguće, završih priču.

Pitanje je Vaše i na mjestu i dobronamjerno je. O tom nema spora. I Vi ste dobronamjerman čovjek, da upotrijebim stranu riječ, provejava to iz Vašega teksta. Zato Vam kratko i jasno odgovaram. U debati nisam nastupio kao faktograf ni kao novinar. Gdje ima vatre, ima i dima. To bi se moglo prevesti na slučaj spolnosti pa reći: Gdje ima ljudi, ima i pogriješaka. I blagoslovljena svijeca može opržiti, neka znaju poštene ženske osobe kada razgovaraju sa svećenikom i muške poštene osobe kada razgovaraju s redovni-

com. Nema spora da je bilo, da ima i da će biti tamnih stvari i među službenim predstavnicima u Crkvi. To Vam nitko ne niječe.

Ja sam u debati nastupio kao propovjednik. A propovjednik? Ne govori o tom kakvo je činjenično stanje nego kakvo bi trebalo ono biti. Onako bi trebalo živjeti, kako sam napisao i s pohvalom Vam tvrdim da mi niste osporili.

Primitive od mene pozdrav. Poštujem i Vas i Vašu dobronamjernost.

U MAJU SMO PROSLAVILI 15-ti ROĐENDAN BOSANSKOG KONGRESA

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Nacionalni Kongres Republike BiH, se osnovao pod imenom "Bosanski Kongres" 4. Maja 1994. godine. Tada smo objavili "Optužnicu protiv Alije Izetbegovića za veleizdaju Republike BiH". Tada, dakle 18 mjeseci prije nego je Alija Izetbegović (sa saradnicima Harisom Silajdžićem, Zlatkom Lagumdžijom, Muhamedom Šaćirbegovićem) potpisao Daytonsku podjelu države, mi smo ga optužili da mu je upravo to cilj. Iz svih njegovih poteza bilo nam je jasno da on u pregovorima sa Karađžićem i Bobanom vara Bošnjake i da radi za neprijatelje Republike BiH, bez obzira što se tada Izetbegović javno deklarirao kao borac za jedinstvenu Republiku BiH. Zna se da je nemoguće vidjeti u budućnost, a mi smo eto vidjeli u budućnost, što znači da smo izuzetno dobro shvatali situaciju i čitali Izetbegovićeve namjere. Optužnicu Bosanskog kongresa ćete naći ako na slijedećem linku kliknete na korice knjige "Rat u BiH – politički aspekti" i potražite stranu 57 <http://www.hdmagazine.com/bosnia/>

U ovih 15 godina, Bosanski Kongres je zadao mnoge udarce izdajnicima, ali nažalost, kako tada tako i danas izdajnici čvrsto drže vlast, i korak po korak napreduju ka svome cilju, potpunom uništenju države BiH, i pretvaranju Bošnjaka u narod bez države, u cilju pripajanja pola Bosne i Hercegovine Republici Srbiji.

Radeći u veoma specifičnim uslovima, gdje je naše potencijalno članstvo razbacano po cijelom svijetu i u nemogućnosti fizičkog kontakta, odlučili smo da potražimo nove načine organizovanja, potpuno različite od klasičnih organizacija, kakve su npr. političke partije u BiH ili npr. KBSA. U Americi smo naučili da postoji mnogo raznih načina organizovanja i da je Asocijacija nezavisnih

patriota koji dijele zajednički cilj, u našem slučaju je to očuvanje Republike BiH, najprikladniji način djelovanja za naše uslove. To u praksi znači da su svakom građaninu BiH otvorena vrata NKR BiH, ukoliko se odluči da uradi neki projekat za Bosnu i Hercegovinu. Jedini uslov je da on sam bude i organizator i glavni izvođač, dok će mu ostali dobrovoljno pomagati prema svojim mogućnostima. Kod nas niko nema vlast ni nad kim, niko nikome ne zadaje projekte. Svako svoje ideje provodi u djelo. Ako neko misli da nešto treba uraditi, onda je pozvan da to i uradi, tj. da organizuje projekat i sam ga vodi.

Nemoguće je nabrojati sve projekte koje smo do sada na taj način organizovali, ali napomenimo neke značajnije.

- Raskrinkali smo mehanizme izdaje i izdajnike Republike BiH u knjigama, Glasnicima, web stranicama.

- Definisali smo naš nacionalni program u skladu sa našim opredjeljenjem i savremenom svjetskom terminologijom da su nacija i država jedna te ista stvar. Dakle, smatramo da je nacija sociološki i pravni pojam, dok se narod, tj. etnos, definiše kulturnim kategorijama. Srbi, Hrvati, Bošnjaci su narodi, tj. skupine ljudi koje određuje kultura, religija, i što je najvažnije subjektivni osjećaj svakog pripadnika da pripada nekom narodu. Naš nacionalni program je odbrana cjelovitosti BiH nacije, tj. BiH države, u kojoj je svaki Srbin, Hrvat, Bošnjak i svaki pripadnik ostalih naroda ravnopravan na svakoj stopi BiH.

- Uočili smo da prognanim Bošnjacima prijeti izbacivanje iz BiH državljanstva, te smo uspjeli skrenuti pažnju javnosti na tu nepravdu i organizovati narod da lobira kod OHR, čime je taj zločin odgođen za 10 godina.

- Otkrili smo narodu Bosne i Hercegovine da postoji Tužba za genocid koju su političari i kontrolisani BH mediji pokušali sakriti od naroda, s ciljem da je tiho ugase sa nekom nagodbom za sitne pare.

- Stražarili smo nad Tužbom za genocid, analizirajući svaki potez vlasti i raskrinkavajući razne pokušaje izdaje Tužbe.

- Pokrenuli smo skupljanje novaca za Tužbu, jer je to vlastima bio glavni izgovor da idu na nagodbu. Time su vlasti bile prisiljene da i same financiraju Tužbu, jer bi u suprotnom bili otkriveni kao izdajnici.

- Organizovali smo i financirali putne troškove i smještaj Prof. Boylea Bosni i Hercegovini, koji nam je besplatno pružao pravnu ekspertizu najvišeg kvaliteta pravne situacije u vezi sa BiH.

- Pomogli smo majkama Srebrenice i Prof. Boyleu u njihovoj Tužbi protiv UN, zahvaljujući čemu je konačno bila podignuta i tužba protiv Miloševića za genocid u BiH. Milošević je do tada odgovarao za mnogo manje zločine, u Hrvatskoj i Kosovu, a BH vlasti nisu ništa činile da on odgovara i za genocid u BiH. Ta zasluga pripada Prof. Boyleu, Majkama Srebrenice i Dr. Vahidu Sendijareviću koji je ponio glavninu troškova za taj projekat.

- Pomogli smo majkama Srebrenice da postave zastave sa ljiljanima u Potočarima, da se zna da to nije još jedno Tursko groblje, nego Memorijalni centar građana RBiH ubijenih u agresiju na RBiH.

- Radili smo protiv svih ustavnih promjena i zakona kojima se legalizuje RS, uključujući Aprilske amandmane, Amandman za Brčko, Protokol o policiji, Zakon o državnoj imovini, popis Stanovništva itd.

- Bili smo na uzluzi Srebreničanima u njihovoj akciji da Srebrenica bude distrikt.

- Došli smo do primjerka Ustava Republike BiH i postavili ga na mnoge web stranice, čime smo upoznali građane BiH šta gube sa legalizacijom Daytona i RS.

- Pozvali smo građane da uzmu učesće u javnoj raspravi o brčanskom amandmanu čime smo natjerali izdajničke vlasti da usvoje amandman suprotno rezultatima javne raspra-

ve, što čini ustavnu promjenu nelegalnom.

Mnogobrojni građani BiH danas imaju svoje vlastite patriotske projekte u koordinaciji sa nama, a najčešći su razni oblici širenja istine o izdaji Republike BiH, skupljanje adresa za Glasnik, kreiranje patriotskih web stranica, objavljivanje patriotskih priloga na raznim forumima itd.

To sve ne bi mogli postići bez podrške široke baze. Nažalost, Bošnjaci nisu narod kojem je domovina prioritetna vrijednost, te nikada nije postojala kritična masa naroda koja bi pomela izdajnike sa vlasti, kao što je nezadovoljni narod smjenio rukovodstvo u Srbiji, Ukrajini, Mađarskoj itd. Međutim, to je druga tema i o tome piše Dr. Sendijarević.

JOSEPH BIDEN - PRIJATELJ VEZANIH RUKU

dr. Vahid Sendijarević, Sarajevo

AFP agencija je javila da je Biden, potpredsjednik SAD-a sletio danas, 18-tog maja, na Sarajevski aerodrom u sklopu posjete nekoliko Balkanskih zemalja. Nažalost, Biden-u, potvrđenom prijatelju Bosne i Hercegovine, ruke su svezane i praktično ne može učiniti ništa da spriječi raspad Bosne i Hercegovine, kao što nije mogao niti tokom rata da skine Embargo na naoružanje Republike BiH.

Da potsjetimo, Biden se izborio da se dva puta na Američkom Kongresu usvoji odluka o skidanju Embarga na naoružanje Republike BiH. Druga odluka je donesena u ljeto 1994-te godine sa dvotrećinskom većinom glasova. Predsjednik SAD je imao pravo na veto. Biden je vodio akciju da se ponovo glasa i time, po Američkim zakonima, odluka bi bila izvršna (postala bi zakon SAD-a) bez obzira na volju Predsjednika SAD-a.

Na javnom saslušanju na Američkom Senatu u sklopu priprema za

finalno glasanje za skidanje Embarga na naoružanje Republike BiH, Biden, tada Senator Američkog Kongresa, optužio je Warren-a Christopher-a, Sekretara SAD-a i administraciju Predsjednika Clinton-a, da učestvuju u genocidu u Bosni i Hercegovini podržavajući podjelu suverene države Republike BiH. Christopher je odgovorio da to nije tačno i da "Bosanska vlada" učestvuju u podjeli BiH, a ne Američka administracija, na što je Biden oštro reagovao i rekao da je on bio u Sarajevu prije mjesec dana i da su Silajdžić i Ganić tražili da se skine embargo i "da će oni ići do Drine". Christopher se na to slatko nasmijao i rekao da mora biti da je Biden razgovarao sa nekim drugim ljudima. Od tog momenta, saslušanje je nastavljeno bez prisustva javnosti i nikada nije došlo do trećeg glasanja. U novembru te godine, Alija Izetbegović na zasjedanju generalne Skupštine Ujedinjenih Nacija traži da se ne ukine Embargo na naoružanje Republike BiH.

Tako su eto Ganić, Silajdžić i Alija

Izetbegović namagarčili Biden-a koji je u borbi za skidanje Embarga na naoružanje Republike BiH uložio sav svoj politički kapital, sa samo jednim motivom, borbom za pravdu.

Biden je naučio svoju lekciju i niti na kraj pameti mu neće biti da se bori za nešto što ni sami Bošnjaci neće. Da Bošnjaci zaista žele da se ukine Republika Srpska nastala na genocidu, bila bi im dovoljna presuda Internacionalnog suda pravde. Kada se Skupština opštine Srebrenice pripremala da donese odluku o nezavisnosti od Republike Srpske na osnovu presude Internacionalnog suda pravde, "muslimani" Silajdžić, Lagumdžija, Tihić i ambasdaori tzv. muslimanskih zemalja u BiH nisu žalili truda, obraza niti vremena da u tome spriječe Srebreničane, žrtve genocida. Za uzvrat, Srebreničani će od Cerića dobiti još jedan "Islamski" objekat i puno džezaza na memorijalnom Centru u Potočarima. Da potsjetimo, Cerić je rekao da je u Srebrenici brat ubio brata.

IZBOR PREDSJEDNIKA SDA - KAKO JE I DOGOVORENO

Sven Rustempašić, dipl. ing.

Sarajevo, 21. maj 2009.

1. Sulejmana Tihića je kao totalnog anonimusa čak i vrhu SDA, za ruku k'o dijete doveo Alija Izetbegović i naredio (!) da ga SDA prihvati kao njegovog nasljednika.

...

4. Naglasiti se mora da Sulejman Tihić nije (!) „skrenuo sa Alijinog puta“, kako neki nastoje prvo prevartiti sebe, a zatim i javnost. On je nastavljao politiku Alije Izetbegovića, koji ga je osobno iz tih razloga i postavio na vrh SDA i za

života mu dao punu podršku kao i Bakir Izetbegović, Šefik Džaferović, Adnan Terzić i ostali u GO SDA. Nikada mu se GO SDA nije javno usprotivio u svih osam godina, osim što je u ovih par mjeseci lansiran „show program“ za zbunjivanje narodnih masa o to-

(Continued on page 43)

me kako se Tihiću protive protukandidati B. Izetbegović i A. Terzić. Kratko: Sulejman Tihić je proizvod i egzekutor 19 godina stvarne i jedine politike SDA, a SDA je proizvod i egzekutor stvarne politike Sulejmana Tihića, njegovog mentora Alije Izetbegovića i njihovih GO SDA. „Show program“ je „za raju“ - naivčine koje treba još jednom izlevati !

5. Sulejman Tihić je iz Bosanskog Šamca, kao i porodica Izetbegović. Neki kažu da su i rođaci, a sigurno su bliski prijatelji. Ne vidi se šta je sporno? SDA ostaje vlasništvo jedne te iste porodice evo već 19 godina (1990-2009), sa tendencijom da se to i dalje nastavi preko Tihića ili B. Izetbegovića. Ista porodica, isto oveće selo -gradić, ista politika „Srpsko-muslimanske Jalte“ dogovorene 1986. u Beogradu.

6. Bakir Izetbegović niti je politički, niti je intelektualni kapacitet kao otac Alija, a niti kao rođo Sulejman - pa mu je to rođo konačno ovih dana javno i kaz'o, da se zna orijentirati.

...

8. Haris Silajdžić je iz Istanbula poslan u Sarajevo da razbatali svoju igračku zvanu „Stranka za BiH“, te je odmah nakon izbora (oktobar 2006) ugled stranke, kao i svoj vlastiti, svestrano uništavao (2007-2009) – te tako pripremio teren za buduću vlast saveza Tihić-Lagumdžija. Istovremeno je Tihić provodio i konačnu čistku unutar SDA (uglavnom obavljen u prvih par godina njegovog predsjedničkog mandata), te i dalje gurao koaliciju sa Lagumdžijom. Na osnovu diskretnog miga danog SDP-ovcima u vrhu - o budućoj vlasti SDA-SDP - Lagumdžija je „aklamacijom“ (svi su se protukandidati – samoeliminirali) ove godine sebe ponovno izabrao za predsjednika SDP.

9. Sada se odvija cirkuski show program „Ko će biti predsjednik SDA“. Tihić ima svoje pijune kojima je za osam godina napravio takvu karijeru, da mu „jedu iz ruke“ i za njega (svoju karijeru!) će „i poginut“ (k'o fol). Ima ih preko 50% u GO SDA i glasati će za njega, orilo-gorilo. B. Izetbegović niti ima volje, a niti podrške više od Tihića. A zatim upada Adnan Terzić, koji može samo oduzeti glasove B. Izetbegoviću, a ne Tihiću. Tek kada bi se Tihić povukao, rješavalo bi se između prestale dvojice. Ali, ako se Tihić ne povuče, onda Terzić potapa i sebe i B. Izetbegovića. Pobjedu odnosi

Tihić-Lagumdžija. Pošto Silajdžić „rastura“ SBiH, eto na pomolu vlasti SDA-SDP; kako je 2005. i dogovoreno.

11. Lagumdžijini mediji „Oslobodenje“, „Slobodna Bosna“, „SAN“, „60 minuta“ ... nameću Tihića. A nameće ga i „Dnevni Avaz“, iz drugih razloga.

12. Odgovor na teatralno „veliko pitanje“ ko će biti predsjednik SDA, je po građane Bosance i Hercegovce, po državu Bosnu i Hercegovinu, po njen opstanak - nebitan. Jer, SDA će se uvijek boriti za „Srpsko-muslimansku Jaltu“ iz 1986., tj. dogovor sa velikosrpskim projektom o podjeli BiH, tj. učvršćenju Republike srpske i svoju vlast u FBiH (izuzev virtualne Herceg-Bosne u Zap. Hercegovini). Između sva tri kandidata po tom pitanju i mnogim drugim temeljnim pitanjima, za bh. građane, pa niti za Bošnjake među njima, nema razlike, kao što među njima nema niti razlike po pitanju njihovog morala (tačnije - nemorala), prihoda i otimačine preostalih resursa i prikrivanja odn. zadržavanja već otetih novaca, posjeda i tako dalje.

...

16. SDA treba ići na smetlište historije. Jedino je to jasno i poželjno.

NAROD IMA MOĆ, A NE POLITIČARI - PRIMJER AMERIČKOG PREDSJEDNIKA

dr. Vahid Sendijarević, Sarajevo

Stara poslovice kaže da svaki narod ima onakvu vlast kakvu zasluži. Drugim riječima, svaki narod ima državu kakvu zasluži, i ekonomiju i zdravstvenu zaštitu, budućnost (sudbinu), itd. Nisu samo

političari odgovorni za legalizaciju onoga što je nastalo na genocidu u Bosni i Hercegovini nego i narod, a prije svega Bošnjaci kao primarna žrtva genocida. Političari ne bi bili u stanju legalizovati Republiku Srpsku da su Bošnjaci životno zainteresovani za pravdu -

da su podigli svoj glas kako bi reкао predsjednik SAD-a Obama.

Da je to tako, izvanredan je primjer nedavno pismo kojeg je elektronskom poštom Predsjednik SAD-a Barak Obama poslao svima onima koji su ga podržali tokom izborne kampanje.

U pismu, Obama kaže da se može desiti da Američki narod, zbog ogromnog otpora u Američkom Kongresu, ne dobije zdravstveno osiguranje kojim će biti pokriveni svi građani SAD-a kako je bilo obećano u njegovoj izbornoj kampanji. Preko 40 miliona Amerikanaca nema nikakvu zdravstvenu zaštitu. On poručuje da on kao Predsjednik SAD-a ne može učiniti ništa ako građani Amerike ne podignu svoj glas i ustanu u borbu za zdravstveno osiguranje.

Obama u svom pismu kaže: "Odazovite se mom pozivu: Tražite od Kongresa da usvoji zakon o stvarnom zdravstvenom osiguranju u 2009-toj. Nakon što ćete staviti svoje ime [u znak podrške za osiguranje], molim vas da opišete vaše privatno iskustvo o važnosti reforme zdravstvenog osiguranja u vašem životu i životima onih koje

volite. Ja ću osobno pročitati mnoge od vaših svjedočenja". [originali tekst na Engleskom je na kraju ovog priloga].

Jasno je da bi Obama bio mnogo sretniji da Amerikanci svoj zahtjev iznesu na demonstracijama, ali on to kao političar nije mogao tražiti.

Eto, kako su naivni oni koji misle da velike sile i političari određuju sudbinu jednog naroda i neke države, kada najmoćniji čovjek na svijetu, predsjednik SAD-a, neće biti u stanju održati predizborno obećanje dato svom narodu ako ne dobije podršku tog istog naroda.

Nema hodže u Bosni i Hercegovini koji ne zna da Bog neće promijeniti sudbinu jednog naroda dok taj narod ne izmjeni sebe. To će reći ako Bošnjaci zaista žele jedinstvenu državu BiH, to je u njihovim rukama, a ne u rukama Predsjednika

SAD koji nema moć da nešto promijeni niti u vlastitoj državi bez podrške svog naroda ili ne daj Bože u rukama običnih domaćih bitangi kao što su Ganić, Silajdžić, Izetbegović, Lagumdžija i drugih, da im se ime ne spomene.

Originalni Tekst is pisma Predsjednika SAD-a Obame:

"Join my call: Ask Congress to pass real health care reform in 2009.

After adding your name, please consider sharing your personal story about the importance of health care reform in your life and the lives of those you love.

I will be personally reviewing many of these signatures and stories. If you speak up now, your voice will make a difference."

ALARMANTNE NOVOSTI IZ TUZLE

dr. Muhamed Borogovac, Sarajevo

Ovo je zaista nevjerovatno kako Tuzlaci, isključivo svojom krivicom, gube u miru ono što su odbranili u ratu. Sjetimo se ratnog vremena. Poslije genocida u Brčkom, Bratuncu, Zvorniku, Višegradu, Prijedoru itd. bila je na redu Tuzla. Stigli su krvoločni "rezervisti", tj. četnici, i pokušali da na prevaru uzmu Tuzlu, ali su Tuzlaci bili oprezni i uspjeli da se odbrane. Srbija i RS pokušavaju da tu časnu odbranu prikažu kao zločin prema nevinim srpskim vojnicima i SADA SU TUZLANSKI POLITIČARI, ODRIČUĆI SE TOGA DATUMA, PRISTALI NA TO SRBIJANSKO TUMAČENJE.

Smiješno izgleda optuživanje Sarajeva što je izdalo Jurišića, kada sami Tuzlaci izdaju Jurišića i sve ostale branitelje odričući se toga slavnog datuma. Kako možeš optuživati neku imaginarnu "Federaciju" kada Tuzlanski funkcioneri kukavički izdaju najsvetiji dan u istoriji Tuzle. Sje-

timo se; da 15. Maj nije završio pobjedom Tuzlaka, Tuzla bi bila najveće stratište, a BiH se ne bi nikako ni odbranila.

Uzrok ovakvog ponašanja je kombinacija djelovanja nekolikine Tuzlaka kojima je za vrijeme komunizma ugrađen srpski čip u glave te se oni ponašaju u najboljem interesu Srbije i RS, suprotno interesima Tuzle i BiH. S druge strane, ima dosta političke naivnosti kod dobronamjernih Tuzlaka.

Najbolji primjer naivnosti je sam autor članka, kojeg zapravo komentiram, koji ne shvata zašto Sarajevo niti Federacija nikada nisu valjano valorizovali 15. Maj. Kao prvo treba ju razlikovati narod Sarajeva ili Federacije, od izdajnika na čelu. A jedini razlog što taj dan nikada nije bio slavljen kod političara u Sarajevu je što je na taj dan privremeno pao projekt velike Srbije. To je okahnilo Aliju Izetbegovića, Ejuba Ganića i ostale tadašnje BH lidere, kao i njihove kasnije nasljednike.

Alija nije izašao na TV da proslavi pobjedu Tuzlaka, da poveća borbeni moral naroda, nego je odmah inicirao reorganizaciju vlasti u Tuzli, u pokušaju da skine sa vlasti one koji su odbranili Tuzlu i da ih podredi onima koji su izdali svoje čaršije četnicima.

Odmah čim je Tuzla bila odbranjena, poslani su u Tuzlu, neki čak iz inostranstva, SDA kadrovi rukovodioci okolnih okupiranih čaršija, da rovale po Tuzli. Odmah po oslobođenju Tuzle tu su se našli Asim Jzbašić (lider SDA iz Zvornika), Braća Ramić (Lideri SDA iz Brčkog), Kavažbašić, Lider SDA iz Vlasenice, sve Alijine ulizice i profiteri na trgovini oružjem, od kojih je narod očekivao da organizuju odbranu, ali su oni radije slijepo slušali Aliju.

Međutim, za organizatora te korumpirane nesposobne kamarile ulizica i izdajnika, koje znam u dušu jer sam se njima družio cijelu godinu dana budući da sam bio član predsjedništva Patriotske lige Tuzle, Alija je

poslao jednog veoma sposobnog demagoga, prvorazrednog udbaša Mirsada Ćemana iz Tešnja, koji je organizovao ovu kamarilu da borbu za slobodu sa Majevice pretvori u borbu za fotelje u Tuzli.

Umjesto da se iskoristi pobjeda Tu-

zlaka i da se krene dalje, Alija je odmah to sve umrtvio incirajući borbu za vlast u Tuzli, tražeći reorganizaciju regije itd. Kada Tuzlaci shvate da je i danas sudbina u njihovim rukama kao što je bila i u ratu, i kada shvate da nisu Sarajlije njihov

problem, nego lukavi izdajnici, udbaši koji su na vlasti i u Sarajevu i u Tuzli, i koji rade za project velike Srbije, onda će se možda spasiti od ovog posrtanja u ropstvo u miru, odbraniče i svoju državu BiH i svoj grad Tuzlu.

JUGOSLAVENSTVO DANAS (16)

Predrag Matvejević, „Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

TITOV SUBORCI

Razlika između prve i treće izjave posve je razumljiva: kad je zajedništvo dovedeno u pitanje, pogotovo kad je u krizi. Titu je jugoslavenstvo važnije nego nacionalnost. Da to nije bilo tako, zar bi bila moguća 1941, NOB, AVNOJ i sve drugo. Uostalom, on nije bio jedini koji se u presudnim trenucima naše historije iskazao kao Jugoslaven. To je slučaj velikog broja njegovih najbližih drugova i suboraca koji su se u raznim prilikama, u ratu i poratnim godinama, izjasnili na isti način: Kosta Nađ, Koča Popović, Svetozar Vukmanović-Tempo, Petar Drapšin, Peko Dapčević, Ivan Gošnjak, Vice Buljan, Vicko Krstulović, Avdo Humo, Osman Karabegović, Vlado Popović, Rato Dugonjić, Ivo i Jurica Ribar, dr. Ivan Ribar, Grga Jankeš, Zaim Šarac, Vlado Ribnikar, Šefket Maglajlić, Uglješa Danilović, Veljko Vlahović i mnogi drugi. (Navodim samo imena koja su objavljena u štampi ili monografijama; inače bi bilo indiskretno istraživati ili iznositi

takve privatne stavove.)

AVNOJ

Da su sva ta jugoslavenska opredjeljenja bila unitarizam, zar bi odluke AVNOJa bile ono što jesu? Zar bi NOB potvrdila sve nacije ovoga tla.

Bilo je pokušaja da se odnos nacionalnost-jugoslavenstvo svede isključivo na odnos nacionalnost-državljanstvo. (Takvih je pokušaja bilo uoči a i poslije popisa 1981. u govorima nekih političara.) Tito je, međutim, u tom pogledu bio za punu toleranciju. 1963. godine, na VII kongresu Socijalističke Omladine Jugoslavije, izjavio je:

INTERNACIONALIZAM

„Svatko može da bude ono što osjeća da jeste i niko nema pravo da mu natura neku nacionalnu pripadnost ako se on osjeća samo građaninom Jugoslavije. Nacionalna pripadnost i državnost ne protivreče jedna drugoj. Komunisti kojima to još nije jasno ne shvataju ni najelementarnije pojmove internacionalizma.“

Pred sam kraj života, 1979, u intervjuu omladinskom listu „Mladost“ (31. XI), potvrdio je kako

odobrava izjašnjavanja mladih za jugoslavenstvo: „Meni se to svidjelo“. Inzistirao je također da se, kad je riječ o unitarizmu, jasno kaže na što se misli: „Ako se radi o jedinstvu naše zemlje, o Jugoslaviji kao nedjeljivoj cjelini – onda sam ja za takav 'unitarizam', za takvu jedinstvenu Jugoslaviju. A onda to nije unitarizam nego jedinstvo – naše jedinstvo“ (istup na sjednici u Karađorđevu, 1. XII 1971).

KARDELJ

Svemu tome možemo dodati vrlo kratak zaključak: ne treba praviti obavezni obrazac od načina na koji se Tito opredjeljivao. To je njegovo vlastito opredjeljenje. Svi ostali imaju pravo da se opredijele onako kako osjećaju i žele: „Širenje progresivne jugoslavenske svijesti“, isticao je i Kardelj, nije suprotno „demokratskoj nacionalnoj svijesti“. On tu „jugoslavensku svijest“ nije zamišljao kao jedinstvenu nacionalnost koja bi poništavala druga nacionalna opredjeljenja: „Radnička klasa nije za ukidanje četiri-pet nacionalnosti da bismo stvorili jednu, jugoslavensku“ (navodim po sjećanju).

BOSANSKI JEZIK (10)

Historijske činjenice, gramatika, razlike Izvor: **Helga Kanzler**, ispravke: **Ing. Salih Čavkić** Odabrao: **akademik Mirko Vidović**

Tačka i zarez se upotrebljavaju:

- između rečenica koje su u složenoj rečenici manje povezane sa drugim rečenicama, na primjer: Kad

smo se sreli, pozdravili smo se, razgovarali o školi; nismo pominjali nedavnu svađu;

- između grupa riječi koje se razlikuju po srodnosti, na primjer: Na put ću ponijeti: odjeću, obuću, kišobran, higijenski pribor; knjige, bilježnice, pribor za pisanje; fudbal i reket za stoni tenis.

Dvije tačke se stavljaju:

- iza riječi kojima se najavljuje nabrajanje, a ispred onoga što se nabraja, na primjer: Na pijaci kupi: sira, jaja, kajmaka, mesa, salate i luka.;

- ispred navođenja tuđih riječi (upravnog govora); npr. Rekao nam je doslovno: "Novac za ekskurziju je obezbijeđen".

KNJIŽEVNO-KULTURNO DJELO HRVATSKIH MUSLIMANA I NAJNOVIJI POKUŠAJI NJIHOVA OTHRVAĆIVANJA (3)

U prvom razdoblju prodiranja u Hrvatsku (1463-1596) Turci napreduju osvajajući praktički cijelu Hrvatsku osim uskog sjeverozapadnog dijela zemlje između rijeke Mure i Jadranskog mora, obalnih gradova, jadranskih otoka i male hrvatske Republike Dubrovnik. Takva situacija trajala je još cijelo stoljeće, do 1699-1730. Prema tome, pod Turcima je bio cijeli teritorij današnje Socijalističke Republike Bosne i Hercegovine i najveći dio teritorija koji pripada Socijalističkoj Republici Hrvatskoj. U tim se vremenima formira geografski koncept Turske Hrvatske (teritorij zapadno od rijeke Vrbas koji uključuje tri sandžaka)⁵, Turska Slavonija (teritorij između rijeka Drave, Dunava i Save sastavljen od tri sandžaka)⁶, i Bosna i Hercegovina (teritorij između rijeka Vrbasa, Save i Drine – dva sandžaka)⁷. Te tri geografske regije su kasnije najvećim dijelom bile uključene u Bosanski vilajet⁸.

Turska Hrvatska

Politički raspad teritorija staroga Hrvatskog kraljevstva prouzročen venecijanskim i turskim osvajanjima u 15. i 16. stoljeću, postojanje geografski vrlo odvojenih hrvatskih državnih cjelina, dviju posljednjih utvrda hrvatske slobode, nezavisnosti i autonomije: na sjeveru ostaci starog Hrvatskog kraljevstva pod Habsburzima, na jugu mala Republika Dubrovnik, sve je to pridonijelo snažnoj regionalizaciji hrvatskoga nacionalnog bića i velikim stranim utjecajima: austrijskom i mađarskom na sjeveru Hrvatske, venecijansko-talijanskom na hrvatskom jugu i zapadu, te orijentalnom turskom u krajevima pod otomanskom vlašću. U međuvremenu je središnji dio Hrvatske,

tijekom dva stoljeća (15. i 16.) bio pretvoren u bojno polje na kojem su ratovala moćna islamska sila koju je predstavljalo Otomansko carstvo i europske kršćanske sile (Habsburška monarhija i Venecija). Ti tursko-kršćanski ratovi opustošili su veliki dio Hrvatske, prouzročili stalna iseljavanja Hrvata na čija mjesta su dolazili balkanski nomadi, većinom Vlasi koji su se bavili stočarstvom, privučeni krajevima koje su Hrvati morali napustiti. Ti su došljaci većim dijelom bili pravoslavci i pripadali su bizantinskoj civilizaciji. Posljedica tako složene situacije bila je ta da se Hrvatska u 15. i 16. stoljeću pretvara u područje četiriju vjera: katoličke (u manjem stupnju protestantske), islamske i pravoslavne

i triju civilizacija: zapadne, islamske i bizantinske.

⁵ – Turska Hrvatska: sandžaci Klis, Lika, Bihać.

⁶ – Turska Slavonija: sandžaci Pakrac, Požega i Srijem.

⁷ – Bosna i Hercegovina: sandžaci Bosna, Hercegovina i Zvornik.

⁸ – Teritorij Bosanskog vilajeta neki pogrešno identificiraju s Bosanskim sandžakom (Bosna u užem smislu riječi), i tako namjerno izbjegavaju koncept Turske Hrvatske, ograničavajući tendenciozno Hrvatsku samo na ostatke kršćanske Hrvatske, na onu pod Habsburškom monarhijom.

MOŽDA SE VIDIMO USKORO

Barbara Rakun, 1000 Ljubljana, Bohinjčeva ulica 17a

više puta u Hudoj jami...). Šaljem vam dvije slike. Malo smo razgovarali. Mi smo bili iz Ljubljane.

Možda se vidimo u bližoj budućnosti kad bude kakva pri-

i njihovim zločinima u ratu i nakon njega. Poznajem g. Dragutina Šafarića. Vidjela sam, da ste bili skupa u Zagrebu 25. svibnja na priredbi Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata.

Hvala vam lijepa za odgovor.

Želim Vam svako dobro.

Sjećam se dana (29.3.2009) kad smo bili u Hudoj jami na molitvi i u crkvi u Laškom. Tamo je bila misa za sve žrtve koje leže u Barbara rovu. Molim Vas napišite tko je sve bio tamo od Hrvata (Hrvatski generalski zbor bio je

lika.

Ja sam mlađa generacija, a zanima me sve o komunističkom režimu

KREGAROVE ČETNIČKE GUSLE

Diana Majhen, Zagreb

Kandidat za gradonačelnika Zagreba, prof. Josip Kregar indirektno se ovih dana obrušio na Marka Perkovića Thompsona i najavljeni koncert na zagrebačkom Trgu bana Jelačića povodom Dana branitelja Grada Zagreba.

Kako su prenijeli mediji, izborni stožer Josipa Kregara reagirao je priopćenjem u kojem je zatraženo od predsjednika Vlade Ive Sanadera i predsjednika SDP-a Zorana Milanovića da se "izjasne o tome što misle o činjenici da će se na dan Hrvatskog sabora na glavnom trgu u Zagrebu odr-

žati koncert pod motom: "Za dom spremni". Spomenut je i članak 8. Zakona o Gradu Zagrebu u kojem se navodi da je gradonačelnik Zagreba odgovoran Hrvatskoj vladi, a Vlada u obavljanju poslova državne uprave može gradonačelniku davati naredbe, a također se podsjeća da je Hrvatski sabor uz potporu svih parlamentarnih stranaka donio odluku o tome da je pristupanje Europskoj uniji nacionalni interes Hrvatske.

Na prvi pogled djeluje potpuno nejasno kakve veze ima jedan koncert sa Zakonom o Gradu Zagrebu, te kakve veze ima Thompson s poslovima državne

uprave, a još je više nejasno kakve veze ima spominjanje nacionalnog interesa Hrvatske i pristupanje Europskoj uniji. I zaista, navedeno jedno s drugim i nema nikakve veze, pa je stoga i jasno da je izborni stožer već navedenog stanovitog Kregara morao biti vrlo oprezan i nije izričkom napisao ništa konkretno, iako ja osobno iz priopćenja iščitavam poziv na zabranu humanitarnog koncerta tumačenjem Zakona o Gradu Zagrebu i zago-varanjem fiktivnih nacionalnih interesa.

U neku ruku, Kregara treba shvatiti. Čovjek je kandidat za gradonačelnika kojem se dogodi-

o peh da drugi krug izbora u koji je isti ušao pada dan nakon Dana branitelja Grada Zagreba koji drugu godinu za redom organiziraju koncert za svoj dan na središnjem zagrebačkom trgu, a i on sam zna da je njegov protukandidat populist kojem takva događanja odgovaraju. A istina je i to da je Kregarov protukandidat emotivno puno bliži dobrom dijelu branitelja nego što je sam uvaženi profesor Kregar.

No, što je previše, zaista je previše.

Kao prvo, radi se o braniteljima, i o njihovom Danu. Ono što su za Hrvatsku i Zagreb napravili branitelji puno je važnije od nekakvog Kregara i njegove političke karijere.

Kao drugo, nije poznato je li Kregar bio branitelj, pa mi se čini kako je vrlo nedemokratski i vrlo bezobrazno da se isti petlja u organizaciju Dana branitelja, budući da se branitelji ne petljaju u Kregarove poslove, uključivo i povlaštene kredite Posmrtno pripomoći i njegovu kandidaturu.

Kao treće, citiranje članka 8. Zakona o gradu Zagrebu koji se odnosi na rad državne uprave može pokrenuti puno pitanja. Jedno od njih je što bi nam sve Kregar eventualno mogao zabraniti kada bi kojim čudom postao gradonačelnik Zagreba?

Kao četvrto, spominjanje Hrvatskog Sabora i nacionalnih interesa Hrvatske u pristupanju Europskoj uniji u kontekstu u kojem se Kregar ogradio od koncerta meni liči na poruku koja nam govori kako se moramo još više sagnuti i puzati ukoliko želimo u EU. Samo, čisto sumnjam da se može niže od ovog što smo do sada uradili. A ni Thompson, ni branitelji, ni koncerti nikad nisu i nikad neće

biti smetnja bilo kojem nacionalnom interesu Hrvatske. U konačnici, branitelji su stvarali ovu Hrvatsku i vrlo dobro znaju što su hrvatski nacionalni interesi. Upijajmo se, zna li to i Kregar?

Kao peto, nikakav koncert se ne održava pod motom "Za dom spremni", prema tome Kregarov je izborni stožer priopćio javnosti neistinu, manipulirajući priopćenjem Thompsonovog menadžmenta koje je potpisano istim riječima. "Za dom spremni" je samo jedan stih iz jedne Thompsonove pjesme koja je uredno izdana u Hrvatskoj i to nekoliko puta, koja u Hrvatskoj, niti bilo gdje u svijetu nije zabranjena, te je stoga vrlo zanimljivo da se to uopće spominje. "Za dom spremni" je također i dio oznake hrvatskih (uključivo i zagrebačkih) branitelja iz Domovinskog rata, točnije pripadnika HOS-a, pa se Dan branitelja Grada Zagreba odnosi i na njih. Zašto Kregaru smeta "Za dom spremni"? Je li to možda zbog toga što je 1991. kada je znatan dio hrvatskih branitelja navedenu oznaku nosio na rukavu, a gotovo svi hrvatski branitelji su pjesmu u kojoj se "Za dom spremni" spominje i pjevali, naš profesor Kregar imao druge interese? Profesor je 1991. gradio akademsku karijeru, pa je upravo 1991. i doktorirao. Vidi vruga, mentor mu je bio stano-viti Eugen Pusić, otac od Vesne i Zorana Pusića. Hm... meni neke stvari polako sjedaju na svoje mjesto.

I za kraj, znate li tko je Rade Bulat? Rade Bulat je bivši partizan i umirovljeni Titov general protiv kojeg je prije više od 10 godina podnesena kaznena prijava zbog ratnih

zločina nad ratnim zarobljenicima iz 2. svjetskog rata. Prijava je, naravno, zametnuta u neku ladicu. Radi se o bitki za Krašić, koja se dogodila 1943. godine, nakon koje je, po Bulatovim riječima (Bulat je bio komandant partizanske brigade koja je zauzimala Krašić) smaknuto više od 200 ratnih zarobljenika, pripadnika oružanih snaga NDH.

E, pa Rade Bulat (ako je to taj Rade Bulat, nije poznato da postoje dvojica Rade Bulata koji su i javne osobe) je jedan od potpisnika poziva da se glasa za Kregara... svijet je zaista mali.

Ono što je široj javnosti poznato vezano na profesora Kregara i ratna događanja u Hrvatskoj u razdoblju 91-95. g. uglavnom su njegovi putevi po inozemstvu, uključujući Mađarsku, SAD, Češku, Austriju, Njemačku... i to u životnoj dobi u kojoj je tisuće njegovih vršnjaka branilo Hrvatsku s puškom u ruci.

Oni Zagrepčani koji su te puške držali 30.05. slave svoj dan. I mislim da bi ih Josip Kregar trebao pustiti da ga proslave na miru, uz glazbu koju su sami odabrali.

On uvijek stigne proslaviti neki drugi uz Radu Bulata i pjesmu „Po šumama i gorama“.

**GRADONAČELNIK ?
NE, HVALA**

"BLAGDAN SVETIH" ILI "FESTE SVETIH" PO ODREDBI DUBROVAČKE VLADE IZ 1498., ARMENSKI OBIČAJI I STEĆCI (2)

Đivo Bašić, Dubrovnik

Nadalje, 'pamet svetom' se održavao u crkvi uz određene žrtve, a pred crkvom je pripravljana gozba s prinošenjem žrtvi, pirovanjem, uz sudjelovanje [po]svećenih osoba. ...ta svetkovina s poganskom gozbom je upravljena u kuću svakog pojedinca koji je davao spomen svecu. Gozba je kristijanizirana naređenjem da se meso zaklane životinje mora prvo oprati od krvi, zatim ispeći i iznijeti na trpezu, koju će blagosloviti svećenik. Osim toga, cijelo jelo se nije iznosilo pred goste, već je veći dio trebalo podijeliti sirotinji.

Prema tome, sličnosti u svetkovanju 'pameti svetom' i 'blagdane svece' ogledale bi se u: a) imenu svetkovine; b) štovanju sveca; c) gozbi; d) pozvanicima na gozbu. Razlike nastaju u okvirima obredno-religijskih funkcija: a) u karakteru gozbe; b) mjestu održavanja gozbe; c) važnoj ulozi [po]svećenih osoba u gozbi.

Intervencija dubrovačke vlade u slavljenje 'blagdane sveca' imala je jasan, praktičan cilj: spriječiti prekomjerno trošenje prigodom svetkovanja, koja nisu više 'mirisala poganstvom', jer bi u suprotnom vlada propisala drugu vrstu kazne za prekršitelje, kao što je učinila pri pokušaju kristijaniziranja svadbenog rituala 1235. godine. ...Kako su u dubrovačkom nasljednom pravu žene imale udjela pri diobi imovine, t[ak]o su ženu slavljenika, njihove kćeri, unuke i sestre zamijenili braća i sinovi braće žene slavljenika, muževi sestara i kćeri bračnog para i sinovi kćeri, kako su to činili i u

javno-privatnim poslovima.

Nepoštivanje ograničenja broja nazočnih na gozbi bio je prekršaj koji se kažnjavao relativno malim iznosom od 5 perpera, a za prekršitelje odluke o nazočnima pri žalovanju za umrlim kazna je iznosila 25 perpera. ...Činjenica je da se 'slava' očuvala u Konavlima, 'žitnici' Republike. ...'Blagdan sveca' bila je svetkovina puka nastanjenog u izvangradskom području, smatra Đurđica Petrović, narodna svetkovina koja je na osobit način slična slavljenju 'sveca' u Dubrovniku, kao, uostalom, i na obje obale Jadrana.

Nicholas Holding u brošuri o Armeniji (str. 27-28) kaže da žene u Armeniji ne trebaju nositi pokrivala za glavu (ukoliko se ne pričestuju). Duboko je dojmlija ljepota crkvenog pjevanja, čak i onima koji ne poznaju armenski jezik. Ispravno je napustiti crkvu krećući se prema natrag tako da se Bogu ne okreću leđa. Još je uobičajena obiteljska žrtva (uvijek muška, obično ovan ili pijevac), a još posebija i sol kojom će se začiniti životinja. Žrtvu obično iznosi svećenik izvan crkve nakon nedjeljne službe. Prvo svećenik blagoslivlja životinju i sol na kamenu zvanom orhnakar ("kamenu za blagoslov"), a onda žrtvuje životinju na mataghatunu ("kući za žrtvovanje"). Životinja se prinosi u znak zahvale za određene događaje kao što je npr. oporavak od ozbiljne bolesti. To je dijelom oblik milosrđa jer se dio mesa zaklane životinje daje siromašnim iako će darovateljeva obitelj i prijatelji pojesti ostatak, uvijek kuhan i nikad pečen ili na ražnju.

Frano Jurić, Povjesničko-kulturne

crtice o kontaktu Franjevaca u Dubrovniku sa imenom sv. Vlah, List Dubrovačke biskupije, god. XXI, br. 4, Dubrovnik, 1921, str. 28, kaže da Franjevački samostan u Konavlima nazivlje Conventus s. Blasii, te je jedini redovnički samostan dubrovačkog područja tituliran Sv. Vlahom. Samostan je izgrađen 1429., a kako je konavoski kraj bio "zaražen patarenskom sektom", Dubrovačka Republika je zvala franjevce da "počiste kukolj".

Tomo Ivannovich [Ivanović], Provovjerstvo starih mladiem Dubrovčanom na isgled, Is slovotieska Antuna Martecchini, Dubrovnik, 1804, str. 43-44, kaže da dubrovačkim malobraćanima (franjevcima) "ljeta 1419. bi predana konavoska luka, neka bi stekla Vjeru, jer do tada bijaše bila otrovana rasporom i krivonaukom patarenskim. Oni to opraviše viteški, i u brzo, te im bi tu zidan samostan i crkva s narokom S. Vlasi. Ova Luka Konavoska odgoji tri biskupa: dva biše stonski, a treći trebinjski. Iza Konavala gospoda pridadoše rečenijem redovnikom Primorje, da ga k Bogu obrate, i oni s istijem željogorujstvom, i brzinom privedoše k crkvi rimskoj, i s toga bi im izgrađen samostan i crkva u Slanomu. Iz ovoga samostana izidoše tri biskupa, kako veli Appendini na listu 298 [Notizie istoricho-critiche, Tom I, Ragusa, 1802.], Otac Albert Regnić, O. Dominik Andrijašević i O. Benedikt Orsini".

Radovan Subotić, Bogumili, Zagreb, 2002, str. 7, 13, 16-17, govori o vjernicima crkve koje su nazivali "patarenima, katarima, babunima, kadugerima ili heretici-

ma" [nevjericima]. U Bosni se nije rabio naziv "bogumili", a vjernici te "crkve bosanske" nazivali su se krstjanima. Zanimljivo je da bosanski krstjani "krštenje provode polaganjem Ivanova evanđelja na glavu (krštenje knjigom ili krštenje Kristom)". Nadalje, "isto tako u Batalovom fragmentu u 15. stoljeću, dodan je na glagoljici opis krštenja knjigom koji odgovara obredu opisanom kod katara prema starijem predlošku. Iz oporuke gosta Radina Butkovića (Dubrovnik, 1466.) proizlazi da su krstjani barem u to doba slavili mnoge svece, a sam gost svoju krsnu slavu sv. Đurđa. ...I natpisi govore da su pod nekim [stećcima] sahranjeni katolici: 'Sie leži Miho-vio Grahovčić prave vire rimske'. ...Današnji stanovnici nemaju svijesti o porijeklu tih spomenika, jer ih nazivaju stara kauska, grčka pa i mađarska groblja".

Mate Marčinko, *Indoiransko podrijetlo Hrvata*, Naklada Jurčić, Zagreb, 2000, str. 35-36, 323, kaže da "u knjizi Armenca Sirarbi Ter-Nersejana *Armenska umjetnost srednjega vijeka* (Erevan 1975.), napisanoj na armenskom jeziku i tiskanoj armenskim pismom, nalazimo ne samo bilige [stećke] jed-

nake našima, već i naše starohrvatske crkve, pleterne križeve kao da su skinuti s Višeslavove krstionice, urese Bašćanske ploče, kipove s trogirskog Radovanova portala, likove starohrvatskih velmoža, svece s istarskih fresaka", te dodaje da "možda nije slučajno, što velika većina bosanskih stećaka podsjeća na grobnicu iranskoga kralja Kira Velikog u Posargadu".

Miroslav Brandt kaže da su kumranski gnostički tekstovi (naročito "Pravilnik o ratu Sinova svjetlosti protiv Sinova tame") upečatljivo obilježeni "iranskom dualističkom interpretacijom svijeta" što je utjecalo na židovsku misao. Međusobno optuživanje "vjernika" (npr. službene crkve) i "nevjernika" (npr. bogumila) dvojba je iznevjerenja izvornog (vjerodostojnog) kršćanstva, a "nalazi svoje povijesno objašnjenje uočavanjem evolutivnosti kršćanskih shvaćanja i dogmi. ...Ona ista struja koja je iz praizvora dualističke solucije zagonetki što ih nameće stvarnost svijeta rađala dokazane i poznate velike dualističke sustave kasne antike, bila je nazočna i među vrutcima od kojih se sintetiziralo prkršćanstvo".

Drugim riječima, te su religijske struje i tradicije očito ili neprimjetno utjecale na kršćansku. Kraljicu neba Sofiju, oličenje svete mudrosti, štovali su gnostici, slično kao židovski mistici Shekhinah. Autor Birger A. Pearson kaže da je gnosticizam (u Egiptu) zadan okvirom povijesnog konteksta, te ga opisuje susljedno glavnovjerničkim odnošajima sa židovstvom, ranim kršćanstvom i starovjekovnim platonizmom, pri čemu je naročito utjecao na egipatsko kršćanstvo sve do muslimanskog osvajanja u VII. stoljeću.

Neka su područja u različitosti slična religijska vjerovanja primala "u paketu", a neka razvijala inačice kruga (ili kružnice) vjerovanja (čak i zapisom doslovno) koji započimlju i završavaju u ishodištu: Svevišnjem. Prežitci u hrvatskim krajevima vjerojatno sežu u (kasno)antičko vrijeme i ranije, na ranijim pradoseljničkim područjima. Inače kratki život dao nam je prednost uviđanja ili spoznaja inačica "dugog trajanja". Čak i (po)duži tekstovi, ili pak isprike za takve, samo su p(r)okušaji vapaja srca i prolazni laveži utopljeni u vječnost.

MESIĆEVA PREDSJEDNIČKA GOVORNICA JE POD KAMENIM CVIJETOM U JASENOVCU

Branko Stojković, Bjelovar

Znaju li Hrvati analizirati?

Stjepan Mesić u svom zadnjem govoru i istupu u Jasenovcu – povezo je bujanje revizionističkih i ustašoidnih ideologija. On je optužio hrvatski narod za skretanje s antifašističkih puteva u fašizam. No Mesić kao paranoik stalno ima na umu tekovine socijalizma i komunizma. S druge strane Stjepan

Mesić amnestira komunističke zločince i štiti ih. A Hrvate i Domovinski rat (1991.-1995.) meće pred sud. Taj Titin šegrt razrušio nam je Lijepu našu, kao Predsjednik SFRJa i Vrhovni komandant JNA. I na kraju nama Hrvatima došao je za Predsjednika Republike Hrvatske i to sa dva mandata. Mesićev otac je upravljao jednim partizanskim odredom – koji je učinio krvave komunističke zločine. Zar nas Hrvate danas nije

sram – tko nam je predsjednik i tko nas predstavlja? Sve te aktivnosti su dovele Hrvatsku u propast. Šef države se je materijalno okoristio i zloupotrijebio položaj i ovlasti.

Slični ili isti simptomi?

Jasenovac je čista konstrukcija za držanje hrvatskog naroda u pokornosti. Svaka demokracija koja pokuca na vrata u Hrvatskoj, Mesić kaže: „Neće proći!“. Što je uo-

stalom i logično, jer narod treba držati u neprosvijedenosti. Stalno nam treba pričati istu priču o ustaškim zločinima i fašizmu. I Sanader ima u tome značajnu ulogu. Hrvatima se stalno nabija na nos i vrat genocid. Mesić je u Jasenovcu 26. svibnja 2009., kazao teške gadosti na račun hrvatskog naroda. A dovoljno je znati da su jedinice Jugoslavenske narodne armije (JNA) počinile zločine 1991. godine. Bilo je i toga, da se je topovima pucalo i na vrapce po žbunju. A kamoli na sve druge stvari. Naše društvo nema nikakve odgovornosti i morala. Ili se ono preobrazilo u nešto drugo i sporedno.

Politika zavaravanja

Vlada još uvijek nije donijela godišnji plan za poticanje zapošljavanja.

nja. Premda je nezaposlenost u Hrvatskoj sve veća. Ove godine ekonomska i gospodarska kriza narasla je katastrofalno. Lokalni izbori 17. svibnja su prošli, ali promjena nikakvih nema. Nabujala birokracija u Hrvatskoj i dalje kroji nam budućnost. Mislim da ovakva situacija zahtijeva odlučniju borbu protiv svih negativnosti. Mesićeva je cijela službena politika da se bavi prebrojavanjem genocidnih Hrvata i otkrivanjem zločinaca Domovinskog rata. Godinama Mesić Hrvatima podmeće svoju nogu i zagorčava život. Stjepan Mesić je još za vrijeme komunizma izjavio da su Hrvati u Švedskoj pucali u ambasadora Rolovića. I da je to bio pucanj u Jugoslaviju. On danas drugačije priča.

Piramida zločina

Za likvidacije zarobljenika na Ovčari i rušenje Vukovara u Haagu je donesena presuda Veselinu Šljivančaninu. Osuđen je na pet godina zatvora, nakon žalbe na presudu, na sudu drugog stupnja kazna mu je povećana na 17 godina zatvora. Mili Mrkšiću je potvrđena kazna od 20 godina zatvora. Zanimljivo je da to suđenje nije dovelo ni Stjepana Mesića u vezu s barbarstvom – iako je 1999. godine Mesić je bio glavni zapovjednik. Mesić za ništa ne odgovara i ne snosi nikakvu odgovornost. On se je okružio s bivšim komunističkim klanom, koji Hrvatsku ruši i krađe... Ni i Mesićev ratni zločin ne zastarijeva.

OPASNO JE POMIRENJE BEZ PRIZNANJA ZLOČINA

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Miljenko Jergović je nakon Sarajeva i Zagreba dospio i u Beograd. Tamo je dao oveći interview beogradskom glasilu 'Vreme'. I javno ustvrdio da je deplasirano govoriti o pomirenju, jer da je to pomirenje, malo po malo samo od sebe postalo stvarnost i da neki formalizam u pomirenju predstavlja 'začkoljicu'. Utoliko više što, na prostorima na kojima su Srbi izgubili četiri rata u deset godina 'svi govore jednim te istim jezikom'. Nije rekao kojim.

Jergović je po mentalnom sklopu vrlo sličan Željku Komšiću - nov čovjek kojeg nisu formatirale Titove škole. Ustvari, kad smo radili na formatiranju našeg, sad svjetski poznatog i priznatog 'Pokreta Nezavisnih intelektualaca', imali smo u vidu otprilike takav način shvaćanja i izražavanja.

nja, ali bez bučkuriša iluzija i istine po zdravu razumu.

No, budimo i realistični i povijesno odgovorni: nakon Prvog svjetskog rata 99% crnila potrošeno je na razvijanju (izmišljene) teze o jednom južnoslavenskom narodu koji se sastoji od plemena - Srba, Hrvata i Slovenaca. Ta zabluda je dovela do psihotičnog stupnja mržnje kao dokaza da se tu ne radi ni o plemenima ni o 'jedinostvenom narodu'.

Strahote tog obračuna nakon Drugog svjetskog rata komunisti su nazvali 'bratoubilački rat' i stali razvijati još blesaviju tezu o 'bratstvu i jedinstvu' jugoslavenskih naroda (s Madžarima, Albancima, Vlasima, Ciganima itd.) i narodnosti u uvjetima nemilosrdne diktature, ušutkivanja i represije u čemu smo mi odigrali ulogu kvasca u preporodu zdrava razuma, ljubavi prema istini i međusobnog uvažavanja i poštivanja.

Treća faza te sulude zablude je Tuđmanovo i Miloševićovo angažiranje u razvijanju 'rasne čistoće' tj. rasno potpuno različitih naroda, od kojih je, prema Miliću iz Mačve, Srbijski narod bio - 'nebeskog porekla'. Tako zaludeni narodi su se stali 'klati kao žuti mravi', a njih dvojica su se častili kako u Palači naroda, tako i u Karađorđevu. Krv se lije, šampanjac se pije... Tuđmana je vrug odnio prije deportacije u Sheveningen, Milošević je tamo skapao od jada, a za Mladićem se još traga.

No, ubuduće treba naći pravo mjerilo za stabiliziranje odnosa među samoodređenim državama na našim prostorima. Tu tek sad postajemo nezaobilazni: istina smiruje ljude u sebi i izmiruje među sobom.

A istina nam je poznata.

Treba samo priznati pravo svakoga od nas na slobodu savjesti.

Na žalost ni jedno ni drugo nisu moguću bez suda i presuda.

Jer, po Isusu nema slobode bez istine, a po Svetom Pavlu, nema istine bez slobode savjesti. Prekrasna je ona Pavlova: 'Zašto bi savjest nekog drugoga ograničavala moju slobodu?' (K.I. X.29).

P.s. Sokrat je prvi propovijedao slobodu savjesti (daimon) i zbog toga je morao popiti čašu otrova. No malo ljudi zna da je to Sokrat naučio dok je bio vojnik-plaćenik u Medo-persijskoj vojsci, kao i njegov učenik Ksenofon. Jer, u Zarathustrinim 'Gathama' savjest se naziva 'du mana' (odatl Sokratov 'daimon'), što znači - izvor misli. Ni danas nije moguće ljepše imenovati i shvatiti bit i prirodu ljudske savjesti.

EVO ŠTA JE U BEOGRADU IZJAVIO JERGO:

"Iskreno, meni jedno dobrih četiri -pet godina pomirenje jako ide na živce. Kad mi neko spomene pomirenje između Srba i Hrvata, bude mi loše u svakom pogledu jer je to ona vrsta općeg mjesta i stereotipa koja čovjeku svrdla mozak gore od mamurluka. Mislim da se pomirenje desilo. Najprije su se pomirili kriminalci, atentatori, ubice i šverceri, a nakon njih raznorazni, da tako kažem, privredni subjekti. Mire se i obični ljudi, u tišini i u žalosti za pobjeglim godinama života, ali to novine uglavnom ne zanima."

TRUBLJA

Mile Prpa, Zagreb

Za kim trublja trubi
svoj uk,
svoj zadnji silenzio?!

Tko to nesta,
tko se zgubi
u vječni muk
- nebeskog mira, Ekselencijo?

Tko to ode, koga nesta
da za njime treperi zvuk?

Tko to ode
i za sobom ostavi muk?

TRG MARŠALA TITA AD ABSURDUM

dr. sc. Ivo Derado, München

Mentalni bias i jednodimenzionalnost nekih političara i intelektualaca, slijepih za zločine, već godinama uporno koče promjenu imena tog reprezentativnoga Trga.

Novi pak „kompromisni“ prijedlog nekih intelektualaca, ograničeni u svom mentalnom tunelu, bio bi preimenovanje Trga u Trg predsjednika Tita ili Josipa Broza. Za ovo „kompromisno“ rješenje ne može se direktno reći da predstavlja manjak pijeteta prema tolikim hrvatskim žrtvama, nego da je više jedan psihopatološki fenomen. Možda se radi o genetskom sindromu kod jednog dijela nacije. U glavnom gradu nezavisne Hrvatske vječno jučerašnji perverzno insistiraju pomoću imena Trga javno sačuvati uspomenu diktatora i zločinca koji je 1971. cinično izjavio: „**Neki žele, nekakvu nezavisnu Hrvatsku, drugovi, ne brinite o tome, jer prije će Sava poteći uzvodno nego će Hrvati imati samostalnu Hrvatsku**“. To je Tito kako smo

danas iskusili sudbonosno izjavio pred elitnom vojnom postrojbom prigodom proslave dana JNA, 22.12.1971. u Rudom, mjesec dana nakon gušenja Hrvatskog proljeća.

Ta armija koju je Tito od milja nazivao zjenica u oku uzaludno je pokušala na krvavi i kriminalni način ispuniti to Titovo obećanje. Naime dvadeset godina kasnije sedmog kolovoza načelnik generalštaba JNA, Blagoje Adžić ohrabruje u Beogradu stopedesetstoricu visoko rangiranih oficira riječima: „**Otvorite vatru na svakoga bez biranja žrtava, jer vi čuvate ideale oktobarske revolucije!**“. Zatim, gotovo Titovim riječima iz govora u Ljubljani u svibnju godine 1945., Adžić nastavlja: „**U borbi za Jugoslaviju izdajice treba ubiti na licu mesta bez milosti i razmišljanja**“.

Te opasne demonstracije oko Trga s mantrom „mi ti se kunemo“ pod maskom antifašizma, bez fašizma mogao bi jednog nesretnog dana biti „crni labud“ za Hrvate kojeg danas ne predviđamo kao što ga nis-

mo predvidjeli 1971. godine u sudbonosnom za Hrvate samoubijačkom Titovom govoru u Rudom. Mi smo slijepi za slučajne događaje!

Ovaj tip apsurdna oko Trga mogao se je dogoditi u svako doba i u svakom mjestu u ex Jugoslaviji osim Sloveniji. Nažalost, događa se u Hrvatskoj baš sada kad vodimo pregovore s Europskom Unijom koja je u Rezoluciji Vijeća osudila komunističke zločine. To je štetno za Hrvatsku. **Ne zaboravimo nismo u polovici 20. stoljeća nego u 21. stoljeću kad Europa definitivno stavlja Tita u rang najvećih zločinaca protiv čovječanstva u prošlom stoljeću!**

Na koncu, držim, možda ni Tito ne bi bio zadovoljan da jedan Trg u za njega ogavnoj **samostalnoj Hrvatski** nosi njegovo ime.

Ovaj me apsurd oko Trga i tragi-komična apoteoza diktatora i zločinca podsjeća na Giovenale diktum: *Difficile est satiram non scribe-re!*

ZAŠTO SE U HRVATSKOJ ISTINA NE SMIJE ČUTI?

Branko Stojković, Bjelovar

Većina medija u Hrvatskoj su sramota, jer nisu objavili okupljanje u Zagrebu, na Tuškancu 25. svibnja 2009., pred kućom partizanskog zločinca Stjepana Hršaka. Prosvjedujuemo protiv takve korumpiranosti: Radio Slobodna Evropa je cenzurirala veći dio glavnih informacija. Ili neki mediji koji su prenijeli informaciju su je preoblikovali. To nije građanska sloboda niti demokracija u Hrvatskoj. Isto tako HRT-e je tu vijest, stavio na drugi kolosijek. Nije vijest objavio u glavnom centralnom dnevniku na prvom programu HRT-a.

Javna državna televizija je „prćija“ od nekoliko pojedinaca tj. od poli-

tičkih stranaka. Pozivam hrvatske građane da ne plaćaju televizijsku pretplatu totalitarnoj televiziji, koja brani zločince i kriminalce u Hrvatskoj. Dok nam s druge strane ista televizija emitira svakodnevno većinu „smeća“ s kojim kvari gledateljstvo, a što je najgore djecu i mladež. Godinama gledamo kako glavna mašinerija HRT-e je zastranila i nema sluha za istinu i nema osjećaja za svaku promjenu u Hrvatskoj. Gotovo svaki dan gledamo Ivu Sanadera i Jadranku Kosor, kako nam sole pamet, ili bolje rečeno lažu. Kada će politička klika početi odgovarati za krivokletstvo i lažna obećanja.

Na okupljanju na Tuškancu bila su dva generala Ljubo Česić Rojs i Željko Glasnović. Kao i drugi ista-

knuti rodoljubi i publicisti. Osuđujemo što su mediji prešutjeli akciju i inicijativu Hrvatskog uljudbenog pokreta – koji vodi gospodin dr. sc. Tomislav Dragun. Pitam: kada će odgovarati oni koji uporno cenzuriraju istinu i priječe građanima slobodu. Tako da čuju istinu. Dokle ćemo gledati tu nepravdu i dokle ćemo dopuštati takvim kretenima da nas drže u koncentričnoj neprosvijećenosti. Još jednom moram kazati da je ovo sve teška sramota, i to nije u redu, što mediji stavljaju blokadu i cenzuriraju realnost. Takvo ponašanje je pljuvanje po samome Bogu i pravdi. Prijatelji istine, molim Vas reagirajte i nemojte dopustiti, da vas korumpirani mediji informiraju, obmanjuju i zaglupljuju...

OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA, SRBO I HRVO

Slobodan, Serbske Internet Novine, *novine@live.nl*

Dragi moji,

Koliko sam razumio vaši članci su namenjeni isključivo hrvatskoj braći... koji vole svoju domovinu i smatraju da je veliki dio bivše Jugoslavija njihova teritorija (Prevlaka, Srem, Bačka, čak i Beograd, itd, itd, ...)

To me ne iznenađuje jer smatram da su braća Hrvati u pravu...

Cijela bivša Jugoslavija a i mnogi dijelovi koje je naš narod izgubio (Trst, Koruška, Skadar, Arad, Solun, Pešta, itd, itd, itd...) pripadaju i braći Hrvatima.

Verovatno da ti je poznato da se

tu radi o dva brata blizanca: Hrvu i Srbu.

Davno ih je Bog stvorio i na ove prostore na Balkanskom poluostrvu naselio. Koliko se sjećam ... negde desetak hiljada godina prije Hrista.

Srbo i Hrvo ostavili su ipak mnogo potomaka iako su se godinama tukli jedan protiv drugog.

Sad i sinovi Srbovi smatraju da je cijela bivša Jugoslavija (čak i Zagreb) i oni delovi koje sam već napomenuo njihova. I oni su u pravu. Sve j i to njihovo.

Onog doba kad šukunuci Hrva i Srba shvate da se bore za istu zemlju a da su krvno zauvijek dok je svijeta vezani onda će svi problemi biti riješeni.

Onda će i Srbo i Hrvo zajedno braniti svaku stopu svoje lijepe domovine i osloboditi ono šro su nam neprijatelji vijekovima otimali zavađajući nas i huškajući nas jedne protiv drugih.

Blizanci će se probuditi

Shvatit će da jedni bez drugih ne mogu i onda će opet postati nerazdvojiva i nepobedljiva voljena braća.

Dobro bi bilo da se na tom mitingu u Zagrebu potsezite da smo braća blizanci.

Puno pozdrava i sve najbolje.

RADNA POMOĆ HRVATSKIH SVEUČILIŠTARKI (5)

U mir i tišinu naših uredovnica one su uniele vedrinu i život, prožete mladalačkim poletom i voljom za radom

„Nova Hrvatska“, 1. kolovoza 1943.

Jedna od ovih sveučilištarki radi u odpremničtvu, druga čita izvornike, te sravnjuje s njima priepise i pazi, da li su istovjetni, a treća radi ostale uredske poslove. Upravo je jedna od njih u veliku i debelu knjižurinu unosila

sadržaj jednog spisa, te zapisivala nekakve višeznamenaste brojke.

„Gospodjice, zašto ste u ovu rubriku uniele broj 154.368-II.“ – upitao je izvjestitelj ovog ureda mladu sveučilištarku.

„Pa zato, jer je to broj prve svezke a ovim spisom ...“ – odmah je i spremno odgovorila mlada djevojka.

„Dobro je“, zadovoljno je rekao izvjestitelj.

„PA ZAR STE MISLILI DA JA TO NE ZNAM?“ – MALO KAO UVRIEDJENO UPITALA JE DJEVOJKA

A licem joj se prolilo bliedo rumenilo.

„Ne, ne! Htio sam samo vidjeti, da li Vam je sve to već jasno ...“

Još smo u nevezanom razgovoru s ovim djevojkama saznali mnogo toga iz njihova rada. One dnevno rade od 7.30 do 14.30.

I ovdje su njihovi predpostavljeni s njima vrlo zadovoljni, pa se obraćaju gospodjici Eisenhower,

te je mole, da im još pošalju u drugoj skupini nekoliko sveučilištarki.

... Ima još mnogo ureda u Zagrebu, u kojima rade naše sveučilištarki. One rade i na državnoj pošti, rade u poreznom uredu, te u ostalim državnim i gradskim poduzećima, ali je vrijeme poodmaklo, pa ćemo njih drugi put posjetiti, da vidimo što rade i kako rade.

Za sada je dovoljno i ovo.

DOVOLJNO JE, JER SE IZ TOGA VIDI, DA SU NAŠE SVEUČILIŠTARKE DANAS SVIESTNE PRAVE VRIEDNOSTI RADA

One su spoznale, da je svaki, pa i najmanji i na oko najsitniji rad od velike i neprocjenjive vrijednosti i značenja u izgradnji našega narodnoga i državnog života.

Stoga one rado obavljaju svoju domovinsku dužnost u Radnoj pomoći sveučilištarki, jer znaju, da je samo rad jamstvo naše velike i sretne narodne i državne budućnosti.

NOVI BROJ „HRVATSKE GRUDE“

„Nova Hrvatska“, Zagreb, 1. kolovoza 1943.

Najnoviji broj „Hrvatske Grude“, koji je izašao u subotu, donosi na prvoj stranici članak narodnog zastupnika dra Mirka Košutića pod naslovom: „Duhovna obnova hrvatskoga naroda“. Uvodnik u ovom broju nosi naslov „Prva pobjeda“. U njemu je riječ o hrvatskom selu. Sljede članci:

„Hrvatski radnici u njemački tvornicama koju mač pobjede“ od P., „Sedam pitanja“ od narodnog zastupnika dra Gjura Kumičića, „Prilog hrvatskoj političkoj povijesti“ (5. nastavak) od dra Marka Kiša, „Englezka je optužena i opomenuta“, „Boljševičko pučko zabavište na grobovima umorenih Ukrajinaca“, „Englezka uvijek ista“ i „Neprijateljstvo Amerikanaca prema Crncima“. Osim toga ovaj broj donosi tjedni

pregled vanjskih događaja, pregled hrvatskog športa, kratke viesti i cijelu stranicu zabave i pouke.

„Hrvatska gruda“ izlazi svake subote pod uredništvom narodnog zastupnika Antuna Jedvaja, a stoji u predplati tromjesečno Kn 55. Uredništvo i uprava lista se nalaze u Radišinoj ulici 3, brzoglas 55-25.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (8)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 12

(8) NA UPIT jedne tvornice sapuna dao je Hrvatski državni ured za jezik ovaj odgovor:

Za „sapun za pranje rublja“ neka sada ostane kraći naziv **s a p u n z a p r a n j e**, jer taj sapun ne služi samo za pranje rublja.

Naziv perači sapun neobičan je za hrvatski jezik, pa ga ne treba upotrebljavati. Toaletni sapun mogao bi se za razliku od sapuna za pranje nazivati **s a p u n z a u m i v a n j e**.

JEZIČNI SAVJET br. 13

(9) JUTRO, VEČERAS, SINOĆ. Ove riječi kao da se izbjegavaju u hrvatskim novinama, pa se mjesto njih piše: danas ujutro, danas uvečer, jučer navečer, a

to valjda pod utjecajem njemačkih izraza – heute morgen, heute abend, gestern abend. Nijemci to ne mogu drukčije reći, ali hrvatski jezik ima u ovom slučaju prema njemačkom prednost kraćeg izražavanja jednom mjesto dvjema riječima. Čuvajmo dakle i upotrebljavajmo riječi: **j u t r o s, v e č e r a s, s i n o ć**, baš kao i: **l j e t o s, j e s e n a s, z i m u s**, jer to nisu nikakvi srbizmi, nego lijepe i dobre hrvatske riječi.

VLASTITA IMENA (11)

„*Hrvatski pravopis*“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

15. m i s l e n e imenice kao imena osoba u a l e g o r i j a m a: Vjera, Ljubav, Nada, Briga; Usud, Sreća; Smrt, Zima, kuma Kuga.

OSNOVNE RAZLIKE IZMEĐU HRVATSKOG KNJIŽEVNOG JEZIKA I SRPSKOG KNJIŽEVNOG JEZIKA (5)

Borna, Zagreb

IV. LEKSIČKE RAZLIKE

najbrojnije, uvjetovane:

- dodiri s različitim jezicima,
- različit odnos prema nacionalnom i internacionalnom leksiku

srpski

episkop
opšti

hrvatski

biskup
opći

berberin
faktor
efikasan
utisak
apoteka

različita značenja riječi

odojče

hrvatski: mlado od svinje

srpski: mlado od čovjeka (hrv. dojenče)

brijač
čimbenik
djelotvoran
dojam
ljekarna

brijač

hrvatski: čovjek koji brije (srp. berberin)

srpski: aparat za brijanje (hrv. brijaći aparat)

naučnik

hrvatski: učenik u privrednoj školi

srpski: čovjek koji se bavi naukom (hrv. znanstvenik ili učenjak)

ZAŠTO DUBROVAČKI KNJIŽEVNICI NISU PISALI KAKO SU GOVORILI? (17)

Mirko Deanović

To potvrđuju brojne pojave, kao što su na pr. posveta Dominka Zlatarića svojim štampanih djela hrvatskom knezu Jurju Zrinskomu, panslavističke ideje Mavra Orbini u djelu *Il regno de gli Slavi* (1601.), iskreni osjećaji Dživa F. Gundulića za bijednu srpsku raj, patriotsko-historičke drame Džona Palmotića koji je slavizirao sve strane sujete, zanosna

himna Vlada Minčetića hrvatskom banu mučeniku Petru Zrinskomu (Trublja Slovinska), pjesme Injacija Gradića i Stijepa Rusića u čast Petru Velikom u t. d.

Zašto ti dotjerani aristokrati nisu smatrali, da im je ispod časti učiti jezik od neukih seljaka iz okolice Tabora na Pločama (predgrađe Dubrovnika)? Vidjeli su, da je govor tih priprostih ljudi, koji nisu dolazili u doticaj sa stranim svijetom,

bio bogat i nepokvaren tuđim utjecajem, pa ih je baš to privlačilo. A koliko im je bilo do jezika, vidi se također iz brojnih njihovih izjava, kojima ga veličaju. Oni se njim ponose i zahvalni su ponajboljim svojim drugovima, koji su ga proslavili. Mavro Vetranović na pr. uznosi Petra Hektorovića, što on „proslavi slovinski jezik vas“ i što je „vjekuste zrcalo jezika našega“.

POBJEDA (18)

CRNE TAČKE, Jevrem Brković,
ČGP DELO, OOUR Globus, Zagreb,
1989.

52.

Čarna napravila pravu komediju.

Saznao i drug Marko!

Naredio: Pozvati je na razgovor i obavezno ukoriti.

Ne biti ni malo sentimentalni!

Čarna ko Čarna.

Udala se za druga RP, a već je bila udata za druga ZP. Takođe višeg oficira. Sreli se RP i ZP na ulici. RP se pohvalio ZP-u da se juče oženio drugaricom Čarnom. ZP se nasmi- je i kaže RP-u da se ne šali s tim stvarima. Čarna je njegova žena, uzeli su se prije mjesec dana. Si-

noć nije došla kući, mora da je službeno odsutna. RP mu daje časnu riječ da se ne šali. RP i ZP se dobro pogledaju. Počute malo. Svrate u prvu kafanu i poruče litru rakije. Dobro se natreskaju. Odatle oba kod drugarice Čarne. Kažu joj da tako više ne može. Mora se odlučiti za jednog od njih dvojice. Čarna ih smiri onim njenim očima, i onom neshvatljivom ljepotom.

Poruči im po kafu. Kad su došli k sebi, Čarna im saopšti da neće nijednog od njih dvojice. Kaže im da je ona za slobodnu ljubav i da se sutra udaje za druga OŠ iz Trećeg reona. Odatle dva Čarnina muža pravo kod generala JŠ. Sve mu ispričaju. JŠ pozove druga OŠ iz Trećeg reona. Upozna ga sa Čarninim muževima. I tu Čarni

puče pogibija. Isključio je.

Prije neki dan je sretah.

Ofucala se. Nije to više ona Čarna. Naša Čarna. Pojam ljepote i dobrote proleterske. Kuda smo prolazili sva je Bosna za njom ludjela. Bješe s nekim plavokosim studentom. Čini mi se Dalmatinac. Vuče ga ko tele na urivku. Ugrabi da mi kaže: Dosta mi je vas ratnika. Mnogo ste grubi i ništa ne praštate. Šta rade ona dva moja maljušana? Pate li još za mnom? Kaži mi da sam našla svoju životnu i posljednju ljubav. I njih volim, ali samo drugarski. Nikad više s ratnicima u krevet!

A i Čarna je bila ratnik.

I to dobar.

KOME SLUŽI HRVATSKA RADIO TELEVIZIJA? (7)

Moto: **Televizija zbog televizije**

Jure Prpić, Zagreb

VJEKOSLAV ROSENBERG - RUŽIĆ

(rođen je u Varaždinu 1870. - umro u Zagrebu 1951.)

Vjekoslav Rosenberg - Ružić studirao je glazbu na bečkom konzervatoriju. Po završetku studija zaposlio se u Splitu, gdje je predavao glazbu i vodio zbor u Mjesnom hrvatskom pjevačkom društvu. Potom odlazi u Varaždin kao pedagog i skladatelj. Zatim dolazi u

Zagreb gdje je postavljen za ravnatelja Glazbenog zavoda. Njegova muzička djela su: opera "Kralj od Silbe", fragmenti opere "Lijepa Klementina" i "Vilina" i kantata: "Kameni svatovi".

KORUPCIJA KAO SUSTAV I SMISAO VLASTI (18)

POLITIKA I KORUPCIJA U KRALJEVSKOJ JUGOSLAVIJI, Zvonimir Kulundžić,

„Stvarnost“, Zagreb, 1968.

I na koncu, nakon navođenja niza primjera, Gavra Davidović se pita:

„Hoćemo li više primjera i dokaza, da mi proživljujemo moralnu krizu, koja je opasna i koja ostavlja strahovite tragove na naš socijalni život?“

Pet godina kasnije, profesor Prav-

nog fakulteta u Beogradu dr Dragoljub Arandžević, pišući o aferama Rade Pašića (o kojima će u ovoj knjizi biti još dosta govora) u svom članku „U ovoj zemlji je sve moguće“, u beogradskom dnevniku Novosti (god. IV br. 1571) od 25. 3. 1926., napisao je:

„Moralni su pojmovi kod nas toliko poremećeni, da postoji opravdana bojazan da se cela afera ne svrši nekim aranžmanom ili pomirenjem ... Pojeo vuk magarca ... A šteta, ako je ima, neka ju podnese državna kasa i državni ugled ...

Na takvu soluciju upućuje i onaj sud časti koji 'Balkan' predlaže i težnja da se cela stvar prenese u Radikalni klub i podvede pod partijsku disciplinu. Jer u zemlji gde ima toliko sitne, a još više krupne fukare koja se, bez straha od odgovornosti, drži načela 'kradi a pusti i mene da kradem' u zemlji gde odgovaraju samo mali lopovi i gde se široke narodne mase i ne interesuju za ovakve i slične afere, u toj zemlji ništa nije nemoguće.“

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent, 2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201 SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

KRIZA VRIJEDNOSTI U SVIM DIMENZIJAMA, OD MORALNIH PA DO ONIH KOJE VLADAJU U EKONOMIJI! (2)

Zaključak iz nebiblijske (ljudske) perspektive razumijevanja i gledanja o krizi u svim dimenzijama u Hrvatskoj, od morala pa do onih koji vladaju u ekonomiji.

Gosti emisije "Lica Nacije" prof. dr. sc. Ante Pulić i dr. sc. Davor Perković odgovarali su na izvrsna pitanja voditelja emisije Branimira Bilića s iznimno mnogo informativnog razumijevanja iz nebiblijske (ljudske) perspektive, naročito dr. sc. Davor Perković o "krizi u svim dimenzijama u Hrvatskoj, od morala pa do onih koji vladaju u ekonomiji". Ipak, ponovili su što su rekli i mnogi drugi. Može se slobodno reći, ništa novo pod suncem Hrvatskim!

Činjenica je, da je u svijetu, pa tako i u Hrvatskoj nastupilo vrijeme neukusa i površnosti. A ono je došlo, jer čovjek je jednostavno zanemario čitav niz vrijednosti kao što su moralne, umjetničke, znanstvene, vjerske i dr. bez kojih čovjekov život gubi na svojoj ljepoti i smislu! Pogledajmo što se sve pojavljuje na našim elektronskim medijama, koje onda naveliko podržavaju i pisani mediji, vidjeti ćemo da ta parada površnosti i neukusa ima svoje dublje korijenje. To što je televizijski program na najnižoj umjetničkoj razini od kad znamo za magičnu moć TV ekrana, manje je važno.

Brdo bezvrijednih sapunica, bez jakog dramskog programa, bez pravog humora, koji ne samo nas miješa nego i pokreće, bez emisija za djecu, vrijednih znanstvenih emisija... dovodi nas u stanje upitnosti živimo li u vremenu izvrnutih vrijednosti.

Ono što je još jučer bilo otkvačeno, danas postaje hvala vrijedno!

Hrvatska se danas u mnogim svojim oblicima pokazuje kao zemlja bez perspektive.

Ako se negativni trend nataliteta nastavi, a pokazatelji su da će to i sigurno biti tako, Hrvatska će biti za trideset-četrdeset godina zemlja staraca. Otoci su opustjeli, istarska sela prelaze u strane ruke.

Hrvatska je danas na općoj rasprodaji, a domaći svijet, uglavnom konzervativan, to sve nemoćno gleda. Mladež želi pobjeći u inozemstvo, jer im država ne osigurava materijalne i druge uvjete za normalan život.

Očito je, da su porivi za osvajanjem vlasti i vladanjem još vrlo jaki u hrvatskom društvu. Nažalost, o tome se gotovo uopće ne raspravlja nego su to, tako reći, tabu teme. Kakve su posljedice tih poriva? Jedna od najtežih je da politička vlast ne mobilizira pamet u Hrvatskoj! Opet se postavlja pitanje podobnosti i svega onoga što se veže uz to. To je raširena pojava u svim sferama života, ne samo u vrhovima vlasti nego i na lokalnim razinama. Još uvijek imamo partijski mentalitet bez obzira što imamo višestranačje. Zbog borbe političara za vlast, za moć gubi se nacionalna energija koja bi se inače usmjerila u borbu za uopće dobro naroda. Došli smo u fazu kada su porivi za vladanjem i za uzimanjem moći u hrvatskoj državi, ispred nacionalnih interesa!

Želim se osvrnuti ovdje na posljednje pitanje Branimira Bilića, jer sam stajališta da je od izvanredne važnosti za sadašnjost i budućnost naše jedine i toliko nam voljene domovine Hrvatske: "U jednoj rečenici, kako prevladati u Hrvatskoj krizi za koju ste rekli da je zapravo zahvaćena u svim dimenzijama?"

Dr. sc. Davor Perković: "Ljudi slijede lidere. Ne kažem da su lideri ti koji su neki mitovi. To će riješiti naš generalni direktor. To će riješiti naš Premijer!" Ne u tom smislu, ne isključivo. Ali ljudi slijede lidere. Ljudi gledaju lidere u obitelji, dakle oca ili majku, u Vladi, u direktoru!"

Moj osvrt i zaključak: "Zbivanja u Hrvatskoj ne služe na dobro. Danas osamnaest godina nakon nezavisnosti izborne i plaćene tisućama života, malo je toga onako kako smo si zamišljali na početku puta. Osjećaj da se stvari ne kreću onako kako bi trebale nalaze se svugdje, među Hrvatima u domovini kao i među iseljeništvom, od Sjeverne Amerike do Australije i od Južne Amerike do Europe!

Polet i jedinstvo koji su devedesetih bili gotovo opipljivi zamijenio je osjećaj bespomoćnosti koji pomalo prelazi u beznađe! Što se dogodilo s Hrvatskom koju smo željeli a koja se pretvorila u državu

nesuvisle unutrašnje i vanjske politike i žrtvu sukobljenih i podzemnih međunarodnih interesa, država bez ponos i poštovanja?

Državu rasprodanu i vođenu, umjesto interesom naroda, osobnim ambicijama i interesima nekih od najmoćnijih likova novije hrvatske povijesti? Ovo pitanje treba postaviti danas jer već sutra možda neće biti nikoga da na njega dade odgovor.

Ili još gore, bit će ih, ali će za odgovore biti kasno, jer će nas sadašnji put odvesti predaleko u propast.

Današnja demokracija u Hrvatskoj ima najglasnije zagovornike među onima koji do 1990. nisu za nju htjeli ni čuti. Drugim riječima, Hrvatska je danas država koja ne zna ni zašto ni kamo ide! Briga pojedinaca u pozadini je političkog interesa elite za čim brzim ulaskom u Europsku uniju, pod svaku cijenu! Čovjek ne mora biti previše mudar da u tome pojedincu vidi sadašnjeg Premijera Ivu Sanadera i njemu slične. Dragi moji domovinski i iseljeni Hrvati ne dajte se zavaravati Sanaderovom vatrenošću ili Milanovićevim šarmom "novog lica"!

Vođe, lideri: Ponizni ljudi su najbolji vođe, lideri. Pojedinci koji znaju kontrolirati svoj veliki ljudski ego. To je odlika najboljeg od najboljih vođa, lidera! Oni znaju što drugi ne znaju, da se najvrjednije stvari u životu mogu ostvariti samo uz pomoć drugih ljudi. Njihovom milošću i suradnjom. To je što čini prave vođe, lidere poniznim! Iskrenost je daleko najvažnija odlika pravog vođe, lidera.

Bez obzira odakle je pojedinac i kojoj udruzi ili pokretu pripadao, ili ne pripadao.

Iskrenost je na prvom mjestu koji ljudi vole vidjeti kod vođe, lidera. Osobna odgovornost, pouzdanost vođe, lidera, nadahnuće i dinamičnost vođe, lidera i iskren vođa, lider okrenut prema naprijed! To su odlike, kvalitete koje moramo tražiti i vidjeti u pojedincima koji nas žele voditi u bilo čemu, a one se ne dobivaju automatski našim rađanjem, već se usklađuju i ostvaruju postupno, neumornim trudom i radom, godinama osobnog žrtvovanja i vjerom u Boga, našeg Spasitelja, Sina Božjeg, Gospodina Isusa Krista!

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (23)

Mieczysław Malinski

IZRUGIVATI GA

UZETI NA SE KRIŽ

Slijedi Isusa na križnom putu, da bi ga razumio. Slijedi Isusa na križnom putu, da shvatiš njegov križni put. Sjeti se njegova križnog puta, kad te budu nepreviđeno optuživali i zlostavljali, kad budeš nosio svoj križ, padao pod njim i ustajao, sve dok te na nj ne pribiju; kad te budu bičevali i ružili i kad te svi napuste osim možda šačice prijatelja. Slijedi Isusa pa ćeš i sebe razumjeti i za njim stići do slave uskrsnuća.

Znak kršćanstva nije samo raspeti Isus, nego jednako i Krist uskrsl i proslavljen. Cjelovita istina kršćanstva nije samo u muci i poniženju, nego jednako i u slavi uskrsnuća koju čovjek prima od Oca – za služenje istini.

Cvjetnica B, Mk, 15,1-39

Nad Palestinom blista sunce, vjetar ljulja žitna polja; putovi krivudaju uz brežuljke, zdenci sanjare pod sjenama stabala. Ljudi radosno uzbuđeni čekaju Isusa, njegove riječi, njegova čudesa. – Ali samo čas i krajolik će se promijeniti. Gusti će se oblaci navući. Prvi će grom zatutnjati. Olujni će vjetar zaljuljati drveće. Bura će udariti. Nastat će tama, pustoš i hladnoća.

Tako je u životu svakog čovjeka. Ima dana kad je lijepo, sunce sja, nebo se plavi, sve je razdragano – životinje i ljudi, sva priroda. Izgleda kao da će tako uvijek ostati, kao da drugačije ni ne može biti. – Sve dok se jednog dana sve ne sruši i iznenada spoznaš, da si okružen neprijateljima, ljudima koji te mrze. Nenadano posvuda nailaziš na zapreke, ne možeš slobodno koraknuti ni na koju stranu, ništa ne možeš postići, ništa organizirati, nikoga nema kome bi se utekao, jer svi su se povukli, a ti si ostao sam.

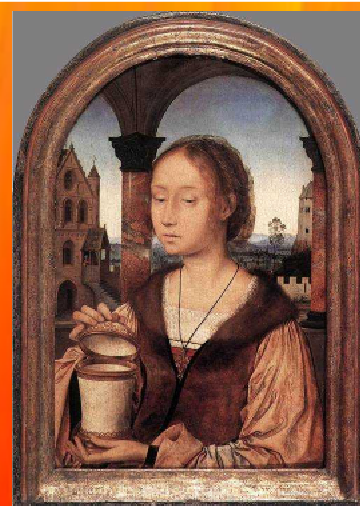
Cvjetnica C, Lk 22, 14-23, 56

**VAZAM
USKRSNUĆE
GODINA B**

Iv 20,1-9

**Prvog dana u
tjednu rano
ujutro,
još za mraka,
dode Marija
Magdalena
na grob**

**i opazi da je
kamen s
groba
dignut.**

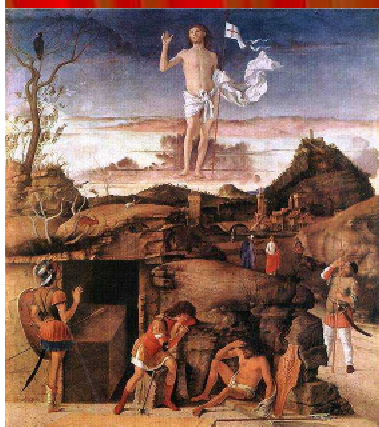
**Otrči stoga i
dode k
Šimunu
Petru
i drugom
učeniku,
kojega je
Isus ljubio,
pa im reče:**

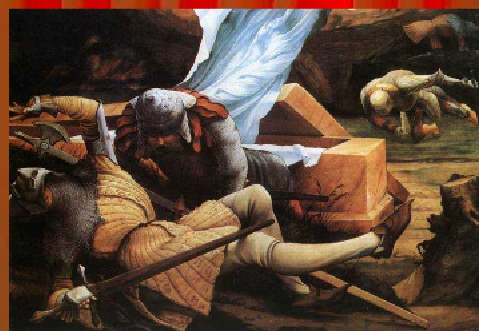
**»Uzeše Gospodina iz groba
i ne znamo gdje ga staviše.«**

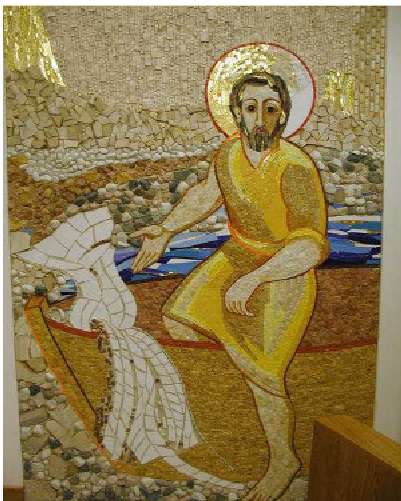
**Uputiše se onda Petar i onaj drugi
učenik i dođoše na grob.**

**Trčahu obojica
zajedno,
ali onaj drugi
učenik
prestignu Petra
i stiže prvi na
grob.**

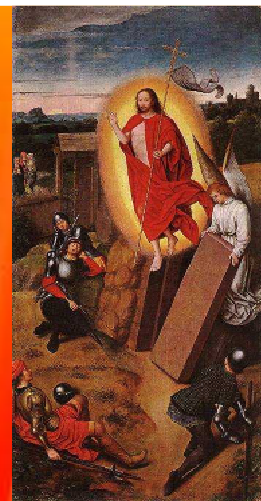

**Sagne se i opazi poveje gdje
leže, ali ne uđe.**

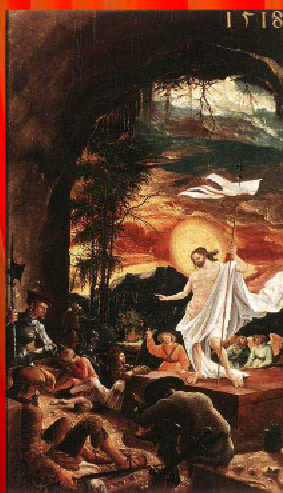

**Uto dođe i
Šimun Petar
koji je išao
za njim
i uđe u grob.**

**Ugleda poveje
gdje leže
i ubrus koji bijaše
na glavi Isusovoj,
ali nije bio uz
poveje, nego
napose svijen na
jednome mjestu.**

**Tada uđe i onaj
drugi učenik
koji prvi stiže na
grob
i vidje i povjerava.**

**Jer oni još ne
upoznaše
Pisma
da Isus treba
da ustane od
mrtvih.**

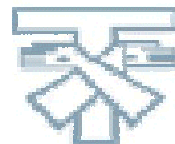
Prezentaciju je izradio

FRANJEVAČKI SAMOSTAN i Župni ured sv. Nikole Tavelića

Ivekovićeve 8 51000 RIJEKA

Tel. 051/ 641-449 Fax: 051/ 648-697

E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

LITANIJE DUHU SVETOMU

Gospodine, smiluj se!
Kriste, smiluj se!
Gospodine, smiluj se!
Kriste, čuj nas!
Kriste, usliši nas!
Odgovor na zaziv: Smiluj nam se!
Oče, nebeski Bože,
Sine, Otkupitelju svijeta, Bože,
Duše Sveti, Bože,
Sveto Trojstvo, jedan Bože,
Duše Sveti, koji izlaziš od Oca i Sina,
Duše Sveti, po čijem su nadahnuću govorili proroci,
Duše Sveti, koji svjedočiš za Isusa Krista,
Duše Sveti, naš božanski Učitelju,
Duše Sveti, po kojemu je Djevica Marija začela Sina
Božjega,
Duše Sveti, koji stanuješ u nama,
Duše mudrosti i razuma,
Duše savjeta i jakosti,

Duše znanja i pobožnosti,
Duše straha Božjega,
Duše milosti i milosrđa,
Duše jakosti, ustrajnosti i umjerenosti,
Duše vjere, ufanja, ljubavi i mira,
Duše poniznosti i čistoće,
Duše dobrote i duhovne miline,
Duše svih milosti,
Duše Sveti, koji poničeš Božje tajne,
Duše Sveti, koji nas pomažeš u molitvi,
Duše Sveti, koji si u slici goluba sišao nad Isusa,
Duše Sveti, po kome smo se duhovno preporodili,
Duše Sveti, koji nam srca napunjaš božanskom ljubavlju,
Duše Sveti, čijom milošću postajemo Božja djeca,
Duše Sveti, koji si poput gorućih jezika sišao nad aposto-
le,
Milostiv budi, oprosti nam, Gospodine!
Milostiv budi, usliši nas, Gospodine!
Odgovor na zaziv: Oslobodi nas, Gospodine!

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET

Udruga za zaštitu prava građana

Pete poljanice 7 - 10000 ZAGREB

www.hrvatskauljudba.hr, hrvatska.uljudba@gmail.com

091-33.88.431, 01-29.23.756, 01-29.23.757 (fax)

Zagreb, na dne 30. svibnja 2009.

JAVNA GLASILA U RH
POČASNI BLEIBURŠKI VOD

Pristaše radnog ustroja „Sinovi Otca Domovine“

Braniteljske udruge iz Domovinskog rata

Veleposlanstva: Apostolska nuncijatura, R Slovenija,
SR Njemačka, R Italija, USA, Velika Britanija, Francuska

Kardinal Josip Bozanić, Ševko ef. Omerbašić,

Luka Bebić, Stjepan Mesić, dr. sc. Ivo Sanader,

Zoran Milanović, Josip Friščić, Milan Bandić, Mladen Bajić

Cijenjeni,

Čast nam je i zadovoljstvo pozvati Vas na

KONFERENCIJU ZA NOVINSTVO

Nakon što smo dne 25. svibnja 2009. godine ispred kuće Stjepana Hršaka, u Zagrebu, ubojice 21 franjevca i svećenika u Maceljskoj šumi, upriličili PRVO OKUPLJANJE DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA,

dne 2. lipnja 2009. godine s početkom u 10 sati u prostorijama Zajednice udruga HVIDR-a Grada Zagreba (Zagreb, Slovenska 21) predstavljamo dokumentarni video zapis (svjedočenje Mladena Šafranka, jednog od operativnih izvoditelja zločina) u trajanju 87 minuta na temu

ZLOČIN U MACELJSKOJ ŠUMI 1945.

Uvodnu besjedu izreći će g. Dragutin Šafarić iz Velenja (Slovenija), čovjek koji je označio preko 800 masovnih grobišta Hrvata pogubljenih u svibnju i lipnju 1945. godine na Križnom putu u Sloveniji.

T. Dragun
dr. sc. Tomislav Dragun
predsjednik

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

KIFLICE

Sastojine za tijesto:

1 margarin, 20 dag šećera,
0,5 kg mekog brašna, 10 dag mljevenih oraha,
2 jaja, 1 prašak za pecivo i
2 vanili šećera.

Snimio: Matej Kristan Mirković

Izrada:

Izrada tijesta: Margarin pustiti da otpusti, te ga utrti u 0,5 kg brašna. Dodati 10 dag mljevenih oraha, 1 prašak za pecivo, 20 dag šećera, 2 vanili šećera i 2 jaja, te zamijesiti tijesto.

Tijesto razvaljati na debljinu prsta. Rezati trake širine 1,5 cm. Svaku traku oblikovati kao okrugli prutić i rezati na dužinu 4-5 cm. Slagati u tanko namašćenu tepsiju, tako da ih se malo savije.

Peči u zagrijanoj pećnici na 200°C oko 15 minuta.

Kad su pečene i ohlađene uvaljati svaku kiflicu u mljeveni šećer.

Dobar tek!

ZA DOM I DOMOVINU HRVATSKU - UVIEK SPREMNI

Hrvatska Akademija Znanosti i Umjetnosti u Diaspori

Postafach 328
CH-4013 Basel
hazud@sunrise.ch

HRVATSKI ULJUDBENI POKRET
Udruga za zaštitu prava građana
Radni ustroj SINONI OTCA DOMOVINE
Pete poljanice 7
10000 ZAGREB
hrvatska.uljudba@gmail.com

Štovana gospodo i dragi prijatelji!

Štovani gosp. predsjedniče Dr.sci. Tomislav Dragun!

U ime HAZUD-a i osobno, čestitamo Hrvatskom Uljudbenom Pokretu

za ideju i trud na

OKUPLJANJU DOMOLJUBNIH I DRŽAVOTVORNIH HRVATA

s glavnim ciljem:

Poviestni obračun s univerzalnim zločincem Josipom Brozom Titom i njegovom zločinačkom ideologijom i praksom titoizmom, da bi se Hrvatska mogla nesmetano razvijati na opće dobro, zadovoljstvo i suvremeni napredak svekolikog Hrvatskog naroda.

Tito i titoizam su najveća zločinstva nametnuta Hrvatskome narodu. Unatoč tomu, da se Josip Broz Tito nalazi na međunarodnoj listi od deset najvećih ratnih i mirnodobskih zločinaca dvadesetog stoljeća, njegov duh, kult na njega i zadržani titoizam u komunističkim strankama, napose SDP-u i medijima djeluju i danas u Hrvatskoj.

To se osjeća na širokoj paleti svih negativnih zbivanja i djelovanja počev od rušenja hrvatske spomeničke kulture i ograničavanju domoljublja, preko vladavine korupcije i kriminala, rasprodaje hrvatske nasljedne i stečene nacionalne imovine do pada ljudskog blagostanja i enormno visokog vanjskog duga od 40 milijardi Eura. Za taj vanjski dug plus unutarnji državni dug nema pokrića niti opravdanja.

Do nas domoljubnih i državotvornih Hrvata u Domovini i Diaspori jest, da zločinca Tita smjestimo nepovratno u poviestnu ropotarnicu, da izključimo titoizam iz svih segmenata Hrvatskog naroda i da se počnemo osjećati i razvijati bez te strašne poviestne hipoteke titoizma.

Tito je mrtav negdje u ljubljanskoj hladnjači, a u dedinjskom grobu bez petokrake umjesto lješine leži balvan, ali titoizam kao zlo svih zala i dalje živi pa ga treba uništiti.

Titoizam je univerzalno zločinstvo svih razmjera i oblika, kojima je i naslove teško pobrojiti jer ih je vrlo mnogo.

Zato je potrebno napisati „Enciklopediju titoizma“ ili „Enciklopediju svih Titovih zločinstava“.

Takva „Enciklopedija titoizma ili Enciklopedija svih Titovih zločinstava“ ukazat će zavedenima da se oslobode hipoteke nametnutih zala iz titoizma, a nama rušiteljima kulta Tita i titoizma poslužiti će kao zbroj projekata, kojima se trebamo baviti, da bi Hrvatski narod mogao kvalitetno živjeti, razvijati se i uživati u svima oblicima suvremenih dostignuća.

U tome veledjelu za Hrvatsku i Hrvatski narod uzdamo se u Božju pomoć, naš trud i razboritost te ostajemo uz najdomoljubniji hrvatski pozdrav

Za dom i domovinu Hrvatsku - Uvijek spremni!

U ime HAZUD-a i osobno:

Tajnik:
Predsjednik:

Ilija Šikić
Dragan Hazler

CH-Basel, mjeseca svibnja 2009.

OBAVIJEST
"RATNICI MILOSRĐA"

Diane Glasnova

Promocija knjige bugarske novinarkе Diane Glasnove *Ratnici milosrđa* (o ulozi Bugarske armije u završnim operacijama Drugoga svjetskog rata te njezino djelovanje kod Dravograda) -

1. lipnja u 18.00 sati u Europskom domu, Jurišićeva br. 1.

Veselimo se Vašeg dolaska. Uz srdačan pozdrav, Hrvatsko-bugarsko društvo

Isječak iz knjige:

"Po prvi put u Hrvatskoj pratit ćemo dramatične događaje, ne samo od 14. i 15. svibnja, nego i sljedećih dana, kroz zapovijedi i izvješća bugarskih časnika na terenu.

15. svibnja 1945.

Izvještaj O.T. I-1436./15.05.1945. [1]

Zapovjednik 12. pješačke divizije radiogramom br. I-O-4191 javlja da se diviziji predaje **oko 50.000 zarobljenika - Hrvata**. Kako se ne bi zakrčio jedini put za snabdijevanje divizije, naredio sam da se zarobljenici upute preko Maribora - Leibnitza. **Molim Vašu zapovijed:**

1. Jugoslavenskim vlastima **da dopuste evakuaciju zarobljenika preko Maribora.**
2. Poslati 25.000 komada kruha u područja zapadno od Maribora i Leibnitza.

Tošev

General-lajtnant - zapovjednik III. korpusa Prve bugarske armije"

**Hrvatski
uljudbeni
pokret**

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
izlazi subotom

Nakladnik:
**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.
oec. za izdavača
091/33-88-433

Prilogе slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković